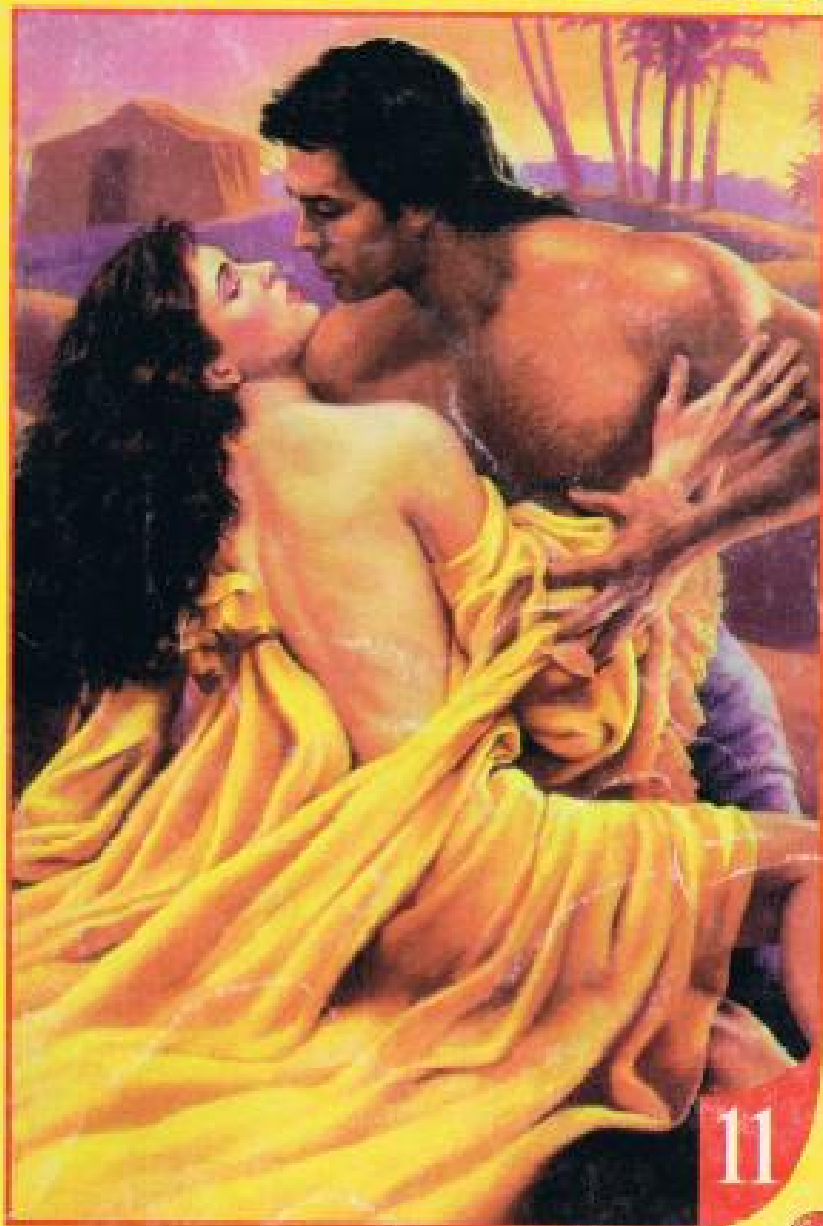

БОГАТИЯТ ВАРВАРИН

А
Й
Р
И
С

Й
О
Х
А
Н
С
Е
Н

Р
О
М
А
Н
Т
И
Ч
Н
И

В
Р
Е
М
Е
Н
А

11

Айрис Йохансен

Богатият варварин

ПРОЛОГ

БЕЛАЖО, ТАМРОВИЯ

Април, 1797

Нима щеше да умре?

Тес чувстваше, че с всяка измината секунда потъва все по-дълбоко и по-дълбоко в тресавището. Калта бе стигнала почти до раменете ѝ и продължаваше да пълзи нагоре. Господи, как не искаше да умре, да потъне в тази мръсна тиня и никога повече да не изплува!

Всичко стана толкова бързо...

Аполон изскимтя и за сетен път се опита да се пребори с невидимата сила, която го теглеше надолу.

Не, не биваше да умира. Станеше ли това, Аполон също щеше да загине и всичко щеше да се окаже безсмислено.

Тес притегли кучето към себе си и го погали по издължената муцуна:

– Шшт. Всичко е наред, момчето ми. Ще измисля нещо.

– Интересно какво?

Обзе я опияняваща радост, когато се обърна и видя братовчед си Саша, изправен върху коня си, на няколко метра от нея. Явно днес имаше късмет. Не само че тя и Аполон нямаше да умрат, но можеше и всичко да ѝ се размине. Саша Рубинов беше различен от всички възрастни, които тя познаваше. Макар да беше почти на двадесет и пет, а тя едва на дванадесет, той не се отнасяше пренебрежително към нея и посрещаше лудориите ѝ по-скоро със смях, отколкото с гняв.

– Не мога да се измъкна. Саша. Клонът се счупи и аз...

– Какво, по дяволите, е това?

Към Саша се приближи друг конник и Тес го погледна с нетърпение. Нима не виждаше, че сега не е време за разговори?! Това беше новият приятел на Саша от онази варварска страна отвъд границата. „Златният варварин на Саша“, бе чувала да го нарича баща ѝ и това ѝ се струваше странно, тъй като с този меден загар на лицето, с тези тъмни очи и коси, той по-скоро изглеждаше бронзов, отколкото златен. Тес отново погледна братовчед си и извика:

– Саша, ще ни измъкнеш ли най-после оттук?

Саша се усмихна:

– Ей сега.

После се обърна към мъжа, който беше спрял до него:

– Гален, предполагам, че все още не са те представили на моята млада братовчедка, нали? Шейх Гален Бен Рашид, позволете ми да ви представя Нейно височество Тереза Кристина Мария Рубинов. Искам да ви уверя, че обикновено не е толкова мръсна, колкото сега – той смръщи вежди, докато размишляваше върху твърдението си – Макар че като се замисля за това...

– Саша!

Калта беше стигнала до гърлото ѝ и тя вече с мъка задържаеше муцуната на Аполон над гъстата тиня.

– Хайде, стига си ме мъчил!

– Идвам, идвам – каза той, слезе от сивата кобила и започна да се оглежда за клон. – Дано после не забравя да накажа гувернантката ти, братовчедке.

След тези думи отново се обърна към Гален:

– Представяш ли си, вече е на цели дванадесет години, а явно още не може да прочете голямата табела на дървото с надпис „Опасно за живота“.

– Аз мога да чета! – възмутена протестира Тес. – И познавам тази гора по-добре от теб. Всичко стана заради Аполон. Падна в калта и започна така да се мята, че потъна още повече. Тогава аз му протегнах клончето от онова дърво и...

– А защо ти трябваше да тръгваш след него? – въздъхна Саша, като вдигна един клон и го погледна, за да види дали е здрав. – Постъпила си много глупаво, Тес.

– Нима можеш да го оставя да умре? – Калта вече беше стигнала почти до брадичката ѝ и тя усети как страхът сковава гърлото ѝ. – Възможно ли ти е все пак... да побързаш?

Саша протегна клоната над калното блато, но не я достигна с няколко сантиметра.

– Хайде, ще успееш. Пусни кучето, съвсем бавно тръгни напред и се хвани за клоната. Аз ще те изтегля.

Клонът изглеждаше достатъчно здрав, а и тя знаеше колко силен е Саша. Само миг и можеше отново да е в безопасност върху твърдата земя. Погледна с копнеж към спасителния клон.

После поклати глава:

– Не, не мога да оставя Аполон. Ще се размърда и ще потъне Трябва да измислиш нещо друго.

Усмивката изчезна от лицето на Саша:

– Хайде, не бъди глупава, Тес. Няма време. Та той е само едно куче! Ти самата ще потънеш след няколко минути!

Внезапно я обзе паника и сълзи опариха очите ѝ. Значи щеше да умре въпреки всичко.

– НЕ МОГА да го оставя!

Саша започна да проклина.

– Остани на мястото си, без да се движиш.

Тези думи принадлежаха на другия мъж. Гален Бен Рашид съблече елегантната си дреха от тъмносин брокат и я остави върху лъка на седлото. После скочи от коня.

– Опитай се изобщо да не мърдаш, докато не ти кажа.

Той измъкна черните си лъскави ботуши и ги хвърли настрана.

– Нима ще влезеш в блатото заради това упорито хлапе? Не, приятелю, това е мое задължение!

Гален се усмихна:

– Хубава работа! Как ще гледам принца на царството, потънал до ушите в тиня? Остави на мен. На един разбойник и дивак нищо няма да му стане, ако се поизкаля малко. Все пак дръж клона напред. Нека ни е подръка за всеки случай.

Гален нагази в блатото. Беше огромен мъж, тежеше много повече от Тес и моментално потъна до колене. Когато стигна до нея, калта вече го бе обгърнала до пояс.

– Дръж здраво кучето – каза Гален, като протегна ръка и я сграбчи за кръста. – И не се опитвай да ми помагаш.

После леко я повдигна и извика:

– Клонът, Саша!

Тес промърмори нещо успокоително на Аполон и спусна ръката си от врата към тялото му.

– Ами ако главата му потъне? Няма да може да диша!

– Ей сега ще се измъкнем оттук. Все пак по-добре се погрижи самата ти да дишаш.

– Аз съм отговорна за Аполон. За мен ще се погрижиш ти.

– Нима?

– Да.

Тес вече не се съмняваше, че е спасена. От момента, в който Гален обгърна кръста ѝ и започна да я тегли към твърдата земя, у нея се появи странно усещане, че е в пълна безопасност. Тя вдигна глава и срещна погледа му:

– Зная, че няма да ме оставиш.

Ръцете му инстинктивно я притиснаха:

– Разбира се, че няма да те оставя – отвърна той и отмести поглед от нея. – Вече ми създаде достатъчно главоболия, за да си позволя да те изтърва. Още няколко сантиметра и ще можем да се хванем за клона, а след това Саша ще ни изтърпа.

– Сто пъти по-добре, отколкото ако трябваше да влизам в тази мръсотия – усмихнато извика Саша. – И без това никога не съм обичал да се въргам в калта. Знаеш ли, Гален, като си помисля, имам чувството, че всъщност ти направих услуга. В Седикхан едва ли би ти се случило такова приключение. Разбира се, ти също притежаваш пясъчни дюни, но какво...

– Клонът!

Саша протегна клона малко по-напред и Гален го сграбчи със свободната си ръка.

Принцът се наклони назад, за да има по-стабилна опора, и започна да ги тегли. След минута вече помагаше на Гален да излезе от тресавището.

– Мили боже! – възкликна Саша и започна да се превива от смях. Приятелят му беше покрит от главата до петите със сивкавокафява кал. – По дяволите! Направо си възхитителен! Ако сега те видеха отнякъде твоите скъпи приятелки, едва ли щяха да са толкова нетърпеливи да споделят леглото ти!

– А може би е точно обратното – отвърна Гален, обърна се и спусна Тес на коравата земя. – Бъди сигурен, че не безупречната ми външност е онова, което ги кара да си разтварят краката.

– Ти си непоправим циник. И нямаш никакво доверие в нежния пол.

Гален погледна многозначително към Тес:

– Такива разговори не са за пред деца.

– Нея ли имаш предвид? – поклати глава Саша. – Тес може и да е дете, но съвсем не е невежа. Тя отрасна в двореца и достатъчно е слушала такива неща.

Той се обърна към нея:

– Нали, хлапе?

– По-късно ще говорим за това. По-добре сега ми помогни – отвърна тя, тъй като в момента се опитваше да извади Аполон от калта.

Гален я побутна настрани, хвана кучето и го изтегли от блатото.

Животното веднага му се отблагодари, като разтърси гъвкавото си

тяло и целия го изпръска с кал.

– Неблагодарна отрепка! – изруга Гален и избърса мръсотията от бузата си.

– Не го направи нарочно! – бурно защити животното Тес. – Кучетата винаги правят така. Не можеш да очакваш...

Тя внезапно се обърна към Саша и го погледна разгневена:

– Престани да му се смееш! Бен Рашид прояви изключителна смелост и не заслужава това от теб.

Сините очи на Саша заблестяха дяволито:

– Още едно завоевание, Гален. Е, вярно, че засега е малка, но след няколко години ще разцъфне в...

– Не му обръщай внимание – възмутено каза Тес.

– Не се тревожи. Изобщо не му обръщам внимание – отвърна Гален и погледна Саша с пренебрежение.

– Тес, къде е Полин? – попита Саша. – Предполагам, че не се разохождаш в гората сама?

– Разбира се, че не, но тя е заета с Мандел. Когато влязохме в гората, забелязах, че за известно време ще са заети и няма да имат нужда от мен.

Тес не гледаше братовчедата си, тъй като бе коленичила до Аполон и безуспешно се опитваше да изтрие част от калта по дългата му козина.

– Заети ли?

– Прелюбодействат.

Саша забеляза, че лицето на Гален едва забележимо трепна от силна изненада и той се засмя.

– О, в такъв случай няма да свършат скоро. Полин никога не се задоволява с един път.

– Коя е тази Полин? – попита Гален.

– Полин е вярната и добродетелна гувернантка на Тес – отвърна Саша, – а Мандел е един от конярите на скъпия ми чичо.

– Нищо не става – намръщи се Тес, отказа се да чисти козината на Аполон, стана и пхна ръката си в тази на Гален: – Ела с мен. Зад хълма има езеро, където ще можем да се избавим от калта.

При тези думи тя се обърна към коня му, но изведнъж се закова на място, а очите ѝ се разшириха от удивление:

– Мили боже! Колко е красив! – тя пусна ръката на Гален и пристъпи към жребеца, който се изплаши от нея. – Как не го забелязах досега?

– Това е съвсем обяснимо. Беше изцяло погълната от мисълта да останеш жива – обади се Саша.

Тес не му обърна внимание:

– Как се казва?

– Телзан – отговори Гален.

– Няма да те нараня, Телзан – тя заговори нежно и направи още една крачка напред.

Конят я погледна плахо, но не реагира, когато тя докосна белия диамант на челото му.

– Удивително – промърмори младият шейх. – Обикновено не допуска да го докосват непознати.

– Разбира, че го харесвам. – Тес го погали по най-чувствителното място между очите. – Нямах да се уплаши и първия път от мен, ако не вонях така отвратително от онова благо.

– Сега, когато ми напомни за това – сбърчи нос Саша – си мисля, че и аз на негово място бих се уплашил от теб.

Гален се усмихна иронично:

– Много си мила с конете.

– Когато не затъва в блатата, това хлапе прекарва повече от времето си в конюшните на двореца – обади се Саша.

– Но този кон не стои в конюшните – каза Тес уверено и погледна Гален. – Иначе непременно бих го забелязала.

– Държах го в града. Пристигнах в двореца днес.

– От Седикхан ли е?

– Да.

– Не съм виждала толкова силен и в същото време толкова грациозен кон. Има ли други коне като този в...

– Хайде да тръгваме, Тес! – предложи Саша и отново сбърчи нос.

– Ще отидем пеш до езерото Нали не искаш да се кача на коня в това състояние и целия да го изцапам?

– Прав си, Гален, би било кошунство да изкаляш коня си – сериозно отвърна Саша.

– Струва ми се, че това ти доставя голямо удоволствие – намръщи се Гален. – Може би трябва да те хвърля в блатото, за да сме квит – той вдигна Тес, сложи я върху коня и се настани зад нея. – Няма обаче да го сторя, преди да смъкна тази мръсотия от себе си, тъй като не бих изпитал превъзходство.

– Тази отвратителна зелена тиня се стича по седлото – запротестира Тес. – Казах ти, че е по-добре да вървим!

Той пусна коня в галоп към хълма, който тя бе посочила. Аполон затича след тях, като лаеше радостно.

– Малко кал по гърба е нищо за Телзан. Той е свикнал с къде по-грубо отношение.

Тес го погледна през рамо и в очите ѝ се появи укор:

– Ти не използваш ли шпори?

– Не, а и освен това не съм свикнал да се подчинявам на деца.

– Не ти нареждам. Казвам само, че с шпори е по-добре.

Гален заобиколи хълма и спря пред малко езеро, обградено с високи борове.

– Дълбоко ли е?

– Не.

– Добре.

Той я взе в ръце и я хвърли в езерото.

Докато се мъчеше да изплува, ледената вода отне дъха ѝ.

Шейхът все още стоеше на коня си и я наблюдаваше, готов да се размее.

– О, чудесно е – пое си въздух девойката. – Благодаря.

Усмивката му се стопи и той погледна замислено.

– Изглежда, че имаш по-развито чувство за благодарност и от хрътка. Мислех си, че ще се разгневиш.

Аполон скочи след нея, при което изпръска лицето ѝ с кал и водни пръски. Тя се засмя и отново потопи главата си във водата. След това, докато изцеждаше косата си, го погледна със светнали от радост очи и попита:

– Защо? Нали бях цялата в кал и ти се погрижи за мен? Трябваше ли да имам нещо против?

– Не, но забелязах, че дамите от двора на Тамровия са доста чувствителни.

– Аз не съм дама от двора – поправи го тя, след което отново потопи главата си във водата и после сръчно разроши меката купчина от кафяви къдрици. – И не си прави никакви илюзии. Поне още четири години няма да бъде такава, тъй като съм ученичка.

– Е, в такъв случай няма да те обидя, ако си позволя да се изкъпя с теб – усмихна се той и скочи от черния жребец.

След миг нагази в езерото и продължи напред, докато водата не стигна до брадичката му.

– Господи, доста е студено!

– Април е. Езерата в твоята страна не са ли студени по това време?

– Не толкова. Тамровия е в планината, докато Седикхан в по-голямата си част е пустиня – отвърна той, гмурна се под водата и след това

разтри косата си точно както Тес бе направила преди малко – Вярно е, че и езерата на хълмовете до Заландан не са кой знае колко топли, но все пак.

Косата му блестеше на слънцето като абанос, а от студа по лицето му дори и под медния загар изби червенина. Слънчевите лъчи придаваха на бронзовата му кожа златен оттенък и Тес усети, че го наблюдава с възхищение. Неговите черти не бяха така нежни както тези на Саша. Високите скули напомняха твърдостта на разпръснатите около езерото скали, черните очи бяха разположени дълбоко под тежки клепачи. Приличаше на останалите придворни не повече, отколкото вълците, които баща ѝ преследваше по време на лов, приличаха на нежния Аполон. Шейхът беше по-силен, по-груб, по-брутален. Отличаваше се и с поведението си. Преди да се гмурне във вонящото благо, той се бе поколебал не повече, отколкото тя, преди да хукне след Аполон. Дори Саша, който много я обичаше, се бе опитал да си спести влизането в тинята. Гален я стресна с въпроса си:

– Защо ме гледаш така напрегнато, *килен!*

– *Килен?*

– На моя език тази дума означава дете.

– Чудех се дали те наричат златен заради цвета на кожата ти – отвърна тя и погледна настрани.

Той не отговори веднага, а първо се усмихна презрително:

– И в класната стая ли си шушукате за мен? Не, наричат ме златен заради цвета на онова, с което е пълна кесията ми, а също така и поради количеството му.

Тя отново го погледна:

– Много ли си богат?

– Като Мидас – присви устни той. – Моите хълмове край Заландан са пълни със злато. Толкова съм богат, че варварското ми присъствие не само се понася, а понякога е и желано, дори и тук, във височайшия ви двор.

Изпитваше болка. Тя я усети и инстинктивно се опита да го успокои:

– Варварски означава див, нали? Не мисля, че е толкова лошо да си див. Гората е пълна с красиви диви неща.

– Но тях не ги канят в изисканите салони.

– А би трябвало.

– Едва ли ще мислиш така след пет години.

– Грешиш. Аз няма да се променя.

Тя излезе от водата и легна на брега. Аполон се изкатери след нея. Обувките ѝ бяха останали в блатото, а кафявата кадифена рокля доста бе пострадала. Боят положително нямаше да ѝ се размине. Както и да е, рано беше още отсега да се тревожи за онова, което я очакваше. И без това не ѝ позволяваха често да говори с възрастни, а Гален Бен Рашид бе най-интересният от всички мъже, които беше срещала.

– Кой знае. Бих се изненадал, ако не се промениш – усмихна се Гален, излезе на брега и се настани до нея. – Твоята очарователна майка не е сред моите покровители.

– Страхува се от баща ми, който, струва ми се, не те харесва особено.

– Защо се страхува от баща ти?

Тя го погледна учудено:

– Защото я бие, когато е недоволен от нея.

– Наистина ли? – Гален извърна глава, за да я погледне. – И тебе ли бие в такива случаи?

– Разбира се – отвърна тя наивно. – Мама казва че всички бащи постъпват така с децата си. Ти не биеш ли твоите?

– Аз нямам деца – каза Гален. – Освен това в Ел Заланд мъжете не бият жените си. Има и други, по-добри начини за наказание.

– Какви?

– Е, какви...

– Може би ги бият, но ти не искаш да си го признаеш. Мама казва, че някои мъже не обичат да говорят за това пред другите, но всички бият жените и децата си.

– Аз не съм женен – намръщи се той. – Освен това не бих посегнал на безпомощна жена.

– Не се ядосвай. Няма повече да говоря за това – тя протегна ръка и погали мокрото тяло на Аполон. – Не исках да те дразня. Всъщност ти ми харесваш.

– Каква чест! – иронично се усмихна той и сведе глава.

Тя се изчерви:

– О, наистина е така. Не харесвам много хора, но ми се струва, че ти ми харесваш.

Помълча известно време, след което плахо добави:

– Благодаря ти, че не ме остави да загина в блатото. Постъпи много мило, че направи всичко това за мен.

– Мислех само за себе си. Следобед имам среща с Негово височество и всичките ми планове щяха да пропаднат, дори целият ми ден щеше

да отиде на вятъра, ако трябваше да стоя и да гледам как претърсват онова плато, за да открият мъртвото ти тяло.

– Шегуваш се – неуверено се усмихна тя. – Та ти спаси и Аполон.

– Защо го наричаш Аполон? Защото е красив ли?

Тя поклати глава:

– Заради Дафне.

– Дафне ли?

– Всъщност това не са истинските им имена. Преди една година баща ми ги купи от един руски граф, който ги беше кръстил Вълк и Шеба. Татко искаше те да си родят малки и да отгледа цяла дузина ловджийски кучета – въздъхна тя. – Но Дафне не иска и да чуе за Аполон.

Гален избухна в смях:

– И ти ѝ даде името на митичната Дафне, която се превърнала в дърво, за да се спаси от ухажванията на Аполон?

Тя кимна и се намръщи разтревожено:

– Надявам се обаче, че Аполон ще успее да промени отношението ѝ към него. Баща ми е много ядосан и на двамата.

– И ядът му още повече ще се усили, ако не побързаш да се върнеш при гувернантката си.

Чуха тропот на конски копита и се обърнаха. Саша бавно се приближи до тях и пусна на земята ботушите на Гален.

– Е, сега изглеждате малко по-добре в сравнение с последния път, когато ви видях.

– Изглеждаме *много* по-добре – възмутено го поправи Тес. – Чисти сме и не воним – после се изправи с видима неохота и колебливо добави – Трябва да тръгвам.

Не искаше да се разделя с тях. Саша винаги ѝ беше особено забавен, а що се отнася до приятеля му... Не беше сигурна какво точно изпитва към него. Повечето хора можеха да бъдат вместени в някакви рамки, но шейхът я объркваше. Той излъчваше... някаква вътрешна тъмнина, но не черна като злите сили, а нещо като мрака на нощта. Тес винаги бе харесвала нощта много повече от деня. Когато тъмнината падне, досадното и очевидното постепенно и незабележимо се превръщат в мистерия, в загадка. Детето направи реверанс и се усмихна мило на Гален:

– Довиждане, господарю.

Усмивка освети лицето му:

– Срещата ми с теб, *килен*, беше едно интересно приключение.

Тя се обърна и забърза към гората.

– Чакай – извика Саша. – Ще те закарам с коня си...

– Не! – упорито поклати глава тя. – По-добре е да отида сама. Полин ще каже, че не е трябвало да те безпокоя. И без това достатъчно ще се ядоса, когато...

В следващия миг тя вече бе изчезнала в гората.

Аполон я следваше по петите.

– Тръгни след нея – обърна се Гален към приятеля си. – Не можеш да оставиш едно дете да се скита само в гората. Или ще се изгуби, или отново ще падне в някое проклето благо.

Саша поклати глава:

– Тя добре познава гората и няма да се изгуби.

Гален сви устни:

– А какво мислиш за тази гувернантка, която развратничи пред очите на момичето? Няма ли да кажеш на майка му?

– Не, защото би я уволнила.

– Че какво по-добро от това?

– Грещиш. Бедната дяволита Тес има много малко свобода. Ти си виждал чичо ми Аксел. Негово височество има честта да бъде един от най-безочливите кучи синове, родили се някога на тази земя. Обикновено се отнася с Тес почти като с робиня, да не говорим за моментите, когато е ядосан – намръщи се той. – Само с една такава небрежна развратница като Полин тя може от време на време да избягва от затвора на класната си стая – погледна Гален с любопитство: – Защо си толкова угрижен? Не си от онези, които се тревожат за морала на слугините. Освен ако това не те засяга лично – изсмя се той.

Реакцията на Гален изненада не само Саша, а и самия него. Искрената непринуденост и простотата, с които Тес Рубинов приемаше света около себе си, някак странно го бяха развълнували.

– Братовчедка ти е изключително сърцато същество. Това е качество, на което аз се възхищавам – каза той, дръпна единия си ботуш и сви рамене. – Разбира се, това не ме засяга и го споменавам само защото тя е твоя братовчедка. Макар че ти, струва ми се, знаеш много повече за целомъдрието на тази Полин.

Саша кимна самодоволно и изпъчи гърди, а лицето му се озари от блажена усмивка:

– Миналото лято прекарах четири прекрасни седмици с нея. Любехме се всяка нощ и всеки миг тя бе на седмото небе. Накарах я дори да стене от удоволствие.

– И къде ставаше това?

– В нейната стая, разбира се.

Гален нахлузи и втория ботуш.

– До стаята на детето ли?

Саша се намръщи:

– Просто питам.

Нямаше нищо чудно в това, че Саша не се притесняваше да говори за тези неща пред невръстната си братовчедка. Неговото присъствие в леглото на Полин бе допринесло за светското възпитание на детето също толкова, колкото и присъствието на другите ѝ партньори. Гален стана, облече копринения си жакет и се метна върху гърба на Телзан.

– Хайде да се връщаме в двореца. Тези мокри дрехи не са особено приятни, а и след три часа имам среща с баща ти, за която трябва да се подготвя.

Саша кимна:

– Знаеш че ако можех, с удоволствие бих направил нещо повече за теб, но в една монархия властта на второродения е твърде ограничена.

Гален се усмихна и подкара коня си в тръс.

– Направи повече, отколкото можех да очаквам. Ти ме представи в двора и убеди баща си да изслуша дивака от Седикхан. Без твоето посредничество едва ли щях да получа това благоволение.

– Възможно е да се окаже, че не съм ти направил кой знае каква услуга. Баща ми и брат ми не ме ценят особено, тъй като според тях съм твърде лекомислен.

Гален добре знаеше, че зад привидното мислене на Саша се крие проникателен ум и добро сърце. Скоро след като се запозна с него, той разбра, че прословутите шеги и лудории на младия принц бяха резултат единствено от скуката. Обществото, в което се бе родил Саша, съвсем не подхождаше на жизнения му темперамент. Напоследък Гален бе започнал да се пита как ли щеше да изглежда приятелят му, ако бе израснал сред неговия народ.

– Напротив, ти направи много за мен. Даде ми това, за което дойдох в Тамровия.

Усмивката върху лицето на Саша се стопи:

– Все пак не разчитай много на днешната среща. През тези дни трудно би убедил баща ми да предприеме някакво по-решително действие.

– Длъжен съм да опитам – промълви Гален, стараяйки се да прикрие отчаянието си. – Трябва да убедя баща ти, че този съюз е изключително важен и за двете страни.

Когато Гален влезе, Саша отмести стола си и стана.

– Как мина?... – мрачното изражение на Гален моментално отговори на въпроса му. – Очевидно зле.

– Никакъв съюз – сухо отговори приятелят му. – Негово височество не вижда никаква полза да се съюзява с едно примитивно племе, което не може да му предложи в негова защита нищо друго, освен обещания – Гален закрочи гневно нагоре – надолу и всяка негова стъпка бе заредена с огромна енергия, която заплашваше всеки миг да експлоадира. – Какъв глупак! Толкова ли му е трудно да разбере, че ако Седикхан се обедини, би могъл да му предложи много повече, отколкото самият той на нас.

– Говориш за височайшия ми баща – деликатно му напомни Саша, опитвайки се да влезе в настроението му.

– Той е глупак.

– Така е – с готовност се съгласи Саша – и то от най-упоритите.

– Нуждаех се от този съюз, за да създам единно и централизирано управление. С Тамровия като съюзник Ел Заланд би могъл да използва заплахата от чуждо нашествие и да обедини вождовете – продължи Гален и гласът му дрезгаво отекна под украсения сводест таван. – По дяволите! Тези войни не могат да продължават вечно. Те разкъсват Седикхан на части и ние не сме в състояние да постигнем никакъв напредък, докато племената взаимно се нападат и унищожават.

Саша беше слушал тези думи и преди, така че сега замълча, изпълнен със съчувствие.

– Сравнени с мощта на Седикхан, силите на Тамровия са нищожни и баща ти трябва да е луд, за да не повярва, че ние успешно можем да защитим границите му.

Саша не обърна внимание на обидите по адрес на баща си, тъй като и той мислеше така. Не беше сигурен обаче дали му е приятно да слуша, че се поставя под съмнение военната мощ на страната му, затова реши да промени темата на разговора:

– И така, какво ще правиш сега?

– Ще си отида – яростно просъска Гален. – Какво да правя тук? Ще воювам, ще убивам и ще се боря да оцелея. Така живеем в Седикхан.

– Можеш да останеш тук.

– И всички да ме гледат като варварин? – поклати глава Гален. – Не, приятелю. Скоро шегите и подмятанията ще ми дотегнат и ще

трябва да им покажа как се държи един истински дивак – той погледна Саша – Защо не дойдеш с мен в Седикхан? Забелязвам, че животът тук не те очарова особено.

– Защо не, чувам, че жените ви са красиви и изключително щедри към нас, бедните мъже.

– Ела и ще видиш.

Очите на Саша светнаха дяволито:

– Знаеш ли колко по-приятно се прекарва времето с любовни игри? А ти си се заел да превръщаш Седикхан в едно скучно, мирно място – той погледна приятеля си и се замисли: – Винаги съм се питал защо си избрал точно този път.

Гален не отговори.

– Ти си непобедим, когато си със сабя в ръка, освен това си безпогрешен стрелец и...

– И какво значение има всичко това?

– И аз това се питам. Поне на мен винаги ми се е искало да правя точно това, с което най-добре се справям.

– На мен... на мен също много ми харесва това, което правя – колебливо произнесе Гален, без да вдига очи.

Саша го погледна изненадан. И тогава изведнъж разбра всичко. Под привидно спокойната външност на Гален Бен Рашид кипяха силни чувства. Веднъж проникнал зад маската му, Саша си даде сметка, че шейхът притежава същата онази дързост и непокорство, които той чувстваше в самия себе си.

Как ли една толкова дива и необузdana натура се чувстваше в Седикхан, където нищо не ограничаваше проявите на силата и яростта?

Гален наблюдаваше промяната в настроението, която се изписваше върху лицето на Саша.

– Да – прошепна той и устните му се свиха. – Аз съм по-див, отколкото ме мислят, но наред с това притежавам силна воля и разум, който ми подсказва, че не е нужно да се проявявам като варварин. Човек не бива да остава цял живот дивак само защото се е родил такъв.

Навярно чак до смъртта си Гален ще се разкъсва от борбата между дивия нрав и вродената му интелигентност, помисли си Саша със съчувствие.

– Кога си тръгваш от Тамровия?

– Утре призори – хитро се усмихна Гален. – Но престани да се мръщиш. Все още не съм се предал. Отивам си у дома, за да прегрупирам силите. Ако не мога да спечеля Тамровия за съюзник, ще отида във

Франция и ще се обърна към Наполеон.

– Франция е доста далеч от Седикхан.

Гален повдигна рамене:

– Но за сметка на това Наполеон е много алчен. Не изключвам възможността да застане зад мен заради златото на Заландан. Все пак това е нещо, върху което си заслужава да се помисли.

– Нали майка ти беше французойка?

– Да. Французойка и тамровиянка – сухо отвърна Гален, като се спря на първото стъпало от мраморното стълбище. После промени темата: – Ще се кача в стаята си, за да предупредя Саид, че утре заминаваме.

– Нали ще те видя тази вечер?

Гален се усмихна и кимна утвърдително:

– Непременно. Какво ще кажеш да се срещнем тук в осем? Ще намерим няколко услужливи дами и ще ти покажа как се забавляват бойците от Ел Заланд.

Преди Саша да е успял да отговори, Гален вече бе поел по стъпалата.

– Няколко значи! Виж ти! – промърмори той заинтригуван.

Изведнъж реши, че му предстои да изживее една изключително вълнуваща вечер.

Стори му се, че някой го наблюдава, и окончателно се разбуди.

Напрегна мускули, но остана да лежи съвсем неподвижно с полуотворени очи. Камата беше на масата до леглото му, но за да я достигне, трябваше да се пресегне през жената, която се бе свила от лявата му страна.

– Господарю, Гален.

Той повдигна клепки. Две сиви очи напрегнато се бяха взрели в него от бялото детско лице, обгърнато от буйни кафяви къдрици.

Малката ръчица на Тес Рубиков здраво стискаше медния свещник.

– Нима и ти си прекалил с виното? – прошепна тя.

– Какво, по дяволите, правиш тук? – надигна се той и инстинктивно придърпа чаршафа, за да прикрие голотата си.

– Слава богу, че не си пиян. Отидох първо в стаята на Саша, но не успях да го събудя... – въздъхна с облекчение Тес и отстъпи крачка назад. – Нуждая се от помощ. Не мога да се справя сама. Ти... – в този мит погледът ѝ падна върху голата жена, която се бе свила в единия край на леглото. – С две ли спиш? Полин никога не го е правила с повече от

един наведнъж. Защо...

– Как влезе тук? Не бях толкова пиян, че да не заключа вратата.

– Влязох през малката стаичка за прислугата. Там има таен проход, който води към много от стаите в двореца. Открих го преди три години – разсеяно промърмори Тес, като разглеждаше русокосата жена, сгушила се до Гален. – Това е лейди Камила, нали? Без дрехи изглежда много по-слаба. А коя е другата?

– Това не те интересува – намръщи се той. – Саид не спи ли е онази стаичка?

– Кой, твоят слуга ли? Минах съвсем безшумно покрай него и не го събудих – отвърна тя и сви рамене нетърпеливо. – Но това не е важно. Нуждая се от помощта ти! – Тес погледна към чаршафа, с който се беше наметнал Гален. – Студено ли ти е? – обърна се, взе от стола яркочервената кадифена риза и му я подаде – Ето, облечи това!

– Благодаря ти – сухо каза той и напъха ръцете си в ръкавите – Много си мила, но си твърде неблагодарна.

Камила се обърна и простена в съня си.

Тес я погледна пренебрежително.

– И двете спят дълбоко. Пияни ли са?

– Изпиха няколко чаши вино.

Девојката критично огледа спящите жени.

– Май доста повече от няколко. Все пак не е нужно да ги будим. Аз наистина не би трябвало да съм тук.

– Струва ми се, вече ти казах това.

– Ще те чакам в стаичката – прекъсна го тя и се отпрати към предверието.

– Ако Саид се събуди, рискуваш да ти пререже гърлото, преди да успее да дойда. Мъжете от нашето племе не обичат среднощни посетители.

– Мога да вървя съвсем тихо. Няма да го събудя.

– В такъв случай можеш да се прибереш в стаята си. Нямам намерение...

Не успя да довърши. На гърба ѝ съзря тъмnochервени петна. Петна от кръв!

Тя го погледна през рамо:

– Какво?

– Нищо. Отивай! Идвам след малко.

Момичето отвори вградената врата и изчезна зад нея.

Гален тихичко изруга, докато внимателно се опитваше да прескочи

Камила и да се спусне на пода.

След няколкото часа пируване и сексуални удоволствия най-малко се нуждаеше от такива проблеми. Главата му беше малко по-бистра, отколкото на Саша, но настроението му съвсем не можеше да се нарече добро. Ако онзи звяр, баща ѝ, я бе пребил от бой, това засягаше Саша, а не него. Тя не му бе родственица, така че нямаше никаква причина да се гневи при вида на кръвта върху гърба ѝ. И все пак това нещастно дете го вълнуваше, може би заради днешната случка в блатото. Щеше да я изслуша с обещание, че непременно ще разговаря на другата сутрин със Саша, и да я отпрати обратно в стаята.

Отвори вратата на стайчката и видя Тес, която търпеливо го чакаше, седнала на един стол до стената. Господи, колко беше дребна, крехка и изящна. В дългата бяла нощница изглеждаше по-скоро на девет, отколкото на дванадесет години. Свещта, оставена ниско до стола, разкриваше съзвездие от лунички около малкото носле и обгръщаше буйните къдрици със загадъчно, диво сияние. Гален с неудоволствие забеляза, че Саид спеше съвсем спокойно срещу нея. Как, по дяволите, бе успяла да не го събуди?

Влезе в стаята.

– Саид!

Саид Абдул веднага вдигна рошавата си глава и моментално се събуди:

– Какво става?... – извика той, когато видя детето. – Кой е...

– Не е важно – каза Гален, който едва ли можеше да го обвинява за смайването му. Когато Саид се бе оттеглил, за да си легне, съществата от женски пол, които бяха с Гален, определено не бяха деца. – Остави ни сами. Ще те извикам, ако ми потрябваш.

Саид кимна и се изтърколи от леглото, като уви голото си тяло в одеялото. В следващия миг вече бе в съседната спалня.

Гален затвори вратата и се облегна на нея. Тес се изправи:

– Трябва да побързам. Снощи татко каза на мама, че е необходимо да полагат повече грижи за възпитанието ми, така че нищо чудно, ако реши да ме провери тази нощ.

– Какво е станало с гърба ти?

Тя се намръщи:

– Какво... пак ли кърви? Благодаря ти, че ми каза. Веднага щом се прибера в стаята, ще трябва да я наложа със студен компрес. Майка ми подозира, че Полин не ме държи достатъчно строго...

– Присъствието ти тук напълно потвърждава опасенията ѝ. Радвам

се все пак, че са се загрижили дали по това време си в леглото.

– О, те се грижат за тези неща – отвърна тя. – За тях аз съм доста важна. Нямам син и искат на всяка цена да ме омъжат по-изгодно, да компенсират провала на майка си. Ако нещо ми се случи, те няма да имат на какво повече да разчитат.

– Аха – процеди той. Предварително уредените бракове не бяха нещо необикновено и в неговата страна, но по някаква необяснима причина фактът, че към това дете се отнасяха по такъв начин, го изпълваше с гняв. – И за кого искат да те оженят?

– Това ще решат по-късно. Всъщност вече трябваше да съм сгодена, но баща ми се надява да привлече по-изгодна партия, ако след време стана по-хубава... – погледът ѝ се насочи към вратата на спалнята – като лейди Камила, например. Тя имаше много кандидати, преди да я оженият за граф Евайн. Сигурно след онзи старец за нея е голяма радост да спи с теб.

Гален се поклонил развеселен:

– Опитих се да направя събитието незабравимо. Тя съвсем не изглеждаше разочарована... – той спря, тъй като осъзна, че не говори с някоя опитна лейди от двореца, а с едно още невръстно дете. – Но да оставим това. Не е почтено да обсъждаме верността на дамите.

Тя го погледна с кристално чистите си сиви очи:

– Защо? Аз не исках да кажа нищо лошо. Зная, че всички правят така. Първо се женят, а след това си намират някой млад и силен мъж за леглото. Полин казва, че всяка жена има любовник, а понякога двама или...

Не ме интересува какво казва Полин. Защо си тук?

Тя въздъхна дълбоко:

– Заради Аполон.

– Кучето ли?

Тес кимна и се вкопчи здраво в облегалката на стола.

– Постъпих като истинска глупачка. Полин се разгневи заради роклята ми и аз ѝ казах за Аполон и за блатото. Тя каза на майка ми, майка ми на баща ми и...

– Той те наби.

Тя го погледна с изненада:

– Не в това е бедата. Аз и не очаквах друго. Не, става въпрос за Аполон. Татко побесня и каза, че чашата вече е преляла. Кучката няма да се чифтоса, а Аполон му струвал твърде скъпо – огромните ѝ очи се изпълниха със сълзи, които проблясваха на светлината на свещта. –

Заповяда да убият и двамата.

Докато я наблюдаваше, шейхът изпита внезапен прилив на нежност. Той също беше изживял болката от смъртта на любими животни.

– Съжалявам.

– Не дойдох при теб за съчувствие. Имам нужда от помощ – тя изтри очи с опакото на ръката си. – Заповедта му още не е изпълнена, но аз не бих понесла да се случи това. Веднага щом ме заключиха, излязох през тайния проход и отидох при Сайман. Той отговаря за кучетата. Добър човек е. Обеща ми да отложи екзекуцията им, но ми каза, че те трябва да изчезнат, преди баща ми да наmine утре сутринта.

– И ти искаш аз да ги спася?

– Не, исках това от Саша, но той...

– Беше пиян – довърши Гален. – И така, втората ти възможност съм аз.

– Не можеш ли да разбереш? Не, знам място, където кучетата ще са в безопасност. Ти можеш да ми помогнеш по-добре от Саша – припряно каза тя. – Дори и ако Саша ги изпрати в някое от именения си, баща ми може да научи и да изпрати някой да ги убие. Той обаче никога няма да отиде в Седикхан.

– Права си. Кой ли би отишъл в това диво място?

Тес не обърна внимание на иронията в гласа му.

– Ти видя Аполон. Малко е нежен, но той е само на година. Може да бъде обучен да ловувава или да пази дома ти. А Дафне...

– Не иска да има малки.

– Може да върши други неща – прекъсна го тя и гласът ѝ затрепера. – Тя е много кротка и мила. Идва, когато я повикам, сгущва се в ръцете ми, козината ѝ е толкова мека... – гласът ѝ секна и тя трябваше да спре за момент. Когато заговори отново, думите едва се отронваха от устните ѝ. – Толкова ги обичам! Не мога да ги оставя да умрат. Моля те, отведи ги отук!

Очакваше го дълъг и тежък път, а животните още повече щяха да го затруднят. Щеше да е глупаво да се натовари с още две кучета, за които вече се знаеше, че са безплодни. И все пак Гален почувства, че молбата на Тес не му е безразлична. Тя очевидно бе съвсем самотно дете и тези две кучета сигурно бяха единствените същества, които обичаше на този свят. А ето, че в този момент беше принудена да го моли да ги вземе. Той въздъхна примирено:

– Къде са?

Лицето ѝ засия:

– Значи ще ги вземеш!

Гален кимна неохотно:

– Да, макар че нямам никаква представа, как ще се оправя с тях по пътя. Нали знаеш, че Саид и аз не пътуваме в разкош като вашите благородници?

Тя се отпусна върху възглавницата на стола:

– Благодаря ти, Господи.

– Не искам да богохулствам, но ми се струва, че не би било излишно да включиш и мен в своите благодарности. Все пак аз съм този, който ще бъде притеснен през следващите няколко седмици.

– Но аз ти благодаря – в гласа ѝ се долавяше трогателна искреност.

– А също така ти обещавам, че ще намеря начин да ти се отплатя.

Той я погледна с присмех:

– Така ли? И какво точно ще направиш, за да ми се отплатиш?

– Всичко – наивно отвърна Тес. – Абсолютно всичко.

Беше напълно искрена. Той почти физически усещаше силното възмущение на това младо същество.

– Абсолютно всичко ли? – повтори той и за момент лицето му застина в странно изражение от внезапната мисъл, която му бе хрумнала. – Внимавай, защото някой ден може и да реша да се възползвам от щедротото ти обещание – той се приближи и я изправи на крака. – Разбира се, някой ден, а не сега. Каж ми къде е този таен проход.

Девојката му посочи един голям свещник на стената.

– Завърти свещника наляво.

Гален го завъртя, една вградена дървена врата се отвори и откри пътя към тайния тунел.

– Прибирай се веднага в стаята си. Аз ще облека и ще отида да кажа на Сайман да отведе кучетата в гората зад двореца и да ни чака там.

– Ами ако откаже?

– Няма да откаже. Златото ми ще го убеди.

– Ще го подкупиш ли?

– Дългът ти расте с всяка изминала минута – усмихна ѝ се той. Подаде ѝ медния свещник и внимателно я бутна към тъмния проход. – Помни колко много ми дължиш, когато дойде време и аз да поискам твоята помощ.

– Ще помня – отвърна тя и му хвърли бърз поглед през рамото си. – Наистина ли при теб ще бъдат в безопасност?

– Наистина – усмихна се той. – Имаш думата ми.

В следващия миг тя изчезна в тъмнината. Вратата се затвори и

Гален остана загледан в нея. На замисленото му лице се появи странна усмивка.

Стори му се, че съдбата се бе намесила в негова полза и той щеше да се прояви като последният глупак, ако откаже нейния дар. За да доведе своя план докрай обаче, му бяха нужни много търпение, решителност и такт, тъй като за него не съществуваше нищо по-важно от обединението на Седикхан.

Завъртя се на пети и се отправи обратно към спалнята. Намислил беше да се облече и да каже на Саид, че още сега потеглят за Седикхан.

Впрочем не, не още сега.

Първо трябваше да събуди Саша, да го отрезви и след това да проведе един дълъг разговор с него.

ПЪРВА ГЛАВА

Пристанище ДИНАР, Тамровия
Май, 1803

Гемията беше само на няколко ярда от пристанището, когато Тес съзря високата грациозна фигура на Саша. Той мързеливо се бе подпрял върху купчина сандъци.

Никак не се е променил, помисли си Тес. Кестенявата му коса, която толкова приличаше на нейната, блестеше на слънчевата светлина. Като приближиха брега, тя забеляза, че стройната гъвкава фигура на Саша бе както винаги безупречна и елегантна. Сега той носеше стегнати бежови панталони от еленова кожа и елече от брокат, а върху бялата риза по доста странен начин се открояваше коприненото му шалче.

– Саша! – извика Тес, надвеси се безразсъдно от гемията и започна да му маха като луда. – Саша, ето ме!

Чу, че капитанът нещо промърмори откъм носа на гемията, но не му обърна внимание и продължи да маха.

Саша се отмести от сандъците и лицето му засия в усмивка.

– Предупреждавам те, че ако паднеш в морето ще те оставя да се удавиш – извика той. – За първи път обличам тези дрехи и много държа на тях.

– Приличаш на фазан – отвърна тя. – В Париж се обличат много по-просто.

– А ти откъде знаеш това, хлапе такова, нали от шест години си в манастир.

– Но имам очи да гледам – отвърна тя. Гемията спря на кея. Тес хвана протегнатата ръка на Саша и внимателно се изправи на крака. – Освен това Полин ми каза.

– О, как можах да забравя за Полин! – възкликна той, прегърна я през тънката талия и я прехвърли на кея. След това изпъшка и отстъпи крачка назад. – По дяволите, та ти тежиш цял тон! Сигурно е от науките и вярата в Бога, с които са те натъпкали – сините му очи засияха дяволито, докато я оглеждаше от главата до петите. – Слава богу, че не ти личи. Защото иначе едва ли някога щеше да си намериш съпруг.

Щастието на Тес моментално се изпари при споменаването на думата съпруг, но след малко тя прогони тази мисъл от главата си. За

какво ли друго би я извикал баща ѝ ако не за да я ожени? Тя обаче не беше свикнала да се тревожи за задаващите се буреносни облаци, когато слънцето все още грееше и светът около нея беше толкова красив.

– Нима искаш да кажеш, че тежа цял тон? – често ѝ се искаше да тежи много повече, но колкото и да ядеше, си оставаше съвсем дребничка и слаба. Едва стигаше до средното копче на великолепната ленена риза на Саша. Тя повдигна брадичка и на лицето ѝ се появи присмехулно изражение. – Ти си станал слаб и крехък от прекалено много развлечение. Чудя се защо баща ми ти се доверява и те изпраща да ме придружиш до Белажо.

Усмивката му се стопи и той погледна настрана.

– По-добре да те заведа в хотела. Каретата е зад ъгъла.

– Един момент – обърна се тя към капитана, който тъкмо слизаше от гемията и му подаде ръка. – Довиждане, капитане. Благодаря ви, че бяхте толкова мил с мен. Пътешествието беше изключително Трябва да ни посетите в Белажо.

Прошареният капитан вдигна ръката ѝ и я поднесе към устните си.

– И за нас беше вълнуващо, Ваше височество – отвърна сухо той. – И бих се радвал да го повторим. Може би след година или две.

– Разбира се – съгласи се тя, след което отново се обърна към Саша и го хвана под ръка – Вече съм готова.

Саша погледна любопитно капитана, който вече крачеше по улицата.

– Бедният човек, не изглежда особено доволен от теб. Какво си му сторила?

– Нищо – забеляза обаче недоверчивия му поглед и зае отбранителен тон. – Добре де, за първи път пътувам, без някой да ме надзирава и да ми казва какво да правя и какво да не правя. Когато отплавах за Франция преди шест години, Полин беше с мен и изобщо не ми даде да разгледам кораба.

Полин я беше придружила до Франция и я беше настанила в манастира „Св. Маргарита“ в Париж, няколко месеца след което се ожени за един млад пекар.

– Полин не се появи при тръгването на кораба и сестрите не можаха да ми намерят друг надзирател.

– И кои части на кораба успя да изследваш?

– Бил ли си някога на бреговата наблюдателница?

– Онази малка кабинка на върха на мачтата?! Боже господи! Та аз не понасям височини.

– Можеш да видиш целия свят – замечтано каза Тес. – Вятърът развява косата ти, а миризмата на сол и море не би могла да се сравни с нищо друго.

– А аз може ли да те попитам как стигна до наблюдателницата?

– По мачтата. Трябваше да си събуя обувките, но изкачването се оказва малко по-различно от катеренето по дърветата в нашата гора – намръщи се тя.

– Предполагам, че се е изплашил за теб – сериозно каза Саша.

– Възможно е, но все пак можеше да изчака да стигна до върха, преди да се развика.

– Сигурен съм, че си му го казала.

Тя кимна.

– Казах му го, но той беше прекалено ядосан, за да ме изслуша. Нашият експерт в хотела ли е?

– Не Ще пристигне утре. Аз дойдох по-рано – един млад прислужник изскочи от каретата и отвори вратата – Мислех, че ще се зарадваш да отпочинем няколко дена, преди да тръгнем. И без това пътуването ни ще трае цели четири дни.

– На кораба нямах никаква друга работа, освен да си почивам. Опитвах се да помогна на моряците, но те не ми разрешиха.

Ако онова, от което се страхуваше, наистина я очакваше в Белажо, тя нямаше никакво намерение да бърза.

– Какво ще кажеш да вечеряме в тази кръчма? – Тес посочи към близката кръчма, пред която имаше надпис с рисунка на младо момиче, седнало върху една скала. – Никога не съм яла в кръчма. Хайде, Саша, моля те!

Братовчед ѝ кимна снизходително:

– В кръчма ли? Добре, но не и на пристанището.

По лицето ѝ се изписа разочарование.

– Но защо? Моряците са толкова интересни хора. И разказват такива славни истории.

Саша ѝ помогна да се качи в каретата.

– Сама искам да се уверя – настоя тя. Наведе се напред и лицето ѝ пламна от вълнение. – Някой ден бих искала да тръгна на изток и да проследя маршрута на Марко Поло. Би било невероятно приключение, нали?

Саша я погледна и изражението му се смекчи.

– Наистина, невероятно приключение! – той я последва в каретата и седна срещу нея. – В тази кръчма обаче няма да срещнеш никакви

маркополовци, а и този род моряшки свърталища се ползват с твърде лоша слава.

– И какво от това? Нали ти ще бъдеш с мен? – унило сбърчи нос тя. – Ако случайно се страхуваш за моята добродетел, искам да те уверя, че никой не би ми обърнал и капка внимание дори. Аз съм прекалено дребна. Моряците от кораба се отнасяха с мен като с пеленаче – каретата се раздруса по калдъръма и тя се облегна върху меките възглавници. – Мисля си дори, че когато мъжът, който баща ми е избрал за мой съпруг ме види, сигурно ще развали годежа – Тес се усмихна при тази внезапно хрумнала ѝ мисъл. – Каква прекрасна възможност! Ако се направя още малко по-грозна, сигурно ще минат години, преди баща ми да успее да ми намери някой друг жених.

Саша бе притворил очи.

– Не искаш ли да се омъжиш?

– Защо да искам? В манастира беше доста зле. Но поне сестрите бяха любезни. Един съпруг... – тя бързо извърна глава към прозореца. – Впрочем, не ми се мисли за това.

– Не всички мъже са като баща ти – каза той.

– Не, но всички използват жените си за някакви свои цели – сви рамене Тес и се усмихна насила. – Не искам да говоря за това. Каж ми как живея през цялото време, докато ме нямаше. Откакто напуснах Тамровия, получих само няколко писма от мама и всички те, пълни с поучения за покорство и смирение. Ти не се ли ожени?

– О, господи, не разбира се! – ужасен отвърна Саша.

– Но ти вече гониш тридесетте. Как си успял да се отървеш?

– Като стоях по-далече от двореца и така всички жени забравиха, че съществувам – отвърна той и се намръщи – Освен това тридесет години съвсем ме означават, че съм престарял.

Тес се усмихна и в очите ѝ се появиха весели пламъчета.

– Нали вече говорихме за това, колко слаб и крехък си станал.

– И колко дръзка и нахална си ти. Радвам се, че монахините не са сломили духа ти.

В начина, по който той я гледаше, Тес долови неочаквано за нея възхищение и разбра, че първото ѝ впечатление бе погрешно. Очевидно Саша се беше променил.

Когато тя напусна Тамровия, той беше по-изнежен, по-мързелив и дори по-суетен. Сега, макар и да се преструваше на безгрижен, Тес усети в него по-голяма твърдост и увереност, сякаш опитът от последните години бе прогонил лекомислието му.

– Все пак, не ми отговори на въпроса. Каж ми, какво прави през всичките тези години.

Саша отново притвори клепащи, за да прикрие остротата в погледа си.

– О, какво ли не. Пътувах, придобих някои нови умения.

– Нови умения ли?

Той се отпусна върху възглавниците.

– Много си любопитна. Може ли да те попитам и аз за същото. Какво научи в твоя манастир?

– Научих, че никога повече не искам да се върна там.

Саша се засмя:

– Нещо друго?

– Научих се да шия, да тъка, да правя свещи. С две думи, нищо полезно. Освен светото писание, разбира се – Тес го погледна изпитателно. – Защо не искаш да ми отговориш?

– Всичко с времето си – той погледна през прозорчето. – Ето го и хотела. Дъщерята на съдържателя ще ти бъде прислужница, а багажът ти идва след нас...

– Защо си ми намерил прислужница? Нали не знаеше, че Полин няма да е с мен.

Той се поколеба, след което се усмихна закачливо.

– Мислех, че ще имаш нужда от по-млада и по-енергична жена. Нашата очарователна Полин трябва да е вече на тридесет и две – въздъхна мрачно той – По-стара е дори от моята скромна личност.

Тя се разсмя.

– И на мъжа й много му се иска да е малко по-енергична. Женен е само от около пет години, а вече изглежда изтощен и грохнал.

– Полин е от онези жени, които приемат само страстните връзки.

Каретата спря и кочияшът веднага отвори вратата. Саша скочи на земята и помогна на Тес да слезе.

– Влез в хотела. Съдържателят ще ти покаже стаята, а аз ще остана тук да изчакам багажа ти и ще ти го пратя.

– Добре, но...

Саша вече крачеше към конюшната и след като се поколеба за момент, Тес се обърна и влезе в хотела.

– Всичко наред ли е? – попита Гален, щом Саша влезе в конюшната.

Саша изчака до вратата, докато очите му свикнат с тъмнината. В конюшната нямаше никой, с изключение на Гален, който беше коленичил пред своя жребец до една от яслите вляво от вратата.

Беше захвърлил връхната си дреха настрана и бе навил до лактите ръкавите на бялата си риза. Върху малък огън в задната част на конюшната вреше чайник с вода. Въздухът беше напоен с миризма на билки, тор и сено.

– Не – отвърна Саша. – Не всичко е наред Чувствам се като Юда.

– Нямах причина да се чувстваш като предател – каза Гален и внимателно уви топлата влажна кърпа около лявото коляно на жребца. – Отровата се разсейва. След ден-два трябва да е готов за път.

– Защо не оставиш Саид да се заеме с него?

– Защото Селик е мой и аз лично трябва да се грижа за него – вдигна глава той и срещна погледа на Саша. – Както и за всичко останало, което ми принадлежи.

Саша знаеше, че това е вярно, и то беше единственото нещо, което правеше положението поносимо.

– Тя е почти дете, по дяволите!

– Достатъчно голяма е. И без това чаках дълго.

– Знам, но...

– Не се страхувай, няма да използвам сила.

И все пак щеше да постигне своето. През последните шест години Саша бе разбрал колко силна е волята на Гален.

– Обичам това дяволче. Винаги съм я обичал. Мисля, че не заслужава да бъде използвана.

– Освен ако тя самата не предпочете това – подхвърли Гален, изправи се и потупа коня си – Всички сме подвластни на съдбата.

Саша го погледна замислено.

– Какво би сторил, ако те помоля да промениш решението си?

Както галеше муцуната на коня, ръката на Гален застина във въздуха.

– Ще помисля. Ти си мой приятел, а жената е твоя братовчедка.

– Ще помислиш, но няма да отстъпиш.

– Знаеш колко важна е тя за мен. Ти беше в Седикхан – каза Гален и продължи да гали коня.

Да, Саша добре знаеше ролята на Тес в плана на Гален и това го караше да се чувства между чука и наковалнята. Той се усмихна накриво.

– Често съм се питал дали за това ме убеди да дойда в Седикхан. И аз ли съм пионка в твоя план, Гален?

– Разбира се. Очакваш ли да отрека? Но през цялото това време за мен ти не беше само пионка – нежно каза той. – Нямам по-добър приятел на света от тебе, Саша.

Да, те бяха приятели, другари по оръжие, често – по-близки и от братя. Саша бавно, поклати глава.

– Дявол да го вземе, не знам какво да правя!

– Не прави нищо – Гален се обърна, взе жакета си и тръгна към вратата. – Ще отида при нея и сам ще чуя отговора ѝ.

– Сега ли?!

– Мислех да почакам до довечера, но виждам, че трябва да те избавам от това ужасно настроение. Ще се почувстваш по-добре, след като веднъж завинаги решението бъде взето – каза той и се намръщи. – И тъй като сега мириша на коне и билкови мехлеми, можеш да бъдеш съвсем сигурен, че няма да повлияя на избора ѝ с нищо друго, освен с разумни доводи – Гален се отправи към вратата. – Накисни кърпата в горещата вода и я наложи отново, щом започне да изстива. Ще се върна веднага след разговора с Тес.

Стаята не беше луксозна, но бе чиста. Тес скочи върху леглото, за да го провери, и се намръщи, тъй като установи, че е кораво както сламеника ѝ в килията на манастира. Но това нямаше значение.

Не искаше нищо да помрачи последните ѝ свободни дни.

Тя развърза панделките на шапката си, свали я, усмихна се доволно и я захвърли върху един стол до вратата. Така беше по-добре. Винаги бе ненавиждала шапките, но Полин бе настояла да вземе цяла дузина, докато подреждаха багажа ѝ преди заминаването.

Тес смъкна дългите бели ръкавици и разпусна косата си, като подхвърляше във въздуха карфички и фибички.

След това прекоси стаята, отиде до умивалника и наля вода в легена от една кана, изрисувана с цветя.

На вратата се почука.

– Entrez – извика, като плисна вода върху лицето си. – Защо толкова се забави, Саша? Скоро ще се стъмни, а аз съм гладна. – Пресегна се за хавлията и се обърна да го погледне. – Освен това искам да се върнем на пристанището и да... – очите ѝ се разшириха от изненада.

На прага стоеше Гален Бен Рашид.

– Може ли да вляза? – не изчака отговора, а направи няколко крачки напред и затвори вратата, след което бавно се поклони. – Много

време мина. Превърнали сте се в млада дама, Ваше височество.

– Пораснала съм само с три инча.

Какъв глупав отговор, помисли си тя и се ядоса на себе си. Изглежда, не можеше да измисли нищо по-умно.

Погледът му се задържа върху овала на корсажа ѝ.

– Понякога и само няколко инча могат да постигнат голяма промяна.

Тя усети странна топлина да преминава през цялото ѝ тяло и разбра, че сигурно се изчервява.

– Чакам Саша. Току-що пристигнах от Франция и... О, стига с тези глупости! Но ти сигурно знаеш? Със Саша ли пътуваш? Не очаквах, че ще те видя отново.

– А пък аз очаквах да те видя.

Той тръгна към нея, движейки се като красиво грациозно животно. Бе по-огромен, отколкото си го спомняше, истински великан, а силните мускули на бедрата и прасците, които се свиваха и отпусаха под плътно прилепналите черни панталони, я хипнотизираха. Носеше черна копринена дреха, но без шалче, а най-горното копче на бялата му риза беше разкопчано и откриваше силната бронзова шия. В него тя виждаше такава съвършена мъжественост, която направо я шокираше. На пръв поглед изглеждаше същият, но сигурно се беше променил. Преди шест години не изпитваше такава нервност в негово присъствие.

– Всъщност аз положих доста усилия, за да те видя отново – каза той, взе кърпата от ръцете ѝ и започна нежно да бърше водата по бузата и. – Лицето ти е мокро.

Това действие изглеждаше почти раболепно, но за какво ли раболепие можеше да става дума у Гален Бен Рашид? Той изтри лицето ѝ така, сякаш имаше абсолютното право да я докосва навсякъде, където си поиска. Тя стоеше съвсем неподвижна, втрещена в него, неспособна да отмести поглед. Лъскавата му черна коса беше вързана на опашка и лицето му изглеждаше по-издължено и загоряло отпреди. Зад спокойното му изражение тя все още усещаше скритата, овладяна сила. Стори ѝ се, че дъхът ѝ спира, и бързо отмести поглед от него.

– Тъкмо си миех лицето.

Още една глупост! Боже, какво ѝ ставаше?!

– Да – леко докосна брадичката ѝ той. – Ти все още имаш най-изящната кожа. След детството много жени изгубват този копринен блясък.

– Така ли? – той стоеше толкова близо до нея, че тя усети

миризмата на коне, билки и сапун и почива топлината, която се излъчваше от тялото му.

Тес взе хавлиената кърпа от него и я постави на умивалника. Ръката ѝ трепереше, но това не я изненада.

– Как са Аполон и Дафне?

– Отлично.

– Радвам се. Често мислех за тях – каза тя и отстъпи крачка назад. – Със Саша ли дойде?

– Не – усмихна се едва-едва той. – Саша дойде с мен. И то, ако смея да добавя, с не особено желание. Измъчва се от куп съмнения и лоши предчувствия – приближи се до стола. – Може ли да седна?

– Очаквам всеки момент да дойде Саша.

Той я погледна с любопитство.

– Нима се страхуваш от мен? Странно. Не те помня такава.

– Глупости. Разбира се, че не се страхувам. Просто съм изненадана. Не очаквах да те срещна тук и затова ме намираш неподготвена.

– Неподготвена ли? – повтори той замислено и потърси погледа ѝ. – Имам чувството, че ти вечно си нащрек. Всъщност не е чудно при този живот, който винаги си водила – посочи стола до прозореца. – Моля те, седни. Не се страхувай от мен.

– Саша всеки момент...

– Саша няма да дойде, докато не приключи разговорът ни.

Тес се поколеба, после бързо отиде до стола, седна и сложи ръце в скута си.

Гален се усмихна, понечи да седне, но се спря.

– Твоя ли е? – протегна ръка той и взе украсената ѝ с пера шапка.

Шапчицата изглеждаше изключително глупаво и несериозно в здравите му, мургави ръце. „Колко са красиви“ – помисли си тя разсеяно. Дълги, изящни пръсти, които се движеха в хармония, Докато опипваше кадифеното парче плат, за да го огледа от всички страни.

– Като че ли не е по твоя вкус.

– Полин я избра. Каза, че е по последна мода.

– И ти повярва?

Тес повдигна рамене.

– Беше ми все едно.

Гален остави шапката на масичката, седна на стола и отпусна ръце върху облегалките му.

– Не, ти не си създадена за дрънкулки и пера. Ако беше моя жена, аз бих ти избрал съвсем друго нещо.

Тя го погледна напрегнато.

– Изплаши ли се? – усмихна се шейхът. – Грешка на езика. Ние диваците, за съжаление сме много примитивни и чувството за собственост е една от типичните ни варварски черти, но ти не бива да се безпокоиш. Мога да се държа като дивак, но винаги, когато пожелая, мога и да се владея.

Тес се намръщи.

– Не те разбирам.

– Ще ме разбереш. Много е просто. Дошъл съм тук с едно предложение – започна той и я погледна право в очите. – Искам да се ожена за теб.

Очите ѝ се разшириха, а мускулите на стомаха ѝ се свиха, сякаш очакваше много силен удар.

– Какво?!

– Желая да създам родствена връзка между Тамровия и Ел Заланд. Крал Лионел отказа да се съюзи с нас. В неговите очи Ел Заланд е само едно диво племе бедуини, което не се различава с нищо от останалите. В моята страна брачният съюз има силата на политическо споразумение. Брат не напада брата си. Другите племена ще си помислят, че бракът ми с представител на кралския двор ми осигурява също и военна подкрепа на Тамровия – ръцете му така силно стиснаха облегалките на стола, че пръстите му бяха побелели. – Аз трябва да обединя племената на Седикхан под едно единно управление и единственият начин, по който бих могъл да го направя, е да докажа, че моята сила е по-голяма от тяхната. В Седикхан силата е всичко. Един съюз с Тамровия...

– Спри! – смаяна поклати глава тя. – Защо идваш при мен? Аз нямам думата. Баща ми ще избира моя съпруг, а...

– Той за нищо на света не би избрал един див шейх от Седикхан – довърши Гален вместо нея.

Тес кимна бавно.

– Не исках да те обидя.

– Няма значение. Зная какво е отношението на Тамровия към мен и затова дойдох при теб. Ще се оженим утре. Няма да казваме на баща ти, докато не стане достатъчно късно, за да предприеме нещо.

– Невъзможно е! – засмя се тя. – Никога няма да е късно. Не разбраш ли, че аз съм негова собственост? Ако се ожена против волята му, той просто ще анулира брака.

– Нима искаш да останеш негова собственост!

– А нима имам друг избор?

– Аз ти давам една възможност, която жена в твоята родина рядко получава – произнесе Гален и гласът му прозвуча завладяващо. – Предлагам ти свобода!

Дълбоко в себе си Тес почувства искрица надежда.

– Бракът не е свобода.

– Би могъл да бъде и ще бъде. Мислила ли си някога какво означава да си свободна? Да правиш онова, което искаш и когато го поискаш?

– Не! Това не е възможно!

Никога не си бе позволявала да мисли за това, защото знаеше, че болката от тези мисли е непоносима.

– Аз мога да направя невъзможното възможно.

Тя скочи на крака, отиде до прозореца и се загледа в двора, без да вижда нищо.

– И ти не си по-различен от другите мъже. Сам го каза. Обичаш да бъдеш собственик.

– Казах също, че мога и да се владее. Омъжи се за мен и след три години ще те изпратя в Париж или Лондон или където пожелаеш. Ще ти купя хубава къща и ще изпълнявам всяка твоя прищявка. Можеш да живееш като благородна лейди и да притежаваш модерен салон. Ще правиш всичко каквото си поискаш – тук той направи кратка пауза, след което добави: – и няма да бъдеш притеснявана от никакъв съпруг, тъй като аз, естествено, ще остана в Седикхан.

– Според общоприетите норми това съвсем не е в реда на нещата.

– Убеден съм, че ни най-малко не те е грижа за тези норми.

Тя се обърна и го погледна в очите.

– Наистина ли ще го направиш?

Той кимна.

Беше прекалено хубаво, за да е вярно. Не можеше да си представи, че никога нямаше да ѝ се наложи да играе ролята на безмозъчно същество, както правеше майка ѝ, и че никога повече нямаше да се върне в Белажо.

Тес сключи ръце на гърба и започна да се разхожда напред-назад из стаята.

– Няма да стане. Баща ми ще ни хване, преди още да стигнем граница!

Гален поклати глава.

– Границата е само на един ден път оттук.

– Той ще ни последва дори и в твоя Заландан.

– Може и да се изкуши – съгласи се шейхът, – но веднъж стигнали

в Заландан няма да имаме проблеми. Ние сме войнствен народ. В сравнение с нас вашите тамровиянци са изнежени и безпомощни.

Девојката предизвикателно вирна брадичка.

– Тогава защо искаш да ни използваш като гарант за военната си мош?

– Невидимата сабя е толкова добра, колкото и видимата, стига само врагът да повярва, че е насочена в сърцето му.

– А няма ли демонстрацията на твоята сила да се окаже безполезна, ако другите шейхове научат, че Тамровия е против нашия брак?

Лицето му трепна от изненада.

– Виж ти, колко си прозорлива! Да, така ще се окаже. Но това няма да се случи. Необходими са ми не повече от шест месеца, за да успокоя гнева на баща ти и да го накарам да ме приеме за свой зет.

– Няма да ги имаш.

– Ще ги имам. Може би дори и малко повече – каза той и се замисли. – Зависи само от това, кога ще изпрати известие до манастира да се върнеш в Тамровия.

– Но той вече... – внезапно я осени едно прозрение. – Нима Саша?!

– Той посети чичо си и използва случая да напише писмо до майката игуменка и да го подпечата с печата на баща ти.

Тес си спомни за внезапното изчезване на Полин в последния момент.

– Ами Полин?

– Уверявам те, че тя остана извънредно доволна от златото, което получи.

– Сега разбирам. Били сте изключително добре организирани.

– Но и забележително цивилизовани – иронично добави той. – Баща ми отвлече майка ми и я принуди да се ожени за него. Аз обаче не съм като баща си Винаги съм бил на мнение, че собственият избор е далече по-добър от принудителния.

– Стига да е в твоя полза.

– Защо и двамата да не се възползваме от този брак?

Тя прехапа устни.

– И аз ли?

– Ти си единствената дъщеря на брата на тамровския крал – каза той и потърси погледа ѝ. – Направи ми силно впечатление със смелостта си, която ще бъде от голяма полза за моя план.

– Значи след три години ще бъда свободна, така ли?

– Ще видиш, че животът в Заландан не е чак толкова непоносим.

Дори си има някои предимства.

– Ще имаме ли кон? Един прекрасен кон като Телзан.

Лека усмивка се появи на устните му.

– Все пак аз съм малко суетен и би могла да ме обидиш с това, че за да се ожениш за мен, искаш четирикрак подкуп.

– Ще имам ли кон? – настоя тя.

Той кимна сериозно.

– Ще ти подаря едно прекрасно животно. Притежавам една светлокафява кобила паломино, която много ще ти подхожда.

Вълнение и страх се надигнаха едновременно в нея.

– Има още едно нещо.

Тес внимателно го погледна.

– Искам колкото е възможно по-скоро да имаме дете.

Тя се възря в него, изпълнена с недоумение.

– Изглеждаш изненадана. Не мисля, че това е нещо неестествено.

– О, не, разбира се. Зная, че всеки мъж иска да има син.

– Не е задължително да е син. Просто едно дете, което да заздрави връзката ни. За баща ти ще е по-трудно да уреди друг брак за теб, ако носиш в утробата си детето на друг мъж – каза той и се изправи. – А в очите на моя народ детето ще докаже силата на нашия съюз.

От детството ѝ бе набивано в главата, че нейно задължение е да даде съпруга си с деца, но тази перспектива ѝ изглеждаше далечна и мъглява както и мъжът, от който трябваше да ти зачене.

– Дете...

– Детето няма да ти пречи. Ще го задържа в Седикхан, когато ти заминеш.

Тази мисъл, неясно защо, ѝ причини болка.

Гален я погледна в очите.

– Нещо не е наред ли?

– Не зная – каза тя неуверено. – Заболя ме, когато отведе Аполон и Дафне... Може да поискам...

– Предлагам да решим къде ще живее детето едва тогава, когато то се появи – усмихна се той. – Като казвам колкото е възможно по-скоро, нямам предвид утре. Ще ти дам време да свикнеш с мен, преди да стигнем до интимност. Чаках те дълго. Мога да почакам още малко. Ще те оставя да помислиш върху предложението ми – каза той, отправяйки се към вратата. – Сделката е много изгодна. Ще получиш всичко, което би пожелала. По-добре ли е Саша да те отведе в Белажо?

Гален прочете отговора в очите ѝ и добави нежно:

– Тогава бъди смела, *килен*.

Вратата се затвори след него.

Тя се обърна и отново погледна през прозореца. *Бъди смела*.

Смелост никога не ѝ бе липсвала, но сегашните обстоятелства бяха по-различни и постъпката, която той искаше от нея, щеше да засегне цялото ѝ бъдеще. Щеше да прояви пълно незачитане към волята на баща си, ако тръгнеше към Седикхан с един мъж, толкова непознат и див, колкото и самата му варварска страна.

Но доводите на Гален ѝ се струваха съвсем логични, а поведението му – напълно съдържано и почтено. Бе използвал силата на убеждението, а не принудата. Защо все още го считаше за варварин?

Тя го съзря да се отправя към конюшните. Крачеше спокойно, почти бавно, във всяка негова стъпка се усещаше огромна, но овладяна целеустременост.

Тес изведнъж разбра, че най-вече изключителната му способност да се владее бе причината за възхищението ѝ. Тя бе почувствала, че целият е зареден с енергия и сякаш всеки момент, докато ѝ правеше предложението си, тя бе очаквала тази енергия да избухне.

Ако наистина характерът му беше избухлив, тя вероятно никога нямаше да разбере това. Даде ѝ възможност да избере сама. Но какво щеше да стане, ако му откажеше? Щеше ли да остане все така спокоен и разумен?

Гален влезе в конюшните и тя почувства, че внезапно се отпусна, сякаш се бе освободила от окови. Окови ли? Странна беше тази мисъл, при положение, че той ѝ бе предложил единствено свобода!

Тес се отмести от прозореца и седна на стола. Подпря с ръка брадичката си и се загледа замечтано в пространството пред себе си. Свобода. Мисълта бе сладка, а изкушението – непреодолимо. Само три години и щеше да бъде свободна до края на живота си! Три години не бяха много време. Беше прекарала шест години в манастира, а в Заландан то щеше да е по-приятно, отколкото в отегчителния манастир. Свобода!

– Какво стана? – попита Саша, щом Гален влезе в конюшните.

– Оставих я да мисли върху предложението ми – Гален свали палтото си и отново го метна върху яслата, до която се намираще Селик. После коленичи до Саша. – Дай, аз ще продължа.

– Искан ли да ме види?

Гален повдигна вежди.

– Не разбирам защо продължаваш да мислиш, че аз принасям в жертва милата ти братовчедка. Държах се съвсем любезно и учтиво с нея.

– Тя все още е дете. Надявах се, че докато е била там, е станала...

– Манастирите нямат никакъв принос към светското възпитание – прекъсна го Гален, отново потопаи кърпата в горещата вода, наложи мехлема и я уви здраво около коляното на жребца. – Нали и затова успя да убедиш баща ѝ да я изпрати там. Греша обаче, ако я смяташ за дете. Може да ѝ липсва опит, но и двамата с теб знаем, че тя е всичко друго, само не и наивна глупачка.

Саша си спомни как блестяха очите на Тес, когато си мечтаеше за пътешествие по маршрута на Марко Поло.

– Тя си има свои мечти.

– Аз също – възрази Гален, който задържа превръзката върху крака на коня. После я разхлаби и започна да я развива. – Моята мечта е Седикхан.

Саша погледна превръзката и се намръщи.

– Колко още ще продължиш с това нещо?

Гален натопаи кърпата в кофата с гореща пода.

– Докато се появи желаният резултат.

– Цяла нощ ли?

– Ако е необходимо...

Шейхът изцеди водата от кърпата и започна да нанася мехлема върху превръзката.

Саша изведнъж си даде сметка, колко сериозно се бе заел Гален с това дело и се притесни.

– Защо не я предупредиш – подхвърли Гален, без да го погледне. – Нали това е, което искаш да направиш?

– И няма ли да се опиташ да ме спреш?

– Защо трябва да те спирам? Нали така ще ти олекне? – той стегна превръзката около коляното на жребца – а и нищо няма да се промени.

– Мислиш си, че си я убедил, така ли?

– Не – спокойно го поправи Гален, – зная, че съм я убедил.

– Не си длъжна да се съгласяваш – започна Саша и се загледа в стегнатия гръб на Тес, която продължаваше да наблюдава през прозореца. – Достатъчно е само да кажеш, че не желаш да се омъжиш за Гален, и утре сутринта потегляме за Белажо.

– Ти си бил в основата на всичко това нали – тихо попита Тес. – Бях изненадана, когато татко ми каза, че трябва да замина за Франция Ти си предложил тази идея и си успял да го убедиш. Защо?

– Гален смяташе, че се нуждаеш от защита и решихме, че единствено сестрите в манастира могат да ти я осигурят.

– А ти винаги ли правиш онова, което Гален Бен Рашид поиска?

– Той ме убеди, че е за твое добро.

– Да, той умее да бъде извънредно убедителен Но все пак аз се изненадвам, че успява така лесно да те накара ла правиш всичко, което пожелае.

– Но той... – Саша замълча и я погледна унило. – Вярно е, че тогава не му беше трудно да ме убеди Аз бях едно безмозъчно конте, загрижено по-скоро за кройката на дрехите си, отколкото за онова, което ставаше около него.

Тя го изгледа изпитателно.

– А сега променил ли си се?

– Седикхан ме промени. Гален ме промени – Саша хвърли поглед към жакета от златист бродат. – Макар че, признавам си, все още обичам блясъка.

– В това няма нищо лошо – усмихна се тя. – А и онова празноглаво конте беше много мило с мен.

– Не, не бях. Трябваше да направя много повече, за да ти помогна. Не е достатъчно само да обичаш.

– Това ли научи в Седикхан?

– Да. И много други неща.

– В такъв случай Седикхан трябва да е много интересна страна. Защо тогава ме убеждаваш да не ходя?

– Чувствам се отговорен.

– Само това ли?

– Положението е много деликатно. Не искам да пострадаш.

– Но въпреки това се съгласи да ме поставиш в това положение.

– Гален има нужда от теб. Нещо повече, Седикхан има нужда от теб. Мислех си, че предложението може и да ти допадне.

– А сега не мислиш ли така?

Саша сви рамене.

– Не зная. Гален... той невинаги е... – спря, замисли се и после добави спокойно: – В Заландан Гален е всесилен и народът го обича. Властта му е дори и по-голяма от тази на баща му.

– Това, че хората го обичат, не е лошо.

– Не ме разбираш. Желанието на Гален да обедини Седикхан е страст, която поглъща всичко останало – той я погледна в очите. – Не искам и ти да бъдеш погълната от нея, Тес!

Тя се усмихна.

– Защо трябва да ме вълнува всичко това? Аз ще бъда гост на Седикхан за не повече от три години, а може и за по-малко.

Саша забеляза вълнението, което я бе обзело, и изпита подтискащото чувство, че думите му не бяха успели да я убедят.

– Три години могат да бъдат много дълъг период.

– Интересува ме един-единствен въпрос. Вярваш ли, че Гален ще изпълни обещанието си?

– Да.

Тя прекоси стаята и отиде да го целуне.

– Благодаря ти за твоята загриженост, Саша, но не се съмнявай, че всичко ще бъде наред – когато продължи, в гласа ѝ прозвуча тъжна нота. – Зная, че съм само една пионка в ръцете на твоя приятел, но кога ли съм била нещо повече? Поне ще мога да имам един самостоятелен живот в случай, че се съглася с неговите условия. Едва ли някой друг ще ми предложи нещо по-добро. Гален беше прав: сделката е изключително изгодна.

– Ти вече си решила?

Тес отстъпи крачка назад и кимна.

– Искам да му го кажа още сега. Къде е той?

– В конюшната. Ще дойда с теб.

– Предпочитам да отида сама – тя му намигна дяволито. – И престани да се мръщиш! Ще видиш, че всичко ще бъде наред!

ВТОРА ГЛАВА

– Какво правиш? – извика Тес от вратата на конюшната.

Гален се обърна и я погледна. Светлината на залязващото слънце зад гърба ѝ ярко очертаваше деликатната ѝ фигура и обгръщаше косата ѝ с тъмни пламъци.

– Една змия ухапа коня ми по пътя за Динар и раната се инфектира – бавно отвърна той.

– Смрачава се. Ще ти трябва светлина.

– Тъкмо щях да запаля фенера.

– Аз ще го запаля. Ти продължавай – тя отиде бързо до стълбата при вратата, където висеше един фенер. Под него имаше два кремъка. Тес ги удари един в друг, получи се искра и след миг занесе запаления фенер на Гален. Той видя как краката ѝ се очертаха под тънка синя рокля.

Тес постави фенера на земята до кофата, погледна коня и започна искрено да му се възхищава и да го гали по муцуната.

– Много е красив! Как се казва?

– Селик.

– Какво стана с Телзан?

– Използвам го за разплод. Селик е един от синовете му.

– Много е изящен. Това май не е характерно за жребците.

Той я погледна с любопитство.

– А ти какво знаеш за тях?

– Не много. Ще трябва да науча повече – отвърна тя и коленичи до него. – Отровна ли беше змията?

– Да, но не успя да си пусне отровата.

– Какъв мехлем използваш?

– Лечебна смес от синапено семе и ръж.

– Опитвал ли си да добавиш към тях и малко мента?

– Не.

– Отнема температурата и дава на животното възможност да понесе и по-гореща превръзка.

– Откъде знаеш?

– Изпробвах няколко билки, когато една от кобилите на графа си бе навехнала крака – тя се наведе, развърза кърпата от коляното на Селик и внимателно го погали. – Погледни! Виждал ли си някога по-изящни

кости?

– Твоите са далеч по-изящни, помисли си той.

Мина му през ум, една по-невнимателна милувка направо би могла да я смачка. Съзря сините венички по китката и равномерното биене на пулса в слепоочието само на няколко сантиметра от своето. Великолепна е, каза си той.

– Как е възможно такива тънки стави да издържат цялото това тегло! – учуди се тя, натопи кърпата в кофата и я изцеди. – Ще ни трябва още гореща вода.

– Ще донеса – отвърна Гален. Стана, занесе кофата до вратата и изхвърли водата навън. После се обърна, отиде до чайника и отново я напълни. – Какъв граф?

– Какво? – тя беше присвила вежди и съсредоточено увиваше болното коляно. – А, граф Савене? Той е собственик на имението до манастира. Има прекрасни коне, но нито един от тях не може да се сравнява с този – наведе се назад, опря се напети и погледна жребеца с възхищение. – Имаш ли много коне като Селик?

– Няма еднакви коне.

– Така е.

– Сестрите пускаха ли те да ходиш при графа?

– В началото – не. Трябваше да се измъквам тайно. Не мога да ти изброя колко пъти ме хващаха и ме изпращаха при Преподобната майка заради непослушанието ми.

– На колко години беше графът?

– Не зная. Никога не съм го питала.

– Млад ли беше?

Гален почувства раздразнение в гласа си и се опита да го прикрие.

Тес го погледна изненадано и поклати глава.

– Мисля, че имаше внуци.

Гален усети, че напрежението му се стопи. Донесе кофата с врящата вода и я сложи до нея.

– Харесваше ли го?

– Харесах конете му. В началото беше доста досаден, но когато забеляза, че мога да съм му от полза за конюшнията, стана почти приятен.

– Почти ли?

– Ами да. Престана да ми се кара, посети майката игуменка и я убеди да ме пуска два пъти седмично.

– И как успя?

– Увери я, че ще ме държи под око, и й каза, че имам дарба да

лекувам болни животни. Добави също така, че и Свети Францис би поощрил моята загриженост към четириногите божи създания – Тес се разсмя. – За първи път бях сравнена със светец. Преподобната майка много се изненада.

– А добрият граф си намери коняръче.

– Нямах нищо против. Обичах конете. Те правеха живота ми в манастира поносим – Тес се обърна към Гален и го погледна с грейнало от радост лице. – Един ден и аз ще си имам чудесна конюшня с коне като Селик и Телзан.

Погледът му проследи грациозната извивка на шията ѝ о продължи към малките стегнати гърди, които се очертаваха под тънката рокля. Кожата ѝ беше невероятно гладка. Представи си колко приятно би било докосването му до нея.

– Ще си имам и кучета, а може би и пощенски гълъби. О, това се казва щастлив живот, нали?

– И никакви модерни салони за приеми?

Звънкият ѝ смях изпълни помещението.

– И какво да правя там? Не мога да си представя нещо по-сुकчно от четенето на поезия и обсъждането на Волтер и Русо.

Силното ухание на билки се смеси с лавандула и сапун, който се носеше от нея. Гален се доближи до девойката и се остави уханието ѝ да проникне в сетивата му. Усети парещо желание в слабините. Не очакваше това да се случи толкова бързо. По дяволите, не му бе времето сега! Бе готов да я обладае, а тя се вълнуваше повече от присъствието на коня му, отколкото на самия него.

Тес го погледна.

– Невъзможно е утре да тръгнем за Седикхан. Селик няма да издържи.

Гален се замисли, после каза:

– Може да тръгнем и вдругиден.

Изчака за момент, след което попита неочаквано:

– Трябва ли да разбирам, че приемаш предложението?

– Естествено – отвърна тя и го погледна изненадано. – Ти знаеше, че ще се съглася.

– Е, по-скоро смятах, че имам известен шанс.

– Можеш да говориш каквото си искаш, но ти знаеше, че не бих могла да устоя на такова предложение – той натопи кърпата във водата.

– Ще се наложи почти през цялата нощ да налагаме с пресен мехлем. Ще се сменяме. Сега ще остана аз, ти иди да си починеш.

– И сам ще се справя.

– Не се и съмнявам, но все пак двама е по-добре.

Той не пожела да спори повече. Държеше двамата да бъдат здраво свързани един с друг и това съвместно изпитание се явяваше като добро начало. Усмихна й се и се изправи на крака.

– Имаш право. Много неща се вършат по-добре от двама – каза той, отиде до отсрещния ъгъл и седна върху купчина прясно сено. – Ти останни през първите два часа, а след това аз ще те сменя – Гален обгърна коленете си с ръце и се загледа в Тес Рубинов. Тя вършеше всичко с лекота и без излишни движения. Всяко нейно движение бе целенасочено и изпълнено с живот. Късите широки ръкави на роклята й разкриваха изящните лакти, които преминаваха надолу в здрави ръце, докосващи коня изключителна нежност. Каква странна смесица от сила и пламенност се криеше зад тази деликатна външност. Дребните жени никога не го бяха привличали, а ето че сега стомахът му се свиваше болезнено при представата за това, колко стегнато щеше да се окаже това тяло, когато го обгърнеше и потънеше...

Опита да се отърси от тези мисли, като се изтегна назад в сянката и облегна глава върху грубата стена. Не искаше Тес да разбере как реагираше тялото му на нейното присъствие. Тя бе обзета от планове и мечти за бъдещето. С две думи, изпитваше чувствата, които се бе надявал да възбуди в нея.

Някой я повдигна от сламата и я понесе.

– Ти ли си, Саша? – измърмори тя сънливо.

– Шшт, продължавай да спиш. Само ще те занеса в стаята ти.

Беше Гален. Клепачите й тежаха.

– Селик?

– Ще се оправи. Почти съмна.

Щом Гален я изнесе навън, хладният въздух облъхна лицето й. Тя се размърда.

– Сега трябва да налагаш студени компреси, за да спадне отокът.

– Започнах със студена вода още докато ти спеше.

– Не исках да заспивам.

– Работи много усилено. Заслужаваш почивка.

Клепачите й бавно се повдигнаха. Лицето на Гален беше само на няколко сантиметра от нейното. Като на сън видя суровите скули и красиво оформените устни. Не бе забелязала тези устни преди тъй като

големите му тъмни очи доминираха над всички черти на лицето му.

Сигурно бе усетил погледа ѝ, защото се наведе над нея и се усмихна.

– Спи, килен. Всичко ще бъде наред. Обещавам ти. Можеш да ми вярваш.

В съзнанието ѝ изплува непоклатимата му решителност и трогателна нежност към Селик през последните няколко часа. Да, тя можеше да му вярва.

Затвори очи и потъна в сън. Знаеше, че в преградките на Гален е в пълна безопасност.

Тес и Гален се венчаха в катедралата „Светият Спас“ в три часа следобед на другия ден. Бракът им бе осветен от отец Францис Деслепс. Гален почиташе мюсюлманските обичаи, но беше християнин и... човек с изключително влияние върху отец Деслепс. Шейхът бе успял да осигури специално разрешение за брака, така че предварителните приготовления и обявяването му през трите следващи недели в църквата бяха избегнати.

Коленичила до Гален, Тес изпита странно чувство. Сигурно така щеше да бъде и с всеки друг мъж, помисли си тя. Човек се жени само веднъж и очевидно няма време да свикне с церемонията. На устните ѝ се появи усмивка.

– Би ли ми казала какво ти е толкова забавно, че се усмихваш? – попита я Гален, щом се изправиха, след като благодариха на свещеника.

– Тъкмо си мислех, че е съвсем нормално да се чувствам малко особено. В края на краищата, това се случва един-единствен път в живота на човек.

– Така ли? Казваш го, сякаш е напълно естествено.

Излязоха и той ѝ подаде ръка по стълбището към калдъръмената улица.

– Възможно е и да се ожениш отново. Животът в Седикхан не е от най-безопасните, а богатите вдовици много се търсят.

– Никога няма да се ожения отново – отсече тя. Защо сама да си надявам хомота? Животът ми би бил далеч по-приятен без съпруг, който само би ми пречил.

– От съпруга си можеш да имаш и полза.

– Каква? Да ме защитава ли? Че аз мога да си наема и слуги за тази работа.

Гален ѝ помогна да се качи в каретата, която ги очакваше пред църквата.

– Нямах предвид защита. По-скоро... съвместен живот.

– Повечето съпрузи са ужасни за съвместен живот. Прекалено заети са с другите жени, за да обръщат внимание на своите. Не, за една жена е далеч по-добре да живее сама. Мъжът само би ѝ създавал неприятности.

Каретата потегли. Гален се отпусна на облегалката, погледна Тес и се усмихна.

– Ще видим дали след време ще продължиш да мислиш така. Все трябва да има някаква причина, поради която хората считат брака за свещен.

Тя го погледна изненадана.

– Естествено, и това е изгодата. Мъжът трябва да е сигурен, че ще има наследници, а жената – че бащата на децата и няма да я изостави след като утихне първоначалната му страст.

Тъмните му очи я наблюдаваха невъзмутимо.

– И това ли се случва?

Тя кимна.

– Разбира се. Ти самият го знаеш по себе си. Обзалагам се, че от онази нощ не си се сещал за лейди Камила, нито пък за другата жена.

– О, напротив.

Тес се намръщи.

– Така ли? И кога?

– Винаги когато тялото ми е имало нужда от жена.

Гореща вълна заля страните ѝ и тя бързо извърна поглед от него.

– Това не е любов. Това е само желание – каза тя, наведе се напред и се загледа през прозореца. Веднага съзря позната гледка. – А, ето я и онази кръчма! Помолих Саша да ме заведе в нея, но той ми отказа. Ти ще ме заведеш ли... довчера? – обърна се тя към Гален, след което бързо добави: – Разбира се, ако Селик е добре.

– Ще те заведе, но ако Селик не се чувства добре, сватбената вечеря ще трябва да се отложи.

– Защо се усмихваш така странно, Гален? И двамата знаем, че този брак не е особено важен.

– Напротив, изключително важен е.

Тя нетърпеливо махна с ръка.

– Добре, знаеш какво искам да кажа. Само съюзът е важен. Значи ще ме заведеш, така ли?

– Защо не? И без това ти дължа една вечеря заради старанието, с

което се грижи за Селик, а и онова, което ще видиш там, може да се окаже поучително за теб.

– Харесва ми – каза Тес, докато обхождаше с поглед шумната кръчма. Дъските на дървения под биха хлътнали, а от фенерите по стените се издигаха стълбчета дим, който лютеше на очите и превръщаше въздуха в синкава мъгла. – Не е ли вълнуващо, Саша?

– Мястото ти не е тук.

– Разбира се, че е тук – усмихна се тя и погледна дяволито Гален, сядайки на стола, който той ѝ беше поднесъл. – Аз съм омъжена жена и мога да ходя където си пожелаея. Нали така, господарю мой?

– С известни ограничения – отвърна той и огледа помещението с безразличие.

– Не виждам нищо интересно в това заведение. Как можеш да говориш така? – възмути се Тес и без да сваля ръкавиците си, скръсти ръце върху изподрасканата маса. – Тук е чудесно и вечерята ще бъде отлична, убедена съм в това.

– Освен ако няма хлебарки в задушеното Вярно, че храната беше малко еднообразна, но затова пък готвачът бе съвсем чист и дори съм сигурна, че... онази там проститутка ли е? – Тес се беше загледала и една русокаса жена, облечена в мръсна зелена рокля, която седеше на коленете на един моряк. – Много е хубава, нали?

– Дори прекалено за своята порода – съгласи се Саша, докато келнерът безцеремонно сложи три чаши пред тях и ги напълни с червено вино от една огромна гарафа.

– Порода ли? – намръщи се Тес. – Не ми харесва тази дума. Тя не е нито кон, нито крава.

Саша отпрати келнера и огледа огромните гърди на жената, наполовина разголени от дълбокото деколте.

– Трябва все пак да признаеш, че има известни прилики.

– Не мога да призная нищо подобно. Тя е жена, а не животно. Сигурно се продава, защото няма друга възможност да се издържа.

– А, какво ще кажеш за своята Полин? Тя защо го прави?

– Полин не е проститутка, тя е... – Тес замълча, за да помисли. – Тя не е много умна и има малко интереси. Може би го прави от скука.

Саша се задави с виното.

– Твърде е вероятно. Тя просто предоставя тялото си за... за забавление.

Тес почувства, че ѝ се присмиват, но не обърна внимание. Въпросът за плътските удоволствия не я интересуваше много, освен може би съвсем малко и то от любопитство. А това място беше твърде интересно, за да си губи времето в спор за такива банални неща.

– Гладна съм. Може ли вече да вечеряме?

– Разбира се – Гален присви устни. – Първото задължение на съпруга е да задоволява апетита на своята съпруга.

– Престани, Саша! – смееше се безпомощно Тес, в ръцете на Саша, докато той я въртеше в кръг и залитайки крачеше към хотела. – Много пи! Ще паднем и двамата.

– Обиждаш ме – каза Саша, като премигваше с очи. – Мислиш, че не мога да нося виното, така ли? Но днес аз имам много радостен повод и съм почти щастлив. Дори изключително щастлив!

– Ти си изключително пиян! – усмихна се Тес снизходително и го облегна на вратата. – Като те гледа как празнуваш, човек би казал, че днес е не моят, а твоят сватбен ден.

– Но аз празнувам тъкмо защото НЕ е моят сватбен ден – извика той, но усмивката му се стопи, а очите му се напълниха със сълзи, когато нежно докосна страната ѝ – Малкото ми бедно дяволче!

– Като те гледам, приятелю, имам чувството, че в момента Тес се справя по-добре от теб – каза Гален, като се изравни с тях и отвори вратата. – Хайде, ще ти помогна по стълбите.

– Нямам нужда – махна с ръка Саша, провря се през вратата и тръгна към стълбището. – Аз съм напълно способен да... – кракът му пропусна второто стъпало и той политна напред.

– Напълно си способен да се проснеш по лице.

– Спънах се – каза Саша с достойнство. – Как да види човек къде стъпва, когато са оставили само една запалена свещ?

– Странно е как виждам аз? – Гален помогна на Саша да се изправи на крака и прокара ръка около кръста му. – Тъкмо излекувах Селик и нямам никакво намерение да се захващам с нов пациент.

– С кон ли ме сравняваш?

– Само когато си трезвен. В пияно състояние приличаш на слънчасала камила.

– Обида след обида!

– Какво друго можеш да очакваш от един варварин? – Гален тръгна нагоре по стъпалата носейки най-малко половината от тежестта на

Саша, който бе започнал да си тананика някаква песен.

– Да повикам ли слугата му? – попита Тес.

– Саша вече не пътува със слуги – Гален спря, за да намести поудобно товара си, и праметна ръката на принца около врата си. – Когато пътуваме Саид се грижи и за двама ни.

– Наистина ли? – Тес затвори външната врата и се загледа в двамата мъже. – Колко странно!

Този Саша, когото тя помнеше, винаги бе пътувал, придружаван от огромна прислуга – от готвачите до конярите.

– Не е толкова странно. Когато се пътува в пустинята, слугите само пречат – Гален вече бе изкачал стълбището и погледна надолу към нея. – Иди в стаята си. Ще дойда след малко.

Тя почувства силна уплаха, която сякаш я прониза като нож, и усмивката замръзва на устните ѝ.

– Ще дойдеш ли?

– Разбира се.

– Разбира се – повтори на себе си Тес. Какво друго можеше да очаква? Това беше брачната ѝ нощ. Според сделката трябваше да роди дете, а тя не беше глупава и знаеше, че то първо трябва да се зачене. Но нали ѝ беше обещал да ѝ даде известно време и тя си мислеше...

– Тес – каза нежно Гален, – иди в стаята си!

Тес кимна припряно и хукна нагоре по стълбището, като заобиколи двамата мъже, и влезе в стаята си. Не биваше да се разочарова толкова от Гален. Знаеше, че малко мъже държат на своята дума пред съпругите си. Тя затръшна вратата след себе си и притисна гръб в нея. Сърцето ѝ биеше лудо. Кръвта нахлу в лицето ѝ, страните ѝ се зачервиха. Може би нямаше да е толкова ужасно, когато свикнеш. На Полин дори ѝ харесваше. Тес често я чувала дори да моли за това.

Но Тес не беше Полин.

Все пак беше сключила сделка и трябваше да я изпълни. Знаеше, че когато Гален дойде при нея, трябва да бъде гола. Значи трябваше да се съблече и да се приготви.

Тес въздъхна дълбоко, отлепи се от вратата и се зае да откопчава перлените копчета на зелената си рокля.

Пет минути по късно вече беше напълно съблечена и лежеше под завивките. В стаята беше топло и нямаше причини да трепери. Каза си, че всичко ще бъде наред. На Полин ѝ харесваше, а жената в кръчмата като че ли нямаше нищо против морякът да я милва...

Вратата се отвори. Гален влезе и вдигна свещта, която носеше.

Видя Тес, сгуснена до дъбовата табла на леглото, и недоволен сви устни.

– Какво щастие е да имаш толкова щедра съпруга. Признавам, че не очаквах да те намеря толкова всеотдайна.

– Не съм всеотдайна опита се тя да успокои треперещия си глас. – Това не ми харесва.

– Тогава защо е това покорство?

– Не е покорство. Достойнство е. Не можем да имаме бебе, ако не те приема.

– Сега разбирам – каза той и затвори вратата след себе си, – но нали ти казах, че мога да почакам, докато свикнеш с мен, преди да консумираме брака си?

– Да, но преди малко ми каза да те чакам... – вълна на облекчение премина през тялото ѝ. – Помислих, че си променил решението си.

– Аз спазвам своите обещания. Когато променя решението си, ти ще си първата, която ще разбере – постави оловния свещник върху масичката, съблече жакета си и го метна на стола – Нямам намерение да те насилвам.

– Няма да ме насилваш. Сделката си е сделка.

– Предпочитам и ти да го желаеш – развърза коприненото си шалче и го издърпа. – Не е задължително да забременееш веднага, а и не искам да стискаш зъби винаги когато те докосвам.

– Не мога да ти обещаю желание – отвърна тя и се уви още по-силно в одеялото. – Не мисля, че това е толкова важно за мен. Въпреки това признавам, че съм малко объркана. На Полин ѝ харесва, но аз съм виждала как се чифтосват конете и намирам, че кобилата не е... – направи пауза, като търсеше най-подходящата дума – в особено удобно положение.

– Удобно ли? – усмихна се той. – Права си, малко удобство има в това нещо. Не мога да ти обещаю, че няма да изпиташ болка, но вярвам, че ще ти хареса, когато го направим – Гален разкопча ризата си и я съблече.

Тес се вторачи в силните му мускули. Те изпъкваха на раменете му и ставаха още по-големи над лактите. Погледът ѝ проследи тъмния триъгълник от косми, спускащ се от гърдите до пояса на черния му панталон. Плътта му изглеждаше като излъскан бронз. Тя почувства странно потръпване в стомаха.

– Щом няма да правим нищо, защо се събличаш?

– Защото ще си лягам.

– С мен ли? Защо с мен? Нали си имаш стая?

Той присви устни.

– За разлика от висшата аристокрация в Тамровия, в Заландан съпрузите не само спят в една стая, но и в едно легло.

– Колко странно! Допускам че невъзможността да се почувствам сама е истинско наказание – сви рамене Тес. – Е надявам се да свикна и с това.

– Аз също се надявам. Отметни одеялото.

Тя изгръпна, а очите ѝ се разшириха.

– Какво?

– Изправи се и пусни одеялото. Искам да те видя.

Страните ѝ пламнаха.

– Няма смисъл да ме гледаш, щом няма да правиш нищо.

– Има смисъл. Свали одеялото.

Тя се престаши да пусне одеялото и то се свлече до кръста ѝ. Стори ѝ се, че плътта ѝ гори. Вдигна предизвикателно брадичка и го погледна.

– Защо трябва да ме гледаш? Не съм красавица като лейди Камила. Не вярвам да ти хареса онова, което видиш.

– Точно така, ти не си лейди Камила – кимна той и погледът му се спря на раменете ѝ, преди да продължи надолу към гърдите, – но нали знаеш, че обикновено най-красивите бисери са върху малките бижута.

– Понякога обаче те са толкова малки, че не можеш да разбереш дали са красиви или не – тя с мъка си поемаше въздух и усещаше как гърдите ѝ набъбват под погледа му.

– Мога ли вече да вдигна одеялото, господарю?

Той бавно поклати глава, без да откъсва очи от гърдта ѝ.

– Не, не, още не. Струва ми се, че напредваме.

– В каква посока?

Гален се усмихна.

– Ами един към друг. Отсега нататък ти ще спиш гола в моето легло и аз ще те милвам и галя винаги когато пожелаея – седна на стола, издърпа левия си ботуш и го пусна на пода. – Застани на колене в леглото и се обърни с лице към мен!

Тес отметна завивката и прилекна срещу него без да го погледне.

– Не вярвам да ти доставя удоволствие. Предполагам, че по-скоро го правиш, за да ме унижиш.

В този момент чу и другият ботуш да пада на пода.

– Не ти ли харесва да те гледам?

– Караш ме да се чувствам ужасно неудобно.

– Не трябва да се чувстваш неудобно. Ти си много красива.

Тя се изсмя подигравателно.

– Имам отвратителна червена коса, големи очи и...

– Най-изящните гърди и ръце, които някога съм виждал.

Тес шумно си пое въздух, а погледът ѝ остана прикован към стената зад него.

– Не ми ли вярваш?

Тя с мъка преглътна.

– Не.

– Тогава ще трябва да ти докажа. Погледни ме.

Тес неохотно отмести поглед от стената. Той беше гол. Стоеше съвсем спокойно, леко разкрячен, като красива статуя от лъскав бронз. Погледът ѝ се спусна надолу по тялото му и се спря върху възбудения му член. Очите ѝ се разшириха.

– Увери ли се? – попита я нежно той, след като бе проследил погледа ѝ.

– Изглеждаш по-различен.

– По-различен от какво?

– От последния път, когато те видях гол.

– Тогава ти беше дете – тихо се засмя той. – Освен това ме видя след, а не преди или по време на любовта.

Той взе свещта и прекоси стаята.

Тес инстинктивно се сви, без да отлепя очи от него.

– Слушай ме много внимателно! – нежно продължи той. – Аз наистина те желая. Толкова много те желая, че изпитвам болка – спря пред нея и постави свещта на поставката до леглото. – Съмняваш ли се още в това?

Тя остана безмълвна.

Гален протегна ръка и нежно погали косите ѝ.

– Толкова си мъничка – прошепна той. – Снощи, когато те гледах, си мислех колко стегната ще бъдеш в прегръдките ми. Винаги, когато мисля за теб, се възбудям и се чудя дали...

Струваше ѝ се, че потъва в някаква бездна. Той я докосваше, а тя усещаше странно изтръпване в дланите, зърната на гърдите и дори в извитата част на ходилата. Най-последно откъсна поглед от него.

– Не съм сигурна дали и аз те желая.

– Ти знаеш по-добре. Жената е създадена да приеме мъжа и да го желае – ръката му се премести от косата към шията ѝ. – Възможно е самото чифтосване да не е удобно на кобилата, но никога ли не си

виждала някоя кобила да се опира до жребца, да го поглежда през рамо и да размахва опашка около него? – Палецът му натисна вдлъбнатината на шията и тя разбра, че той е усетил биенето на пулса ѝ под меката плът. – Знаеш ли колко много искам и ти да бъдеш такава?

Тес потрепера от изненада.

– Но аз не съм животно.

– Прости ми! Не исках да те обидя. Понякога думите ми не са съвсем деликатни – отмести ръка от нея и застана неподвижно. – Не съм напълно съблечен. Помогни ми.

Тя го погледна с недоумение. Какво говореше? Беше съвсем гол!

Той се обърна с гръб към нея.

– Развържи панделката, с която е вързана косата ми.

Тес коленичи и с треперещи пръсти се опита да развърже възела на черната панделка. Гърдите ѝ докоснаха топлата плът на гърба му и тя усети, че го побиха тръпки. Опита да се извие назад, но отново го докосна. Този път и тя изтръпна. Гърдите я заболяха, зърната станаха корави като камъчета, усети непознато пулсиране между бедрата. „Господи, какво ми става?“ – помисли си тя.

– Струва ми се, че няма да мога... може би ти...

– Не – дрезгаво каза Гален. – Според обичаите на Заландан, съпругата трябва да прави това. То е знак, че само тя има право да освободи своя мъж.

Но това не освобождаваше самата Тес от огъня, който я изгаряше. Всяка измината минута засилваше чувството ѝ, че Гален я притежава. Най-последно успя да развърже панделката и я издърпа от косата му. Хвърли я на масичката до леглото, отново приклепна и въздъхна с облекчение.

– Готово.

Той поклати глава, без да се обръща към нея. Светлината на свещта обви черната лъскава коса, която се бе разпиляла надолу и леко докосваше мускулестите му рамене. Тя внезапно изпита силно желание да се протегне и да погали тези рамене, да вплете пръсти в косата му и да го привлече към себе си...

Гален се обърна и я погледна. Беше огромен, примитивен и див. Очите му блестяха, тъмен кичур коса падаше на челото, а останалата разпусната коса обгръщаше лицето, ноздрите му се бяха разширили и потрепваха. Бавно прокара длан по бедрата ѝ в няма покана. Тес си пое въздух, мускулите на стомаха ѝ се свиха. Макар и едва да я докосваше, на нея ѝ се стори, че той я притегля плътно към тялото си с този

единствен жест, изпълнен с дълбоко чувство.

– Страстта може да събуди животното у всеки от нас, килен. Надявам се, че скоро ще разбереш това – той пое дълбоко въздух и затвори очи. – Наистина съвсем скоро!

Повдигна клепахи и отстъпи крачка назад. След това се наведе и духна свещта.

Тес се надяваше, че ще изпита облекчение, но в тъмнината се почувства още по-уязвима. Успя да различи огромната сянка на Гален пред себе си и усети миризмата му.

– Легни – гласът на Гален трепереше от напрежение. – Не мога повече. Засега това е достатъчно.

Дори не беше започнало, помисли си Тес замаяна. Той бе докоснал само косата и шията ѝ, едва беше погледнал тялото ѝ и промълвил няколко думи за нужда и желание. Защо ли се чувстваше, сякаш беше в окови? Поне засега бе така.

Тя потъна под завивката и се сгуши в края на леглото.

В следващия миг усети дюшека да потъва под тежестта на Гален.

Той лежеше до нея, без да я докосва, и всеки негов мускул се бе свил от напрежение.

Тя лежеше до него, сърцето ѝ биеше лудо и отново усещаше онова странно пулсиране в слабините.

– Не разбирам защо е всичко това – попита го тя колебливо. – Защо?

Гален дишаше тежко и гласът му прозвуча с особена плътност, когато ѝ отговори в тъмнината:

– Или ще се имаме по начина, който аз желая, или изобщо няма да се любим.

– Но нали е само заради бебето? Каква е разликата?

– Огромна – за миг замълча, след което добави: – Ние с теб сме цивилизовани хора, а не някакви скудоумни животни – последва дълга пауза, а когато заговори отново, в гласа му се доловиха жестоки, отчаяни нотки. – Защото, за бога, аз НЕ съм варварин!!!

ТРЕТА ГЛАВА

Когато на сутринта Тес се събуди, Гален го нямаше и тя изпита особено чувство на облекчение, примесено с разочарование. Присъствието му я вълнуваше и възбуждаше любопитството ѝ със страстното желание да притежава нейното тяло. Не можеше да си обясни влиянието му над нея, но се тревожеше от онова, което се бе случило през нощта. Колко необикновен и непредсказуем мъж бе Гален Бен Рашид!

Бързо облече стария си костюм за езда, който бе отказала да изхвърли въпреки молбите на Полин, излезе от стаята тръгна надолу по стълбището. Беше стигнала до площадката, когато срещна един млад мъж, облечен в раирана риза и широк бял панталон с крачоли, затъкнати в кафяви кожени ботуши. Лицето му ѝ се стори познато.

– Тъкмо отивах към стаята ви, Мейджира – учтиво се поклони той. – Господарят желае да потеглите след час. За мене е най-удобно да опаковам нещата ви още сега.

– Нещата никак не са много. Нямахме смисъл да разопаковам багажа си за толкова кратък престой – замислено повдигна вежди тя. – Ти си Саид, нали?

– Саид Абдул, Мейджира – поклони се отново той.

– В първия момент не те познах – каза тя и в очите ѝ се появиха павлави искрици. – Сега си облечен в дрехи.

Той премигна леко изненадан.

– Може ли вече да опаковам багажа ви, Мейджира?

„Господи, той е суров и мрачен като Майката гуменка!“ – помисли си Тес.

– Разбира се – сериозно отвърна тя. – Къде е шейхът?

– В конюшната. Да му предам ли, че желаете да го видите?

– Не. Ти си върши своята работа. Аз сама ще го намеря.

– Сама ли? В конюшната има мъже, Мейджира!

Тя отново заслиза по стълбището и учудено го погледна през рамо.

– И какво от това?

– Не е прието! Вие сте Мейджира. Неразумно е от ваша страна да...

– Аз ще я придружа, Саид, а ти иди да опаковаш!

Саша бе застанал пред стълбището. Саид въздъхна с облекчение.

– Както желаете, господарю.

Тес поклати глава, докато го гледаше как бързо се отдалечава.

– Няма никакво чувство за хумор.

– Саид е добър човек – каза Саша, – но е дълбоко проникнат от нормите на тяхната етикеция. Седикхан е един друг свят.

– Това започвам да откривам и аз. Какво е това мейджира?

Той се усмихна.

– Това си ти. Съпруга на Мейджирона. Съответства на обръщението Ваше величество.

– И Гален е Мейджирон, така ли?

Саша кимна.

– Това е само една от неговите титли – внезапно я погледна и усмивката му се стопи. – Но ти какво... добре ли си?

Тя се изчерви и отбягна погледа му.

– Вероятно по-добре от теб. Снощи беше доста пиян – мина покрай него и се отправи към вратата. – Отивам да видя Селик.

– Значи така, не съпруга си, а коня!

Тес го погледна и се усмихна.

– Съпругът ми беше в цветущо здраве, когато го видях за последен път, а Селик – не.

– Сега е много по-добре.

Тес се извърна и видя на входа Гален. Лицето му изглеждаше спокойно, но устните му едва-едва потрепнаха.

– Радвам се, че и мен ме намираш във... форма.

Тес чу от устата на Саша да се изтръгва звук, напомнящ на сподавен смях.

Споменът за Гален, застанал като великолепна гола статуя с горящи черни очи пред нея в нощта, отново изплува в съзнанието ѝ и тя се изчерви. Вгледа се в косата му, прибрана плътно в опашка. Бе облечен в модерен черен жакет, панталон и копринено шалче, завързано толкова сложно, колкото и онова, което красеше врата на Саша. При вида на това „дивилизовано“ облекло спокойствието ѝ се възвърна.

– Селик може ли да пътува?

Той кимна.

– Но не може да носи товар. Няколко дни ще го оставим само да води.

– Разумно е – съгласи се тя.

– Радвам се, че одобряваш – каза той и наведе глава в лек поклон. – Купих от съдържателя една кобила, която ще яздиш до Заландан. Зъбите ѝ са малко дълги, но е съвсем подходяща за пътуването. Сега, с твое позволение, ще прекратим нашата почивка и ще потеглим. Нашият

ескорт ще ни чака в оазиса Ел Дабал близо до границата.

Ето, че тръгвах за Седикхан! Кой би повярвал, че някога ще отиде в тази дива страна? Почувства, че я обзема нетърпение по-скоро да потеглят.

– В такъв случай да тръгваме веднага! Не съм гладна.

– Въпреки това ще закусиш – каза Гален. – Трябват ти сили, защото до залез слънце няма да спираме.

Тес се намръщи.

– Не обичам да ми заповядват, господарю.

Усмивката му се стопи.

– По-добре аз, отколкото баща ти.

– Но ако си спомняш – погледна го тя иззад гъстите си мигли, – обикновено намирах начин да заобикалям неговите заповеди.

– В Заландан няма да имаш тази възможност – отвърна той, но като забеляза, че тя изведнъж потрепери и отстъпи назад, изражението му се смекчи, – което не означава, че смятам да се държа като тиранин, а само, че ще се грижа за твоята безопасност.

– Баща ми също вземаше мерки за моята безопасност. Една от тях беше намерението му да убие Аполон, който много ме обичаше. Ти би ли направил подобно нещо?

Той се замисли, след което бавно отговори:

– Да, ако се наложи.

Тя едва не подскочи. Най-малко беше очаквала такъв отговор. Та нали той бе спасил Аполон! А сега в очите му се четеше безмилостна решимост. Нямахме никакво съмнение, че би изпълнил закана си.

Тя шумно си пое въздух.

– Тогава нека по-добре да се разберем още отсега – направи нетърпелив жест, тъй като го видя, че се готви да я прекъсне. – Зная, че имам голяма стойност за теб, така че няма да се изложя на опасност и да навредя на себе си.

– Не исках да кажа това...

– Разбира се, че искаше. Не съм глупачка. Зная какво ти струвам – тя се отправи към столовата. – Ще закуся. Толкова дребно нещо няма значение, пък и зная, че трябва да се грижиш добре за мен – погледна го предизвикателно и добави: – Ти обаче ми предложи свобода и аз няма да позволя всичко да става по твое желание.

– Свободата ще дойде чак когато ме напуснеш – усмихна се той. – Освен това съм свикнал всичко в Заландан да става по мое желание.

– Гладен съм – прекъсна го Саша, направи крачка напред и като

хвана Тес за лакътя, се промуши плавно между нея и Гален. – Ако вече сте свършили да си прехвърляте ръкавицата, предлагам да закусим. Хайде, Тес. Знаеш, че кавгите разстройват чувствителната ми душа – дочу подигравателния смях на Гален и го погледна с обидено изражение. – Ах ти, дребна душице! Никога не си уважавал моите изтънчени чувства – побутна братовчедка си към вратата. – Отгоре на всичко и двамата не ми обръщате внимание и вече започвам да се отегчавам.

Ако съдеше по броя на шатрите, Тес би предположила, че цяла армия е окупираа малкия оазис Ел Дабал. Когато приближиха, най-малко седемдесет ездача, облечени като Саид, се понесоха като вихър към тях.

– Света Богородице! – възкликна Тес, хвана здраво юздите и се загледа в конниците. – Дори Негово Величество не пътува с такъв огромен ескорт.

– На крал Лионел не му се налага да прекосява страна, разкъсвана от воюващи помежду си племена – каза Гален. – Ескортът не е просто прищявка в Седикхан.

– Още по-малко, когато Тамар е обявил страната за своя собственост – добави мрачно Саша.

– Тамар ли?

– Шейх Тамар Хасан – каза Гален безучастно, като свали жакета си и го сгъна отпред на седлото. После отвърза шалчето, постави го върху жакета и разкопча горните три копчета на ризата си.

– Какво правиш? – попита Тес.

– Искам да се отърва от тези неудобни дрехи. Вече съм си у дома.

Той се усмихна и зъбите му заблестяха на фона на бронзовия загар на лицето. Тес го погледна изумена. Сега изглеждаше още по-див и по-необуздан, отколкото преди. Топлият бриз развя черните му коси и той едва потисна възбудата, която искреше в очите му. В този момент Тес разбра, че шейхът говореше съвсем сериозно, когато нарече безплодните златни пясъци, които блестяха под синьото небе, свой дом. Като че ли се беше слял с тази безмилостна, екзотична и красива земя.

– Саша, ти продължи с нея, а аз трябва да избързам напред, за да посрещна Калим.

Гален прищпори коня в галоп и Саид го последва.

Тес спря, за да чуе надигащата се врява от поздравя, с които бойците посрещнаха Гален. В началото мъжете останаха по местата си, но след това изведнъж го заобиколиха. Дори от разстояние. Тес успя да

забележи, че лицата им излъчваха обич и уважение, граничещи с обожание.

– Те наистина го обичат – замислено промълви тя.

Саша кимна.

– Естествено. Нали благодарение на него Ел Заланд процъфтява.

– Не, не е само за това.

Саша замислено я погледна.

– Много си проницателна, палавнице. Гален е хамелеон. Може да се превръща в такъв, какъвто му се налага да бъде, да се приспособява към всяка ситуация и да дава всичко, което се иска от него Той дарява на хората от Ел Заланд онова, от което те се нуждаят, а в замяна на това получава всеотдайната им обич и вяност. Казах ти вече, че силата му е неограничена.

За първи път, откакто бяха потеглили, Тес се почувства неуверена. Ако Гален наистина бе хамелеон, за който Саша говореше, мъжът, който тя смяташе, че е започнала да опознава, можеше да се окаже, че изобщо не съществува. Изведнъж се почувства съвсем сама в тази дива страна.

– Прекалено късно е за разкаяние – каза Саша.

Тя поклати глава.

– Не се разкайвах. Е... може би малко. Хайде, да тръгваме, защото съм гладна! – каза тя и пришпори коня си.

Когато Тес се приближи, бойците утихнаха и тя бе обзета от лошо предчувствие. Добре поне, че Саша беше до нея. Гален разговаряше с един много красив млад мъж, възседнал прекрасен дорест кон. Двамата бяха толкова вглъбени в разговора си, че Тес отново се почувства съвсем чужда и... ужасно самотна.

– Има ли новини от Тамар? – попита Саша, когато вече бяха стигнали достатъчно близо, че да се чуват.

– Няма и следа от него, но това не означава, че не е тук.

Красивият млад мъж се изчерви и каза припряно:

– Проверих най-старателно, господарю.

– Това не е гаранция. Тамар е хитра лисица – Гален извърна глава и му каза нещо съвсем тихо.

Тес се подразни от пренебрежението на Гален спрямо нея, но почти веднага осъзна, че няма основание за това: в сделката им нямаше условие Гален да не се отделя от полата ѝ. Трябваше сама да се погрижи за себе си. Тя смело се приближи до Гален и спря кобилата си пред него.

– Уморена съм и имам нужда от храна и вода, господарю.

Той я погледна безизразно и небрежно махна на мъжа до себе си.

– Позволете ми да ви представя съпругата си, Калим. Тес, това е моят лейтенант Калим Рамир.

По красивото лице на Калим се изписа изненада, после недоволство.

– Мейджира.

– Господарю Калим! – кимна Тес и отново погледна Гален. – Както вече ви казах, господарю, гладна съм.

Той улови нотка на предизвикателство в тона ѝ и я погледна. Забеляза напрегнатото лице, изпънатото ѝ като стрела тяло и се усмихна.

– Щом е така, длъжен съм да ти осигуря храна, за да те умилостивя. Вече се споразумяхме за моите задължения. Заведи жена ми в шатрата! – обърна се към Саид. – Дай ѝ всичко, което пожелае!

– Ти ще дойдеш ли по-късно? – попита Тес.

– А ти искаш ли? – усмихна се той малко изненадан.

– Както желаяш – опита се да си придаде безразличен вид Тес и сви рамене. – Просто искам да зная дали да те очаквам.

Без да дочака отговора му, тя се обърна и пусна кобилата сама да си проправя път през скупчените воини. Седеше изправена върху седлото и високо беше вдигнала глава.

– Кой е този Кадим? – обърна се тя към Саид докато язدهа към шатрата на Гален. Тя се намираше до едно искрящо синьо езерце в самия център на оазиса.

– Той е помощникът на Гален. Калим е много смел и уважаван воин.

– Мислех, че Саша е неговият помощник.

– О, не – поклати глава Саид, – това е невъзможно. Господарят Саша е чужденец. Той не е от племето Ел Заланд.

Тес присви устни.

– Как ще е чужденец, след като е приятел на владетеля ви и се бори за вашата кауза?

Саид кимна.

– Не исках да ви обидя. Господарят Саша е истински приятел на Ел Заланд и всички го обичат.

Очевидно обаче те все още не го бяха приели като един от тях, дори след толкова години вярна служба. Чувството ѝ на отчуждение се задълбочи. „Горкият Саша!“ – помисли си тя.

– Струва ми се, че на него така му е приятно – добави Саид и за миг тънка усмивчица се появи на устните му. – Нашите жени много го

харесват – усмивката му моментално изчезна, сякаш се бе сепнал от собствената си словоохотливост. – Простете, не исках думите ми да прозвучат неуважително.

– Разбира се, че не – стрелна го Тес с поглед. – Хайде, да се разберем още отсега, тъй като явно ще прекарваме по-голямата част от времето си заедно. Аз не съм като жените в Ел Заландд и нямам никакво намерение да се държа като тях. В конюшната се чувствам по-добре, отколкото сред жените и техните клюки. Не се обиждам от недискретните ти забележки – направи кратка пауза. – Всъщност това би ми помогнало да се чувствам по-... – търсеше дума, с която да прикрие своята уязвимост, и накрая смело завърши – по-малко самотна.

Изражението на Саид се смекчи. Скочи от коня си пред шатрата и мина отстрани, за да ѝ помогне да слезе.

– Няма да сте самотна. Жените ще се радват да бъдат ваши приятели. Господарят не би и допуснал да е иначе.

– Ще видим – отвърна Тес, хвана ръката на Саид и се спусна от седлото. – Надявам се все пак и сама да си извоювам някои неща, без да се осланям на вашия господар.

Обърна се и влезе в шатрата.

Саид донесе вода и поля на Тес да се измие, след което се зае да приготви вечерята. Постла пред нея красиво персийско килимче и ѝ поднесе заешко задушено, което беше далеч по-вкусно от храната в кръчмата предната вечер.

– Братовчед ми и Гален няма ли да вечерят с мен?

Саид поклати глава.

– Те ще вечерят с мъжете край огъня.

– Така ли? – сега, когато си беше отпочинала, първите ѝ страхове от необикновената ситуация, в която бе попаднала, постепенно се стопиха. – И аз ще отида при тях – тя отмести паницата и понечи да се изправи, но Саид заклати глава като обезумял и на лицето му се изписа ужас. – Какво? Не може ли!

– Господарят ще бъде много разочарован от мен, ако ви позволя такова нещо. Не е...

– Прието – довърши Тес вместо него. – Обичаите ви са прекалено строги, като на варварска страна.

– Варварска ли! – мъжът очевидно бе обиден. – Народът на Ел Заландд не е варварски. Другите племена са варварски, но ние си имаме закони – намръщи се той. – Няма ли да отидете край огъня?

– Не – отвърна тя. Тази вечер беше твърде уморена, за да застане

срещу неодобрението, което вероятно щеше да срещне, ако нарушеше обичаите на Ел Заландд. А и Саид бе започнал да ѝ харесва и нямаше желание да го злепоставя пред Гален. – В тази шатра е много задушно.

Саид се замисли за момент.

– Ако искате, ще ви постеля пред входа. Тъкмо ще можете да усетите нощния бриз. Ще обърна фенера така, че да гледате мъжете, без те да ви виждат.

– Но това не е ли... – започна тя, но замълча и въздъхна. – Добре. Така да бъде. Хайде, постели ми отвън!

Хладният вятър лъхна лицето ѝ, когато се разположи пред шатрата. На няколко метра от нея, върху друго персийско килимче, седеше Саид. Но хладният вятър вече не я интересуваше. Можеше да понесе горещината, но не можеше да понесе изолацията от онова, което ставаше край лагерния огън до езерцето срещу шатрата. Въздухът беше огласян от смеха и непринудените разговори на тези мъже, които явно бяха свикнали да живеят заедно. Вече не се чувстваше ни най-малко неуверена и гореше от желание да се присъедини към мъжете.

Съзря Гален в отсрещния край на лагерния огън и очите ѝ се разшириха от удивление. Той отметна глава назад и се засмя на нещо, което Калим каза. Видя Калим да се усмихва, а останалите мъже от кръга да се приближават непрестанно към Гален, сякаш привлечени от магнит. Не беше виждала съпруга си в такава светлина. Нима пазеше топлината и отзивчивостта си само за своите хора? Не, Саша сигурно ги бе изпитал, след като го бе последвал и се бе сражавал заедно с него в продължение на шест години.

Внезапно един горчив и сладък звук, който се отрони почти като човешки стон, я накара да се обърне с изненада. Саид свиреше на тръстикова флейта. Великолепната мелодия се сливаше с нощта, пясъка и огъня в чудна хармония, която напълно съответстваше на мястото и нощния час. Когато накрая Саид отлепи инструмента от устните си, Тес промълви:

– Прекрасно беше, Саид.

Той сякаш малко се засрами и отговори дрезгаво:

– Господарят няма нищо против. Понякога така времето минава побързо, макар че за охраната не е... не е...

– Прието – отново довърши Тес вместо него. Тази дума вече започваше да я дразни. – В такъв случай трябва да се приеме. Всяко красиво нещо трябва да се приеме. Посвири още малко, моля те!

– Не искате ли вече да влезете вътре?

– Не, искам да постоя още малко – отвърна тя и бързо добави: – Прав беше. Тук въздухът е свеж и хладен.

Тес искаше да гледа лицето на Гален, докато той разговаряше с мъжете около огъня. Ако го наблюдаваше, без той да я забелязва, навярно щеше да успее да проникне по-навътре в душата му.

Саид продължи да свири на флейтата, а Тес се настани по-удобно върху килимчето и прикова към съпруга си пълен с възхищение поглед.

Беше почти десет, когато Гален напусна лагерния огън, заобиколи езерцето и се отправи към шатрата. Изненадан, той спря пред Тес.

– Мислех, че вече си заспала.

Тя се изправи на крака.

– Изморена съм, но не ми се спи.

– Саид предостави ли ти всичко, от което имаше нужда?

– Всичко, с изключение на компанията – натъртено добави тя, – от която вие със Саша съвсем не се лишихте.

Гален вдигна покривалото на входа, изчака и тя да влезе и я последва. Свали връхната си дреха и я остави върху възглавниците на ниския диван.

– Отсъствах почти две седмици. Калим имаше да ми каже много неща.

– Нямахме вид на човек, който обсъжда проблемите на страната.

Той се обърна и я погледна с вдигнати от учудване вежди.

– Започваш да приличаш на свадлива съпруга.

Тес се изчерви.

– Не е вярно. Просто бях любопитна... и... ми беше скучно – отвърна тя и се намръщи. – Исках да дойда при вас, но само като споменах на Саид, той едва не изпадна в шок.

– И съвсем естествено.

– Защо? Когато тамровиянските дворяни пътуват, жените им не са длъжни да стоят в горещите и задушни шатри.

– Шатрата не ти ли харесва?

– Не – хвърли поглед наоколо тя. На земята бе послан килим, на шарен с прекрасни фигури и отрупан с цветни копринени възглавници. Беше пълно с изящно резбовани фенери и сребърни свещници. – Вижда ла съм стаи и в двореца, подредени далеч по скромно, но не желая да стоя сама като затворник.

– Ще помисля как да облекча положението ти.

– Но аз не искам да стоя тук! Не може ли и аз да идвам край огъня при вас? Разбира се, ако хората ти нямат...

– Мъжете от вашия дворец не стоят по цял месец без жена – прекъсна я грубо Гален. – А и придворните при вас са кротки като палета в сравнение с моите сънародници.

Очите ѝ се разшириха.

– Ще ме обидят ли?

– Не. Ти принадлежиш на мен. Няма да те обидят. Но ще те гледат, ще се възбуждат и ще почувстват болка.

Тя пламна.

– Говориш така грубо!

– Фактите са груби и най-после трябва да ги разбереш. Няма да карам моите воители да страдат без нужда.

– Предпочиташ да накараш мен да страдам – въздъхна Тес. – Защо по-добре не научиш хората си да се контролират? А и, в края на краищата, аз не съм чак толкова привлекателна.

Гален леко се усмихна.

– Мисля, че снощи решихме въпроса с твоята привлекателност.

Не предполагаше, че страните ѝ могат да пламнат още повече, но разбра, че се е излъгал.

– Едва ли ще бъда по вкуса им. Ти вероятно си малко по-особен.

Той се засмя и лицето му доби онова момчешко изражение, което приемаше всеки път, когато се смееше и шегуваше с хората си.

– Уверявам те, че моят вкус съвсем не е особен и необикновен. Притежаваш едно качество, което съм виждал у малко жени.

Тя го погледна внимателно.

– И какво е то?

– Жизненост – без да сваля очи от нея, той внезапно стана изключително сериозен. – Никога не съм срещал жена, така жизнена като теб, килен.

Тя го погледна и стомахът ѝ се сви. Извърна очи и се загледа във фигурите на килима.

– Нима вашите жени са без дух?

– Не, но те не са способни да вдъхнат живот на една шатра само като се разхождат в нея.

– Хубави думи, но онова, което казват, е, че ТРЯБВА да си стоя в шатрата.

– Искам да кажа, че предпочитам да запазя твоя живот само за себе си.

В гърдите ѝ се надигна радост, примесена със странно недоволство. „Не трябва да му позволявам да управлява така чувствата ми!“ – помисли си отчаяно тя. Саша ѝ бе казал, че Гален дава всичко, което се поиска от него. Може би сега смяташе, че това ласкателство е нещо, което тя иска.

– Както вече казах, думите ти са хубави – опита се да смени темата тя и го погледна право в очите. – Изглеждаш различен в тези дрехи.

– Повече ли приличам на варварин?

– Нямах предвид това – побърза да отвърне Тес.

– Но си го помисли – горчиво се усмихна той. – Приех много неща от вашия цивилизован начин на живот, но не желая да се откажа от всичко наше. Нашите дрехи са меки и удобни, а белият цвят отразява слънцето... – отиде до малкия сандък в ъгъла – което ми напомня, че навярно ти е много горещо в този кадифен костюм. Мисля, че трябва да направим нещо – започна да рови в сандъка, докато откри една риза, подобна на своята. – Ето облечи това! – обърна се и ѝ подаде дрехата. – Ще видиш, че е много по-удобна.

– Моят костюм също е удобен.

– И достатъчно грозен, за да го предпочитам, когато си във от шатрата, в присъствието на моите воини, но не и когато сме сами. Хайде, облечи я!

Трябваше да я облече, за да му достави удоволствие. Знаеше, че съпругите често вършат такива неща. Въздухът около тях се нажежи. Изведнъж остро осъзна, че държи в ръце меката материя на памучната риза, че чува звуците от флейтата на Саид, извиващи се в тъмнината, че усеща напрегнатия израз, с който Гален я наблюдава.

– Добре – отвърна Тес и започна да разкопчава копчетата на кафявия си костюм.

Гален я погледна за момент, след което се отправи към изхода на шатрата.

– Излизаш ли? – объркано попита тя. – Мислех си, че... – спря и облиза пресъхналите си устни.

– Мислеше си, че ще искам да те гледам отново – усмихна се той. – Искам. Но снощи в цивилизования хотел за мен бе по-лесно. Тук аз съм свободен и трябва да внимавам.

Повдигна покривалото на входа и в следващия миг тя го видя да стои отвън. Силуетът му се очертаваше на лунната светлина.

Щеше да остане пред шатрата! Облекчението, което изпита, я стресна и изплаши. Каза си, че единствената причина, поради която не ѝ

се искаше той да излиза, беше, че не ѝ се оставаше сама. Иначе, какво против можеше да има мъжът ѝ отново да се върне при сънародниците си край огъня.

– *Dereches-toi!*¹ – нежно каза той, без да я поглежда.

Тес отново се зае с копчетата и след няколко минути се загърна гола в меката риза, която беше прекалено голяма за нея. Краят ѝ се влачеше по земята, а дългите ръкави висяха надолу. В тази дреха малката ѝ фигура изглеждаше по-скоро смешна, а не съблазнителна. Отиде до сандъка и започна да рови, докато намери един черен копринен пояс. Опаса го три пъти около кръста си, завърза го на възел отпред и нави ръкавите до лакти. В тази огромна риза би трябвало да се чувства неудобно, но в сравнение с нейния костюм тя беше лека като въздуха. Тес оправи косата си и се отправи с войнствена крачка към изхода на шатрата.

– Изглеждам глупаво. Трябва да обещаеш, че няма да ми се смееш.

– Трябва ли? – възкликна той, продължавайки да гледа към огъня до езерото. – Защо, та нали смехът е толкова рядко нещо на този свят?

– А защо точно на мен искаш да се смееш? Погледни, не приличам ни най-малко на онова, което си очаквал, но вината е изцяло твоя. Казах ти, че не съм красива.

– Да, каза ми – отвърна той, а погледът му се плъзна от лицето към увитото ѝ в ризата тяло и устните му се присвиха. – Вярно е, че изглеждал малко... поразмъкната, но иначе грешиш. Точно това исках и очаквах да видя.

– Наистина ли? – склочи вежди тя, изпълнена със съмнения. Как би могла да разбере този мъж, който се променяше всяка минута? Предишната вечер бе искал да я види гола, а сега желаше да бъде покрита от главата до петите. Тес сви рамене. – Все пак ти имаш право. Тази дреха е много по-удобна от моя костюм.

– Радвам се – усмихна се той, – още повече че не обичам да бъда опровергаван.

– Ти никога няма да приемеш, че можеш да сгрешиш. Мъжете никога не си признават. Баща ми...

Гален се намръщи.

– Омръзна ми да ме сравняваш с баща си.

Не ѝ беше трудно да го разбере.

– Съжалявам! – искрено се извини тя. – Познавам малко мъже и сигурно съм несправедлива. Във всеки случай, напълно те разбирам, че ти

1. Побързай! – бел.пр.

е неприятно да те сравнявам с баща ми, тъй като той е изключително лош човек.

Гален се опита да се усмихне, но устните му се присвиха.

– Да, вярно е, че не е добър – протегна се той нежно докосна ръката ѝ, – но ти не бива повече да се тревожиш за това, килен.

– Не се тревожа – сви рамене тя. – Човек само би си загубил времето, ако мисли за неща, които не може да промени. Много по-разумно е да приеме лошото и да се радва на хубавото в живота.

– Да, това е много по-разумно – пръстите му се спуснаха от косата към очите и погалиха сенките под тях. – Мое бе нареждането днес да препускаме така лудо до Динар. Тежко ли ти беше?

Тес почувства, че отново я побиват тръпки при допира на пръстите му и това я накара да изживее отново вълнението и страха от предишната нощ. Нямаше сили да се отдръпне.

– Не, аз съм издръжлива, само че снощи не спях добре – „Защо ли изтърсих тази глупост?“ – ядоса се тя на себе си. – Искам да кажа...

– Зная какво искаш да кажеш. Аз също не спях добре – Гален я хвана за раменете и я обърна леко към шатрата. – Тъкмо затова така препусках днес. Исках достатъчно да се уморя, за да мога да заспя тази вечер. Лека нощ, килен.

– Пак ли излизаш?

– Връщам се след малко. Лягай си!

Искаше да го спре, но нещо в начина, по който ѝ обърна гръб, я накара да се откаже. И все пак странно защо мисълта, че пак ще остане сама, ѝ беше неприятна.

– Утре по кое време тръгваме?

– Призори.

– За колко време ще стигнем до Заландан?

– За пет дни.

– Ами...

– Лягай си, Тес!

Потиснатият гняв в гласа му я накара да потрепери и бързо да се отпрати към шатрата.

– Добре, добре.

Щом влезе вътре, бавно отиде до ограденото със завеси легло. В края на краищата, нямаше от какво да бяга.

Дръпна тънката завеса и след миг потъна в меките възглавници, разположени върху широк, нисък диван. Много имаше да научи от тези варвари, помисли си тя, когато се зарови в копринените завивки. Във

всеки случай диванът беше много по-удобен от леглото в хотела.

Разпилените къдрави коси на Тес напомнях тъмни пламъци върху бялата сатенена възглавница под главата и. Ризата се беше смъкнала и откриваше нежното рамо и меката кадифена кожа, която блестеше повече от сатена под нея. Докато Гален я гледаше, тя се размърда и леко се обърна, при което изпод памучните гънки на ризата се показа изящният ѝ крак. Не някакво сладостранно, а стегнато и здраво бедро.

Каква прелест! Докато стоеше и я гледаше, Гален почувства болезнен копнеж в слабините. Нарочно я беше накарал да облече огромната дреха, за да не я види гола както предишната нощ, но тази полуголата се оказа още по-възбуждаща.

Каза си, че това вероятно е така, защото е отново в Седикхан. Не можеше да допусне, че девойка, в която детето все още преобладаваше над жената бе в състояние да му причини такова огромно физическо страдание. На родна земя винаги ставаше необуздан и ненаситен. Спомените за разврата и оргиите бяха прекалено живи в съзнанието му, за да ги пренебрегва, когато се завръщаше в пустинята, но страстта му никога не бе стигала до такава степен. Изпитваше непреодолимо желание да бъде с жена...

Той обаче можеше да се контролира. Трябваше да се контролира. Но защо? Нали тя беше жена като всички останали.

Не, не беше като другите. Беше много по-различна. Притежаваше чувство за достойнство. Беше сключила сделка и щеше да спазва условията. Само да протегнеш ръка и можеше да я има. Можеше да постави длан върху онези меки, еластични косъмчета, които обграждаха женската ѝ зрялост и да я гали, както галеше Селик. После можеше да се пренесе на онова сладко, тайнствено място между краката, докато я накараше да пици от удоволствие. Можеше да я изправи на колене и да извърши...

Да извърши?! Тази дума бързо охлади страстта му. Каза си, че само един варварин би могъл да извърши насилие над жена.

Съблече се набързо, духна свещта в медния фенер, който висеше на стълба в средата на шатрата, и легна до Тес, като се постара да не я докосва. Тежестта в слабините му ставаше болезнена. Лежеше с гръб към нея, а сърцето му биеше до полуда.

И все пак можеше да се владее. Не беше дивак, за да...

Усети, че възглавниците се размърдаха. Обърна го женско ухание

на лавандула и той се опита да диша, без да си поема дълбоко въздух, за да заглуши порива на своята плът.

И тогава усети пръстите ѝ в косата си. Мускулите му се стегнаха.

– Тес! – прошепна той.

Тя промърмори нещо в полусън, а пръстите ѝ докоснаха врата му.

– Какво правиш?

Полазиха го тръпки, когато върховете на пръстите ѝ достигнаха раменете.

Тя издърпа панделката от косата му и я остави настрана.

– Изпълнявам задълженията си на съпруга...

После се отдръпна и равномерно ѝ дишане му подсказа, че е заспала дълбоко.

„Задължението на съпруга!“ – Гален би се изсмял, ако не беше обхванат от дълбоко разочарование. Искаше му се да ѝ покаже какво означава задължението на съпругата. Искаше му се да се движи между бедрата ѝ и да потъне дълбоко в нея. Искаше му се да я заведе на езда в пустинята Coit de cheval², да я притисне в себе си, като хване здраво сърце малкото ѝ задниче, и да усети всеки инч от тялото ѝ. Искаше му се да... Гален направи усилие да се избави от тези мисли и отпусна свитите си юмруци.

„Варварските“ дни бяха останали далеч назад. Вече нямаше сляпо да следва нагона си като диво животно, а щеше да мисли, да се съобразява и да чака.

О, боже, как го боляха слабините!

– Посмей само да изкрешиш и ще ти прережа хубавата шия.

Гласът, стреснал Тес в съня, беше извънредно груб. Тя отвори очи, но успя да види само неясните очертания на някакво лице, надвесено над нея в тъмнината, и блясъка на нож, допрян до гърлото ѝ.

Щеше да умре. Каква нелепост! Не искаше да умира точно сега, когато животът започваше да става толкова интересен.

– Къде е той?

„Явно говори за Гален“ – каза си тя с голямо облекчение. – Значи още не го е убил.

Ножът премина по нежната ѝ кожа и тя усети врата ѝ да се стича топла струйка кръв.

– Къде е?

2. конско съвокупление – бел.пр.

– Ето ме! – чу се глас.

Тес забеляза една тъмна фигура да изниква зад мъжа и видя блясъка на стоманения нож, който опря гърлото на похитителя й. – Махни се от нея, Тамар!

Мъжът, който беше хванал Тес, се вкамени.

– Бих могъл да й прережа гърлото, преди да успееш да си поемеш дъх, Гален.

– Защо ще си правиш труда? Няма да останеш жив, за да се радваш на победата си.

Мъжът се замисли, после неочаквано повдигна глава и се захили шумно.

– О, Гален, ти винаги си имал много убедителен език – ножът бавно се отдръпна от гърлото на Тес. – Махни ножа и ще поговорим!

– Аз пък мисля, че в момента тъкмо той е по-убедителен от езика ми – сухо отговори Гален. – Хвърли твоя нож!

Мъжът небрежно го пусна на земята.

– Сега слез бавно от леглото!

– С най-голямо съжаление. Винаги съм се възхищавал от вкуса ти към кадините – каза мъжът и се отдръпна от Тес. – Защо не запалиш фенера, за да я разгледам по-хубаво.

– Ти го запали. Аз искам ръцете ми да са свободни.

– Недоверчиво копеле! – изруга мъжът, когато Гален нарече Тамар, и се отправи към проблясващия в тъмнината меден фенер, окачен на стълба в центъра на шатрата.

Миг след това се чу ударът на кремъците и във фенера лумна огън.

Едва сега Тес успя да види лицето на Тамар.

Той беше млад, на възрастта на Гален, с черна, късо подрязана брада, дълга черна коса и тъмни очи. Изглеждаше малко над средния ръст и красивите му черти се озариха от усмивка, когато се обърна към Гален.

– Е, Гален, когато чух, че с теб има жена, бях напълно сигурен, че вече ще си заспал като заклан.

Загърнат в бялата риза, която закриваше голотата му, Гален сви рамене, без да изпуска ножа, готов всеки момент да го използва, ако се наложеше.

– Докато режеше чергило на входа, ти вдигна такъв шум, Тамар, че би събудил и мъртвец.

Тамар се намръщи.

– Ти си оня, който стъпва като пантера, не аз – захили се отново той. – Помниш ли, когато се промъкна в харема на оня стар...

– Това е минало.

Тамар тъжно поклати глава.

– О, как ми липсват онези дни! Какви времена бяха!

– Защо си тук?

Тамар вдигна вежди изненадан.

– Как защо? Дойдох да видя своя стар приятел Гален Бен Рашид.

– Защо? – повтори Гален.

Тамар сви рамене.

– От любопитство.

– Уби ли някои от моите хора, докато се промъкваше в лагера, за да задоволиш любопитството си?

Тамар поклати глава.

– Никой не ми се изпречи на пътя.

– Чудя се дали не лъжеш.

– Теб да лъжа!

– И още как! Стига да ти изнася.

– Прав си, но в случая не беше необходимо. Никого не съм убивал – отправи поглед към Тес и я изгледа критично. – Моите съгледвачи ми казаха, че има червена коса. Кожата ѝ е прекрасна, но тя не е твоят тип, Гален. Трябва да я опозная по-отблизо, за да разбера какво си намерил в нея.

Тес седна на леглото.

– Гален, мога ли да зная кой е този човек?

– Има чужд акцент – забеляза Тамар. – Да не си я хванал някъде в чужбина?

– Жената току-що пристига от Франция. Открих я в една кръчма в Динар.

Тес погледна Гален изумена.

– Трябваше да се досетя. Французите отдавна те привличат – усмихна се мъжът и се приближи към Тес. – Бива ли я?

– Бива я – Гален погледна Тес и замръзна на място. – Ти, кучи сине, ти си я порязал! – извика той, когато забеляза шията ѝ. Прекоси шатрата, коленичи до Тес и я попита: – Добре ли си?

Тамар се навъси.

– Какво толкова! Една драскотина!

Гален не го погледна.

– Ти премина всякаква граница, Тамар – каза той и се обърна към нея, докосвайки нежно раната върху шията ѝ. – Не се страхувай!

– Не се страхувам – отвърна Тес и погледна Тамар. – Как да се

страхувам от един мъж, който се промъква като змия в тъмнината и напада спяща жена?

Тамар се изчерви, а устните му се сгърчиха в отвратителна усмивка.

– Да ти покажа ли как, курво с курво? – възря се за миг в предизвикателното ѝ изражение и добави глухо: – Има нужда от превъзпитание. Можеш да оставиш това на мен, Гален.

– Кога съм ти давал нещо, което ми принадлежи?

Тамар го погледна изненадан.

– Тя е само една жена. И по-рано сме си разменяли жени.

– Отскоро съм с нея и още ми е интересна.

– Хайде да се спазарим, искаш ли? Дай ми я за две нощи и ще можеш свободно да кръстосваш из страната ми.

– Не е твоя страна.

– Моя е, щом аз казвам.

– Не е, щом аз казвам. Думите не означават нищо.

– Но кръвта означава всичко – каза Тамар. – А ти знаеш колко много обичам мириса на кръв.

– Да, зная.

– Но, не повече от теб. Ти побесняваш, когато те обхване бойна треска.

– Тогава трябва да внимаваш да не пробудиш тази треска – уморено каза Гален.

Тамар се вгледа в него. По лицето му бяха изписани най-различни чувства.

– Предизвикваш ли ме, приятелю?

– Предупреждавам те, Тамар!

Тамар погледна ножа си, който лежеше на килима.

Мускулите по бедрата на Гален се стегнаха и Тес усети, че той се готви да скочи.

Зъбите на Тамар се оголиха в зла усмивка.

– Не сега, Гален. След два дена съм планирал нападение над Ел Кабар – огледа шатрата. – А сега ме почерпи чаша вино и ще те оставя да си легнеш.

Гален посочи с поглед порязания врат на Тес и присви устни.

– Никакво вино под моя покрив, Тамар.

Тамар се намръщи, след това сви рамене.

– О, много добре. Тогава ми дай ножа.

– Ще го намериш забит в голямата палма до езерото веднага щом

потеглим утре. Не бих рискувал да те оставя да прережеш гърлото на някои от моите хора, само за да компенсираш разочарованието си.

– Колко добре ме познаваш – ухили се Тамар, но след малко помръкна. – Но не познаваш себе си, стари приятелю. Ела с мен в моя лагер и ти обещавам, че ще останеш доволен.

– Довиждане, Тамар.

– До следващия път – отвърна Тамар и погледна към Тес. – Прекалено слабичка е, но аз обичам дребните. Те карат мъжа да се чувства като бик, който мушка по-малките животни – поклони се и на нея. – При следващата ни среща ще се радвам да науча твоята лейди на по-сдържан език.

С тези думи напусна шатрата. Тес издиша въздуха, който, незнайно защо, беше задържала в гърдите си.

– Това беше... твърде интересно.

– Интересно ли? Забелязал съм, че имаш особено предпочитание към тази дума – изненадата върху лицето на Гален се смени с израз на уважение. – Но иначе си права, Тамар може да се нарече и интересен човек.

– А как по друг начин може да се нарече?

– Убиец, насилник, бандит. В Седикхан няма по-зъл шейх от него.

– Говореше така, сякаш те познава добре.

– Заедно израснахме в Заландан За известно време бащиното му племе и Ел Заланд бяха сключили мирен договор. Когато Тамар дойде на власт, договърът беше нарушен и той се върна на север – Гален стана, отиде до стълба в центъра на шатрата и угаси фенера. – Можеш да заспиваш. Той няма да се върне.

– Не успях да разбера защо дойде?

Гален свали ризата си и се върна на дивана.

– Никой не знае защо Тамар прави едно или друго нещо. Ръководи се единствено от своите прищявки – каза той, легна на дивана и протегна дългите си крайници. – Тамар е един разюздан бандит и абсолютен дивак.

– Но някога сте били приятели.

– Някога, да.

Той замълча, но Тес все още усещаше напрежението, което се излъчваше от него.

– Защо го излъга за мен?

– Реших, че така е по-добре. Тамар не иска Седикхан да се обедини. Харесва му животът такъв, какъвто е сега. Желанието му да те

притежава щеше да се засили, ако научеше, че ти си част от моя план.

Тес изведнъж си спомни думата, с която я бе назвал Тамар.

– Какво е кадина?

– Жена за удоволствия.

– Не можеше ли да му кажеш, че съм твоя съпруга, и пак да запазиш личността ми в тайна.

– Можеш, но това щеше да го направи подозрителен. Той знае, че нямам никакво желание да се женя.

При тези думи Тес почувства, че я прониза неочаквана болка.

– Да, разбирам те – прошепна тя. Лежеше неподвижно и размишляваше върху току-що случилите се събития. След малко отново се обади. – Ти каза, че никой не знае защо Тамар върши някои неща, но аз мисля, че ти знаеш.

– Да. Винаги съм бил в състояние да предвия всяка негова стъпка.

– Как?

Той направи дълга пауза и Тес си помисли, че няма да отговори.

– Защото той е моят огледален образ.

– Какво?!

– Той е това, което бях аз и което отново мога да стана.

Изумена, тя почти извика:

– Но ти каза, че той е злобен бандит!

– Да.

– Разбойник и насилник?!

– Да.

Тес отново усети прилива на чувствата, които се излъчваха от стегнатото му тяло. Усети необузданата страст, контролирана с усилие, но не откри и следа от онази злоба, която се бе проявила в Тамар.

– Ти грешиш. Никога не би могъл да бъдеш като Тамар.

– Не греша – едва чуто промълви Гален, – но това няма да се случи. Стига само да проявявам воля, да се боря срещу него и да бяда...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

– Гален ми каза, че сте имали среднощен гост – каза Саша на следващата сутрин, когато повдигна Тес върху седлото. – Не бива да се тревожиш, че това ще се повтори – Калим беше порицан, задето е допуснал Тамар да се промъкне по време на неговия пост.

– Гален го е наказал?

– Гален рядко наказва. Просто му каза, че е разочарован от него.

– Това е странен начин на управление.

– Това е начинът на Гален и досега той винаги се е оказвал ефикасен. Разочарованието на Гален боли много повече, отколкото обидата от всеки друг.

Тес сбърчи нос.

– Калим навярно много съжалява, че онзи дивак Тамар не ми е преязал гърлото. Ясно е, че той не ме харесва.

Саша погледна настрани.

– Въобразяваш си. Как може да не те харесва, когато не те познава?

Тес си спомни пълния му с възмущение поглед, когато Гален му я представи, и поклати глава.

– Не си въобразявам – в този миг тя зърна Гален да излиза на кон от лагера, придружаван от Калим. – Какво знаеш за този Тамар?

– Не много. През последните години имаше няколко спречквания между неговото племе и Ел Заланд, но Гален гледа да го избягва.

– Защо?

Саша сви рамене.

– Нямам представа. Гален не говори за това.

– Заедно са отрасли. Може би все още го обича.

Саша поклати глава.

– Гален не би допуснал приятелството да се намесва, стане ли въпрос за доброто на Ел Заланд. Вероятно се срещат рядко поради голямото разстояние между племената ни.

– Да, сигурно е така – тя хвана поводите. – Да тръгваме! Гален вече напусна оазиса.

– Няма защо да бързаме – извъртя се Саша на седлото. – Докато стигнем Заландан, ти ще трябва да яздиш в края на колоната заедно с мен.

– Няма да изостана – обидена каза тя. – Яздя по-добре от теб.

– Не в това е причината. Гален трябва да е най-отпред заедно с Калим, за да води ескорта, но иска ти да си далече от главните сили.

– Света Богородице! – ръцете ѝ стиснаха здраво юздите. – Първо ме затваря в онази шатра, а сега ме застава да му дишам праха. Омръзна ми да ме...

– Обиждаш ме – прекъсна я Саша и направи обидена физиономия. – Не си ме виждала от години, а моята компания вече ти дотяга.

– Знаеш, че не това исках да кажа.

– Потърпи още само пет дни – каза той – докато стигнем в Заландан, и ще видиш, че нещата ще се променят.

Тес го погледна сериозно.

– Свобода ли ще получа?

– До известна степен.

Тя подкара коня си в тръс.

– До известна степен – повтори през зъби. – Всички тези ограничени-ния никак не ми харесват. Когато стигнем в Заландан, повече няма да ги търпя.

– Почакайте, Мейджира! – двамата се обърнаха едновременно и видяха един млад мъж, който се приближаваше в галоп към тях. Когато спря, той се усмихна широко и сведе глава в учтив поклон. – Привет, Мейджира! Тъй като ще се движим отделно от главните сили, Калим ме изпрати да ви охранявам и да ви служа по време на пътуването. Казвам се Юсеф Бенардан.

– Мисля, че съм в състояние да осигуря на братовчедка си защита, Юсеф – раздразнено се обади Саша.

Юсеф го погледна открито. Очите му се очертаваха като две пламъчета.

– Чудесно. В такъв случай ще охранявам вас, Саша. За мен няма никакво значение.

– Да охраняваш мен ли?

Юсеф отпусна клепащи, за да прикрие дяволитите пламъчета в очите си.

– Мислиш, че тази чест е прекалено голяма за теб, така ли? Вярно е, че да ти изпратят най-великия войн на Седикхан да те охранява е чест, която би замаяла и усмирила всеки.

Саша притвори очи.

– Струва ми се, че ми прилошава.

Юсеф размахна безгрижно ръка.

– Ето, виждаш ли? Господарката явно има нужда от мен, след като

ти имаш толкова деликатна природа.

Тес едва прикри усмивката си, виждайки как очите на Саша се разшириха от гняв. Братовчед ѝ можеше да се шегува със собствената си деликатност, но не и да понася другите да правят това.

С крайчеца на окоото Юсеф долови реакцията на Тес и веднага се обърна към нея с подкупваща усмивка.

– Не желая да ме връщате при Калим. Там ми е скучно и ще се чувствам самотен, тъй като всички мъже ми завиждат за храбростта. Убеден съм, че ще пътуваме много по-приятно, ако сме заедно тук, най-отзад.

– Така ли?

Той се усмихна гордо.

– За мен ще бъде огромно удоволствие да съм във вашата компания, а в замяна ще ви разкажа много истории, които ще ви поучат и развеселят. Ще видите как времето ще мине, без да го усетите.

– Нещо, което много силно желая – въздъхна Тес.

– В такъв случай се споразумяхме – каза Юсеф и ѝ отправи още една омайваща усмивка. – Ще избързам напред да проверя дали пътят е безопасен за вас, но вие не се страхувайте, аз няма да ви оставя дълго да се лутате без мен в тази необятна скука.

Юсеф пое в галоп след колоната мъже, която се изнизваше от оазиса.

Тес чу Саша да прокллина под носа си и не успя да сдържи смеха си.

– Не намирам нищо смешно... – неохотно се усмихна Саша. – Отпред само ще им пречи, така че не случайно Калим ми го праща тук. Този негодник има ясна цел. За пет дни той вероятно ще успее да настрои хората на Гален един срещу друг и да внесе безредици в ескорта.

– Не е ли голям боец?

– Не съм казал това. Той наистина е един от най-добрите войни на Гален, но за нещастие има склонност към всевъзможни лудории.

– Имам чувството, че ми харесва.

– Не се учудвам. Повечето жени имат слабост към Юсеф. Това пък, от своя страна, обяснява защо не го обичат мъжете.

– Женкар ли е? – би се учудила, ако бе така тъй като Юсеф не притежаваше нито красивата външност на Калим или Саша, а още по-малко магнетизма на Гален. Беше малко над средния ръст и изглеждаше по-скоро жилав и подвижен, отколкото силен. Всъщност с искрящите си очи и веселото кръгло лице ѝ приличаше на симпатична маймуна.

– Да речем, има слабост към жените. Когато те му се усмихват, той

забравя такива незначителни подробности като съпрузи и бащи – сви рамене той. – Но ти не се тревожи, може да е дързък, но не е луд. Не само че няма да обиди съпругата на Гален, но може дори и да те забавлява. Е, наистина, никак не ни е притрябвал този негодник, но...

Тес сви устни.

– Разбира се, че не ни е притрябвал – съгласи се тя, но вече чувстваше, че настроението ѝ се повишава, и пришпори кобилата си в тръс. Беше сигурна, че когато бе изпратил Юсеф да я придружава, Калим най-малко бе мислил да ѝ осигури компания, но присъствието му все пак можеше да направи пътуването малко по-приятно.

– Заландан! – възторжено извика Юсеф и подкара в галоп след колоната, която беше на четвърт миля напред.

– Не очаквах такова нещо – откликна Тес, спря на хълма до Саша и се загледа долу в равнината към големия град, обграден от високи стени. Залязващото слънце сякаш рисуваше със златна четка тюркоазените минарета и белокаменните къщи на Заландан. Красотата на града запленяваше душата и сърцето ѝ. – Поразително е! Градът е голям почти колкото Белажо!

– А с това свършва и приликата им – сухо отбеляза Саша. – Белажо е по на запад, докато Заландан определено е на изток.

– И все пак ти предпочете да прекараш тук с години наред.

– Защото този град ме привлича.

– Привлича те? – объркана го погледна тя.

– Сама ще разбереш защо.

Потеглиха надолу към града.

– Заландан има свой специфичен чар – каза Саша, когато минаваха през портите на града.

Когато навлязоха из многолюдните улици на Заландан, Тес разбра какво искаше да каже той. Сред ухаещите на пикантни подправки магазини и сергиите, отрупани с коприна, търговците, разносящи огромни кафези с гълъби и бели папагали, спираха пазарлъците си, за да гледат преминаването на бойците през огромния пазар.

Когато приближиха пазара, Юсеф се върна, за да се присъедини към Тес и Саша.

– Е, хубаво е да се върнеш у дома – доволен въздъхна той, след което бързо добави: – Но това съвсем не означава, че не се радвах на всеки миг от вашата компания, господарке. Последните дни ще останат в

паметта ми за цял живот и...

– Стига, Юсеф! – разсеяно го прекъсна тя, тъй като не искаше да изпусне нищо от магазините и сергиите от двете ѝ страни. Внезапно посочи към един магазин, където беше изложено голямо многообразие от прекрасно оцветени гърнчарски съдове с причудливи, дълги дръжки. – Какво е това? Никога не съм виждала вази с такава форма, а и всичките са съвсем еднакви по размери.

Юсеф едва погледна:

– Това не са вази. Това са съдове. Камар притежава най-големия магазин за съдове в цял Заландан – ухили се той. – И една от най-красивите дъщери, чието сърце е толкова щедро, колкото е хубаво и лицето ѝ. Впрочем, вече пристигнахме в Заландан и сте в безопасност, така че, ако разрешите...

Тес кимна примирено. Разбра, че беше престанала да съществува за Юсеф от момента, в който той видя щедрата и красива дъщеря на собственика на магазина и си каза, че този хитрец щеше да ѝ липсва. Слава богу, че по време на пътуването имаше компанията на Саша и Юсеф, тъй като от онази първа нощ почти не беше виждала Гален. Но това няма никакво значение, побърза да си каже тя.

– Хайде, иди при нея, Юсеф.

– С нетърпение очаквам момента, когато отново ще мога да се радвам на вашето присъствие, Мейджира – усмихна ѝ се той, извърна коня си и се насочи към магазина.

– Все пак успя да стигне до градските порти, преди да се поддаде на изкушението – каза Саша. – Обикновено не е толкова въздържан. Мислех си, че ще кривне от пътя и ще посети някоя жена от племената по хълмовете.

След като бяха отминали пазара, Тес очакваше да види следи от мизерията, с която се бе срещала в Белажо и Париж, но макар че къщите бяха малки, изглеждаха безупречно чисти, а хората – доволни и усмихнати. Появата на Гален беше посрещната с радостни възгласи, но всички се отдръпваха с уважение при приближаването на колоната.

– Дворецът е точно отсреща – каза Саша, като кимна към огромен царски двор в края на улицата.

„Едва ли е възможно да не го забележа“ – замаяна си помисли Тес. Дворецът беше само на два етажа, но изглеждаше като излязъл от приказките – с оръдейни кули, сводести прозорци и изящно украсени тераси. Беше съграден от кремав камък, който улавяше слънчевите лъчи и блестеше като огромно бижу в центъра на царския двор.

– Това е... възхитително!

Саша забеляза изуменото ѝ лице и кимна с разбиране:

– Нали ти казах, че този град ще ти хареса.

– Добре дошли в Заландан – чу се познат глас. Гален беше слязъл от коня си и крачеше към тях.

Тес се сепна, извадена от унеса си.

Забеляза слисания ѝ поглед и повдигна вежди:

– Надявам се, че моят дом те удовлетворява.

– И още питаш. Много е красив.

– Изненадана си, нали? – той се усмихна леко и ѝ помогна да слезе от кобилата и да стъпи върху мраморните плочки в двора. – Казах ти, че ние, диваците, имаме и някои удобства. Златото купува почти всичко в този свят – тя се взря в лицето му и той поклати глава. – Не, тебе не. Твоята цена е по-висока. Но златото може да направи престоят ти тук приятен – обърна се към Саид: – Отведи я в нейните покои и се погрижи Вайян да я посрещне както подобава.

– Аз ще я заведа – намеси се Саша. – И без това нямам какво друго да правя.

Гален се обърна да го погледне и на Тес ѝ се стори, че забеляза загриженост върху лицето му.

– Както искаш.

След това се обърна към нея:

– Кажй на Вайян, че когато мръкне, ще дойда да вечерям в твоята стая.

– Ако не си прекалено зает.

Усетил иронична нотка в гласа ѝ, той повдигна вежди.

– Няма да бъда прекалено зает.

Отправи се към конюшната, където го чакаше Калим.

Когато видя Гален да влиза заедно с Калим в конюшната, обзе я вълнение, примесено с голяма доза раздражение. Не бяха вечеряли заедно от деня, в който се бяха венчали. Всъщност почти не го бе виждала по време на пътуването към Заландан. Стоеше с мъжете край огъня и идваше при нея едва след като тя вече дълбоко спеше.

– Тес?

Тя се обърна и видя, че Саша я гледа, усмихва ѝ се и я кани с елегантен жест.

– Заповядайте, мадам.

Тес бързо изкачи стълбището и вратите моментално се разтвориха пред нея от двамата стражи, застанали на пост.

– Коя е тази Вайян?

– Природена сестра на Гален.

– Не знаех, че има сестра – всъщност, защо ли трябваше да се учудва, след като вече ѝ бе станало ясно, че не знае почти нищо за съпруга си.

– Майката на Гален умряла, когато той бил на дванадесет години и скоро след това баща му се оженил повторно. Вайян е единственото дете от този брак – обясни ѝ Саша и я поведе бързо по блестящия коридор. Крачеше някак нетърпеливо. – Убеден съм, че Вайян много ще ти хареса.

Тес направи гримаса.

– Аз като че ли трудно се сприятелявам с жени. Намират ме прекалено смела.

– И има защо – усмихна се Саша. – Не са много дамите, които предпочитат конюшните пред балните салони, но Вайян няма да имаш проблеми.

– Обича ли ла язди?

– Не, малко е плаха с конете, но това няма значение.

Тес го погледна недоверчиво. Не можеше да си представи да проявява приятелски чувства към някого, който не обича животните.

Като видя израза на лицето ѝ, той се засмя.

– Сериозно ти говоря.

Саша спря пред една врата, украсена с дърворезба, отвори я и се отстрани, за да ѝ стори място да влезе първа.

Посрещна ги дребна тъмнокоса жена, облечена в дълга синя роба. Учтиво се поклони на Саша и страните ѝ се изчервиха.

– Добре дошъл, господарю – каза тя, след което се обърна към Тес и нежно ѝ се усмихна. – Откакто Гален изпрати известие, че се връща, аз с нетърпение очаквах този момент. Добре дошла, Мейджира.

От Вайян Бен Рашид се излъчваше топлина. В големите ѝ черни очи искреше добрина, а красивите черти на лицето ѝ бяха одухотворени.

– Името ми е Тес – усмихна се в отговор Тес. Човек не можеше да не се усмихне на Вайян. – Аз също бих чакала с нетърпение да се запозная с теб, ако знаех, че съществуващ. Но никой не благоволи да ми каже.

Вайян се усмихна още по-широко.

– Ти си много пряма. Искреността е прекрасна добродетел. Аз съм прекалено ограничена от етикецията, за да си позволя да говоря така откровено като теб.

Тес избухна в смях.

– Някои хора го наричат грубост, а не прямота.

– О, не! – прекъсна я Вайян. Изглеждаше разстроена. – Не ти, а аз бях груба. Не исках да се изразя така нетактично. Исках само...

– Зная – отвърна Тес и вдигна ръка, за да я спре. Това първо впечатление за достойнството на Вайян не ѝ даде възможност да осъзнае, че сестрата на Гален едва ли беше по-голяма от нея. Питаше се дали момичето изобщо знаеше какво значи грубост. – Аз само се пошегувах. Такава съм си – тя се обърна към Саша, който гледаше в захлас сестрата на Гален. – Нали, Саша?

– Какво? – попита той, откъсвайки поглед от лицето на Вайян. – Да, ти винаги си била дръзка.

Очите на Тес се разшириха от изненада. Никога не беше виждала такова изражение върху лицето на Саша, а страните на Вайян отново бяха станали аленочервени.

– Позволи ми да те настаня – каза Вайян и сведе очи. – Ако моят господар Саша бъде така добър да ни остави сами...

Саша се намръщи и кимна.

– Ще се видим утре сутринта, Тес – каза той, обърна се на пети и излезе от стаята.

Щом вратата се затвори след него, Вайян въздъхна с облекчение.

– Сега можеш да се изкъпеш, докато ти намеря какво да облечеш.

– В куфарите ми има достатъчно рокли.

Вайян поклати глава, като плесна с ръце, за да извика прислугата. След това прекоси бързо стаята и отиде до един гардероб, инкрустиран с перли.

– Гален ми нареди да ти дам някои от моите дрехи. Желанието му е по-късно той сам да ти избере нещата.

Шифонената роба с високо деколте, която Вайян подаде на Тес, беше дълга, украсена със сребро. Падаше върху малката ѝ фигура, без да прилепва никъде, и я обгръщаше изцяло.

Вечерта, когато влезе в стаята, Гален я огледа и кимна одобрително.

– По-добра е от моята риза – отбеляза кратко той. – Утре ще се погрижим и за останалата част от гардероба ти.

– Изненадва ме, че се вълнуваш от такава дреболия. Дамската мода не би трябвало толкова да те вълнува.

– Винаги съм смятал, че малките подробности могат изведнъж да се превърнат в досадни неудобства, ако не им се обърне достатъчно внимание – леко се усмихна той. – Облеклото на моята съпруга е от изключителна важност за мен.

– Дори когато я криеш от хората ли? – иронично попита Тес.

– Аз сам ще се погрижа за теб – каза той, прекоси стаята и се отправи към дивана. – А и обстоятелствата сега са промениха.

– В какъв смисъл?

– Вече не сме обградени от мъже – настани се върху възглавниците пред ниската масичка, която слугите бяха отрупали с прибори от фин порцелан и чаши, украсени със скъпоценни камъни – Тук стените са дебели, а не както в шатрата – продължи той и я погледна право в очите. – Аз съм егоист и не желая друг освен мен да чуе виковете ти.

Кръвта нахлу в главата ѝ и тя почувства, че не е в състояние да отдели поглед от него.

– Да, разбирам – прошепна тя. Добре знаеше за какви викове става дума. От дете още беше чувала не само Полин, но и други жени да пищят във вихъра на страстта. – Можеш да се разочароваш: винаги съм смятала, че това е... недостойно.

Гален избухна в смях.

– А ти толкова ли много държиш на приличието?

Тя се изчерви.

– Понякога може би ми липсва женственост, но не и достойнство.

Усмивката му се стопи, но нежността в очите му остана.

– Да, ти притежаваш достойнство, истинско достойнство. Не се дължи на гордостта, а на самоувереността ти.

– Така ли?

Той кимна.

– Забелязах го още когато беше дете. Достойнство и чест. Знаех, че ще станеш жена, на която мога да се доверя.

Дълбоко в себе си Тес усети истинско блаженство „Жена, на която мога да се доверя.“ Сякаш ѝ бяха подарили нещо много ценно.

– Мислех, че Вайян ще вечеря с нас.

Той поклати глава.

– Тя яде с другите жени.

Тес се намръщи:

– Защо?

Гален долови войнствени нотки в гласа ѝ и се усмихна.

– Не е заради мен. Майката на Вайян я възпита според старите

обичаи и тя се чувства много по-добре в собствените си покои.

– В такъв случай, защо не се опиташ да я приобщиш към новите обичаи?

– Това е битка, която вода всеки ден.

– Но не и в собствения си дворец.

– Права си – той внезапно ѝ се стори уморен. – Не мога да се боря всеки ден и всеки миг.

Обхвана я съчувствие, което измести войнственото ѝ настроение. Приближи се към него.

– Няма значение. Сега, след като вече съм тук, аз ще се заема с това.

Той се усмихна:

– Не се и съмнявам. Моля те само да не я вкараш в някое бласто.

– Не бих си позволила подобно нещо. Аз я харесвам – каза тя и седна на възглавниците срещу него. – Защо имаш толкова малко европейски мебели в двореца? Мислех си, че след като прекара толкова време в Тамровия...

– В Тамровия останах толкова, колкото се налагаше. Аз съм част от тази страна – говореше просто, но уверено. – От другите страни вземам само онова, от което Ел Заланд има нужда, и нищо повече.

– И нямаш нужда от маси за хранене, така ли?

Той поклати глава.

– Подът е по-добър.

– Защо?

– Яденето е естествен процес и той се улеснява, ако си по-близо до земята. Не ти ли е по-удобно да седиш върху копринената възглавница, отколкото върху онези корави тапицирани столове, които използвате във вашата страна?

Тя бавно кимна, осъзнавайки, че той беше напълно прав.

– Ти вярваш, че животът трябва да е прост и естествен, така ли?

– Да, доколкото това е възможно. И без това животът е изпълнен с достатъчно мъки и страдания, за да го усложняваме допълнително – усмихна се той. – Хайде, яж! За днес научи достатъчно.

– Май не обичаш да ти се задават въпроси?

– Не, твое право е да задаваш въпроси – усмихна се той, наля вино в една украсена със скъпоценни камъни чаша и ѝ я подаде. – Както е и мое право да не ти отговоря.

Тес взе чашата и се взря в червените ѝ дълбини.

– Имам още един въпрос.

– Кажи.

– Когато спаси Аполон и Дафне, аз ти обещах всичко каквото пожелаеш – тя вдигна очи и срещна неговите от другата страна на масата. – Защо тогава, когато направи своето предложение в хотела, не спомена нищо за това обещание?

– По две причини. Първо, защото исках да дойдеш при мен по своя воля.

– А втората?

Гален се усмихна:

– Исках да не използвам твоего обещание, за да те държа по-здраво в ръцете си.

Въздухът между тях изведнъж се изпълни с нежност и чувственост. Тес внезапно усети уханието на цветята в огромната ваза, която стоеше в единия ъгъл на стаята, допира на меката дреха върху гърдите си и огнения му поглед, врязан в нея.

Бързо отпи глътка вино и усети приятна топлина да се разлива в жилите ѝ.

– Винаги ли ще си така откровен с мен?

– Винаги – отвърна той и я погледна с любопитство. – Искаш ли да видиш АПОЛОН?

– Сега ли?

– Не, утре. След като дам своите разпореждания, ще дойда да те взема.

Ще дойде да я вземе? Значи нямаше да остане при нея през нощта.

– Не – прочете той мислите ѝ. – Досега исках само да свикнеш с присъствието ми в твоето легло. Вече е по-добре да се раздалечим за известно време.

– Не те разбирам – намръщи се тя. – Цялото това отлагане ме притеснява.

В очите му се появиха весели искрици.

– И мен ме притеснява, уверявам те. Отлагането ще приключи съвсем скоро. Тогава ще прекарвам всяка нощ в твоето легло, а вероятно и много часове от деня.

Тя отново усети онази странна тръпка и почувства, че се задушавя. Отпи още една глътка от виното и кимна.

– И ще ми направиш дете?

Лицето му остана безизразно, докато наливаше вино в чашата си.

– Разбира се. Нали това е причината, поради която си тук?

– Мислех, че Аполон трябва да е в царските обори – намръщи се Тес, когато погледна хубавата бяла каменна къща, пред която бяха спрели с Гален след дългата езда по тесните улички на Заландан. – Не можеше ли да го оставиш при теб?

– Можех – отвърна Гален, слезе от коня, връчи юздите на Саид и й подаде ръка. – Но реших да не го правя.

– Защо? Допускам, че по пътя за Седикхан ти е пречил, но все пак...

– Направо превърна живота ми в ад – спокойно я прекъсна Гален, – но не по тази причина е тук – той отвори вратата от ковано желязо и й стори път да влезе първа в градината. – Настаняването на Аполон и Дафне тук като че ли реши няколко проблема. Налага ми се често да пътувам и поради това не можех да им осигуря вниманието, с което бяха свикнали при теб, а и не исках да ги затворя в кучешките колиби – Гален я погледна. – Не мислех, че искаш да сменят един затвор с друг.

– Прав си – отвърна тя, – но когато си спомнях за Аполон, си го представях при теб.

– Ти го остави на моите грижи и аз трябваше да реша какво да го правя – Гален я поведе по пътеката край къщата. – Когато се върнах в Заландан, тъкмо бяха избухнали племенни вражди по хълмовете и един от моите главнокомандващи беше убит заедно с жена си. Оставиха петнадесетгодишно сираче. Момчето беше самотно и скърбеше за родителите си, затова го доведох тук и му възложих обучението на Аполон и Дафне.

– Обучение ли? – вдигна поглед към него тя. – Ти си се опитал да обучиш Аполон?

Той кимна:

– Ние успяхме да обучим Аполон.

– Да преследва дивеч ли?

– Не, това не беше в природата му. Точно там е сгрешил баща ти, Аполон не притежава инстинкта да убива. Но прояви удивителни способности за откриване на следи и пренасяне на дивеч – усмихна се той. – Сега Аполон може да влачи човек или звяр дори и през пустинята.

Тес го гледаше и не можеше да повярва.

– Аполон ли?

Усмивката му се стопи.

– Не можеше завинаги да си остане онова малко, подскачащо кутре.

Не е трениран в жестокост, но все пак трябва да изпълни своята цел.

През всичките тези години тя мислеше за кучето като за свой непохватен приятел.

– А Дафне? И нея ли обучихте?

Той кимна:

– Тя не е така добра както Аполон, но също обича да преследва и да влачи жертвите – направи малка пауза и продължи: – А Аполон даде началото на няколко поколения.

– Дафне най-после го е приела?

– Веднага щом получи възможността сама да си го избере, а не сила да ѝ го натрапват. Открил съм, че дадеш ли на някого право на избор, се побеждава по-лесно.

„Право на избор“. Тя изведнъж прозря връзката между поведението му спрямо нея и търпението към двете животни.

– Да... разбирам те.

– Не, не ме разбираш. Изобщо не разбираш. Правото на избор не е достатъчно. Необходимо е и кучката да е разгонена.

Тес се изненада от грубите му думи:

– Изненадана съм, че сте успели да разрешите и тази малка подробност – иронично каза тя.

Гален се усмихна.

– Това трябва да се остави на природата.

Сладострастната му усмивка я накара бързо да извърне поглед от него и тя забеляза покрива на една къща през няколко улици, чиято кула се издигаше величествено над съседните.

– Тази къща изглежда много красива. Кой живее там?

– Юсеф Бенардон.

– Юсеф? – отново го погледна тя. – Толкова ли е богат?

Той кимна.

– Баща му беше един от най-богатите търговци на коприна в Заландан.

– Тогава защо беше включен в ескорта?

Гален сви рамене.

– Животът в града понякога е доста скучен и младите мъже често предпочитат битките пред търговията – направи пауза, след което продължи спокойно: – Изглеждаш доста заинтересувана от нашия Юсеф. Намираш ли го привлекателен?

– Разбира се – отговори тя разсеяно, все още загледана в къщата. – Кой не би го намерил за привлекателен? Накара ме да се смея от сърце.

– И смяташ ли, че е красив?

– Мисля, че да – замисли се тя. – Колкото по-дълго си с него, толкова по-очарователен изглежда.

Устните му се свиха и образуваха права линия.

– Може би сгреших, като ти дадох възможност да свикнеш с присъствието му.

Той сви устни и изсвири пронизително. Звукът моментално бе посрещнат от лай и две големи бели кучета се понесоха към тях.

Тес изгаряше от нетърпение. Шест години...

– Аполон! – извика тя и коленичи на земята, но кучето не ѝ обърна внимание и се хвърли с безумна радост към Гален.

– Легни долу! – протегна ръка Гален и кучетата веднага замръзнаха на местата си. Само опашките им продължиха лудо да се въртят. Гален погледна разочарованото лице на Тес и промърмори: – Не гледай така! Те са само кучета!

– Зная – опита да се усмихне тя с треперещи устни и преглътна напирашите в очите ѝ сълзи. – Не биваше да очаквам че ще ме помнят, но в манастира бях свикнала да мисля за тях... Ще трябва отново да се сприятеляваме.

– Нещата се променят, Тес – каза нежно Гален. – И нищо не е вечно.

Тя се изправи на крака и изтупа костюма си.

– Явно те много те обичат. Сигурно си се отнасял добре с тях.

– За бога, никога не съм искал да те лиша от обичта им!

– Разбира се, че не си искал. Познавах ги, когато бяха мънички кутрета, и пропуснах годините на тяхното израстване – тя се усмихна широко. – Разбирам, че не могат да ме помнят.

Той промърмори нещо под носа си и добави мрачно:

– Но въпреки това те боли! Трябваше да предположа!

– Ти не си пророк. Откъде можеше да знаеш, че така глупаво ще реагират животните? – тя се наведе и с голяма нежност докосна копринената козина на Дафне.

– Колко глупава бях... – Тес спря, тъй като кучетата изведнъж се обгърнаха и хукнаха надолу по пътеката към мъжа, който се приближаваше откъм къщата.

– Кой е този?

Беше Калим... но не свирепият, строг Калим, когото тя познаваше. Двете кучета се хвърлиха към него в радостна възбуда и той се засмя като момче.

Тес настръхна:

– Какво прави той тук?

– Той живее тук. Това е къщата, която му дадох преди шест години, когато го доведох от хълмовете след смъртта на баща му.

– Значи това момче е Калим!? – Тес беше удивена от обичта, с която той се отнасяше към кучетата. – Никога не бих допуснала.

– Той много добре осъзнава отговорността си. Беше принуден да стане мъж, преди да излезе от момчешката си възраст.

– Ти харесваш ли го?

Гален кимна:

– Харесвам го и го разбирам. Аз бях само на седемнадесет години, когато баща ми умря и станах шейх на Ел Заланд – започна той и закричи по пътеката към Калим. – Сгрешихме, че дойдохме тук. Хайде да поздравим Калим и да се махаме.

Все още усмихнат, Калим вдигна глава и погледна Гален.

– Сетих се, че си ти. Аполон изхвърча от къщата като... – видя Тес и спря. Усмивката му помръкна и той се поклони студено: – Мейджира.

Побиха я студени тръпки.

– Как сте Калим? Трябва да ви благодаря, че сте били толкова добър с Аполон и Дафне.

– Не беше добрина, Мейджира. Аз просто ги обичам – отново се обърна към Гален. – Ще имаш ли нужда от мен през следващите няколко дни? Ако не, бих искал да отида на хълмовете да посетя чичо си.

– Иди, но внимавай. Тази сутрин пристигна известие, че нападенията по границата със Саид Абаба са зачестили.

– Аз винаги внимавам – топло се усмихна той и потупа кучетата. – Както ти си ме учил, господарю. До края на седмицата ще се върна с подробно описание на нападателите – той се поклони на двамата поотделно и забърза нагоре по пътеката към къщата.

Гален го наблюдаваше загрижено.

– Не ми се искаше да го пускам сам.

– Ти наистина го обичаш! – смаяна каза Тес.

– И аз имам чувства – иронично се усмихна той, хвана я за лакътя и я поведе към портата през градината. – Привързан съм към Вайян, към Саша, към Калим и към много други хора, които не познаваш.

– Но Калим изглежда... – в последния момент тя замести грубата дума, която напираше на езика ѝ – студен.

– Не е студен. Ти просто не го разбираш.

– Няма и да мога. Той не ме харесва.

– Права си.

Тес се изненада, тъй като очакваше да я опровергае, както бе направил Саша.

– Защо? Защото се ожени за мен ли?

– Отчасти, да – отвърна той и отвори портата. – Но основното е, защото си от Запада.

– Не разбирам.

– Бил е извън Седикхан и знае какво влияние оказва Западът.

Тя склочи вежди в недоумение.

– Върху теб ли?

– Не, не върху мен – отговори той и я повдигна на седлото. – Преди да умре, доведената ми майка пожела Калим да се ожени за Вайян. Женитбата им е определена за следващото лято.

– Вайян? Съгласна ли е?

Той присви устни и скочи върху гърба на Селик.

– Нямахте да разреша, ако не беше така. Ти продължаваш да ме смяташ за тиранин. Някои от старите обичаи са много добри, но аз нямам намерение да ограничавам Вайян повече, отколкото Дафне и Аполон.

– Къде отиваме сега? – попита тя, като се опита да се изравни с него.

– Връщаме се в двореца – отвърна рязко той. – Направих грешка, но ще я поправа.

Дорестата кобила блестеше като златна на слънчевата светлина сред ограденото пасбище.

– Казва се Павда – каза Гален и потупа кобилата по муцуната. – Възседана е само от конярите, които я обзидиха. Преди известно време мислех да я подаря на Вайян, но тя се страхува от нея.

– Страхува се от този ангел? – удиви се Тес и се приближи до Гален. – Но защо? Погледни очите й! Всеки би разбрал, че е кротка като агънце.

– Опитай се да обясниш това на коняря, който я язди всяка сутрин.

– Очевидно не обича да е затворена – стрелна го тя с поглед.

– Щом толкова й съчувстваш, значи вие двете сте създадени едни за други. Приемаш ли Павда?

Тя погледна тъжно към кобилата.

– Харесвам Вайян и не бих искала да й отнема тази красота.

– Не можеш да ѝ отнемеш нещо, което никога не е притежавала.

– Не мога да повярвам! Наистина ли ми я подаряваш? – страните на Тес се изчервиха от вълнение Тя протегна ръка и погали кобилата по муцуната. – Значи ще бъде моя!

– Не беше ли това част от нашата сделка?

– Да, но баща ми... – тя спря. – Все забравям, че не обичаш да те сравнявам с него – Тес нетърпеливо махна с ръка. – И двамата добре знаем, че малко мъже изпълняват обещанията си към жените.

– Това е, защото се чувстваме безпомощни пред някои от техните оръжия.

– Глупости, точно мъжете са тези, които разполагат с цялата власт и сила на света – Тес говореше разсеяно, тъй като цялото ѝ внимание беше насочено към Павда.

– Значи е моя, така ли? Няма ли да си я вземеш?

– Твоя е – нежно отвърна той. – И няма да воюваш, за да спечелиш обичта ѝ. Не е имала и няма да има друга господарка освен теб.

По тялото ѝ се разля приятна топлина.

– Тя е моя! Моя е – промълви Тес. – Може ли да я поюзда още сега?

– Не сега. Утре.

– Но аз искам да...

– Утре – твърдо повтори Гален. – Сега имам да свърша някои неща и нямам време за уроци.

– Уроци ли? – възмутено го погледна тя. – Та аз яздя по-добре от много мъже.

– Яздиш, но на женско седло – Гален я хвана нежно и я насочи към изхода от пасището. – Отсега нататък ще яздиш с двата крака отстрани.

– Като мъж?

– Майка ми беше убита, понеже яздеше странично на седлото. Коят падна и я смаза – мрачно каза Гален. – Няма да те оставя да се качваш върху тези смъртоносни капани, докато все още мога да ти забранявам – засмя се той при изражението на лицето ѝ. – Защо ме гледаш така? Мислех, че обичаш свободата.

– Аз никога... Винаги са ме учили, че жената трябва да язди... – очите ѝ засвяткаха, когато осъзна каква възможност ѝ се предоставяше. – Никога не съм предполагала, че е възможно.

– В Заландан са възможни много неща, които са невъзможни в останалите части на света – усмихна се той, като забеляза сияещото ѝ лице. – Само трябва да се отървеш от стария си начин на мислене.

– Но и ти самият се придържаш към някои от старите обичаи.

– Това е право на избор – отвърна той, без да я погледне. – Съвсем не означава, че непременно трябва да използваме всяка възможност само затова, че съществува.

– Но ти не ми предоставяш възможност сама да избира как да яздя.

– Това е различно.

– Съвсем мъжки отговор. Лишен от всякаква логика – весело се засмя Тес. – Но тъй като ми подаряваш Павда, аз ти прощавам всичко.

– Благодаря – бавно се поклони той. – В такъв случай се надявам това снизхождение да ти позволи да приемеш мнението ми и при избора на твоя гардероб. В два часа следобед търговецът на платове и шивачът ще бъдат в стаята ти.

– О, така ли? – намръщи се тя. – По-скоро бих отишла в конюшната да се запозная по-добре с Павда.

– Моля те.

Тес сви рамене.

– Добре. Аз наистина имам нужда от дреха за езда. Този костюм е подходящ само за странично седло.

Той се обърна, но Тес успя да забележи беглата усмивка, преминала по устните му.

– Да, язденето е от първостепенно значение.

След като се раздели с Павда, Тес веднага се върна в двореца, за да потърси Вайян, чиито стаи много приличаха на нейните. Имаше обаче едно изключение. Вайян разполагаше с огромна тераса, обградена с бели каменни решетки, обрасли в бръшлян, която се огласяше от множество най-различни по вид и цвят птици, за които бяха засадени специални дървета и храсти. Вратата на тази волиера беше леко открената, но Тес се спря отвън.

– Вайян?

– Влез, Тес – извика Вайян отвътре. – Храня птиците.

– Ще почакам – Тес надникна внимателно през решетките и видя огромен папагал, кацнал върху изящното рамо на Вайян. – Много ли обичаш птиците?

– О, да! – Вайян повдигна ръка, папагалът литна и кацна върху клон на най-близкото дърво. – Не са ли красиви?

– Прекрасни са.

– Вайян с изненада погледна Тес и се приближи до вратата.

– Страхуваш ли се?

– Глупости.

Вайян я изгледа учудено.

– Но ти ми каза, че обичаш конете. Как можеш да се страхуваш от тези нежни същества, щом не се плашиш от онези огромни чудовища?

– Птиците летят високо и не са полезни за нищо.

Вайян избухна в смях.

– Вярно е, но все пак бих предпочела да ги гледам как летят, отколкото да седя върху гърба на някой необязден жребец.

Тес се зарадва на тези думи и побърза да ѝ каже:

– Гален ми подари Павда. Струва ми се, че трябва да знаеш това.

– Защо? – повдигна вежди Вайян. – Аз нямам никакво желание да яздя.

Тес смръщи чело изненадана.

– Същото ми каза и Гален, но не му повярвах.

Вайян внимателно се вгледа в смаяната физиономия на Тес и се усмихна мило.

– Трябва да разбереш, че аз не приличам на теб нито по характер, нито по възпитание. Не съм смела и нямам желание да правя неща, които са извън границите на моите възможности.

– Как разбираш докъде са тези граници, след като никога не се опитваш да ги прескочиш?

– Защо, аз не... – Вайян се разсмя. – Виждаш ли, че ние с теб сме съвсем различни? – тя затвори вратата на волиерата и с грациозна стъпка прекоси терасата. – Тази сутрин излезе от двореца много рано. Ще поръчам да ти донесат чай.

– Ти откъде знаеш?

Вайян се изчерви виновно.

– Не бива да си мислиш, че те шпионирам. Откакто умря майка ми, аз бях натоварена да следя поддържането на реда в двореца и Гален нямаше нищо против. Но след като сега ти си господарката, може би ти ще...

– Аз ли? – Тес я погледна озадачено. – Шегуваш ли се? Не! За бога, докато съм в Заландан, възнамерявам да прекарвам повече в конюшната, отколкото в двореца.

– Докато си в Заландан ли? – погледна я Вайян с недоумение. – Какво искаш да...

– Това гълъби ли са?

Вайян кимна.

– Графът имаше гълъби. Той ги обучи да носят съобщения до

братовчед му в Париж. Беше много интересно.

– Да пренасят съобщения ли?

Тес кимна.

– Графи каза, че гълъбите били използвани за пренасяне на съобщения още през дванадесети век преди новата ера, понякога на разстояния от стотици, дори хиляди мили – тя се извърна да погледне Вайян и лицето ѝ засия от радост. – Зная, че ще можем да обучим наши собствени гълъби!

Вайян се намръщи.

– Не мис ля, че...

– Разбира се, че ще успеем – прекъсна я Тес, с искрящи от възбуда очи. – Защо не? Това е прекрасна идея. Ти ще ме научиш да обичам птиците, а аз – конете – тя закрачи напред-назад по терасата, склучила ръце на гърба. – Научих някои неща от графа. Изглежда, повечето гълъби имат инстинкт и трябва само да им се даде възможност да го развият. Щом графът успя, аз съм сигурна, че и ние бихме се справили дори по-добре от него тъй като той не беше особено умен. Докато стане време да напусна Заландан, ще зная всичко, което ми е необходимо за...

– Да си заминеш оттук ли? Защо трябва да напускаш Заландан? Нали тук е домът на твоя съпруг?

– Това не означава, че трябва да остана тук завинаги. Нашият брак не е както всички останали.

– Има само един вид брак. Трябва да си избиеш тези мисли от главата. Гален няма да ти позволи да го напуснеш.

– Ще видим – отвърна Тес, спря се по средата на стаята и се обърна да погледне Вайян. – Разбрах, че ти ще се ожениш следващото лято.

– Да – кимна девойката, при което руменина заля страните ѝ и тя извърна глава към гълъбите, които сега бяха кацнали върху един клон. – Този брак беше уреден от майка ми. Калим е добър човек и е много мил с мен.

– А ти довольна ли си?

– Напълно – отвърна колебливо Вайян. – Аз мисля, че някои жени не са създадени за брак. Чувствам се много притеснена, когато мисля за Калим.

– Тогава не мисли за него – каза Тес. – Кой знае какво може да се случи до следващото лято? – усмихна се тя. – Дотогава имаме достатъчно време и ще го прекараме чудесно. Ще се заловим с обучението на твоите гълъби. Те имат ли си имена?

– Да. Казват се Александър Велики и Роксан.

Тес се засмя.

– Виждаш ли, Александър Велики е бил велик пътешественик. Би трябвало да се досетиш каква очаква гълъб с такова име.

Вайян печално се усмихна.

– Уверявам те, дори и в най-смелите си мечти не съм си представяла, че моите гълъби ще пренасят съобщения.

– Но не мислиш ли, че би било вълнуващо?

Вайян се усмихна широко и погледна сияещото лице на Тес.

– Да, Тес, вярвам, че ще бъде много вълнуващо.

ПЕТА ГЛАВА

– Ти избирай, аз нямам никакви претенции – нетърпеливо каза Тес. Тя гледаше напълно равнодушно блестящите топове плат, разгърнати върху столовете, масата и дивана в стаята ѝ. – Изморявам се да гледам всичко това.

– Много лесно се изморяваш – облегна се Гален в креслото си и протегна дългите си крака. – Та ти дори и не погледна платовете.

– Няма значение. И без това си загубих много време – отвърна тя и погледна развълнувана към залязващото слънце. – Надявах се, че ще ми остане малко време да занеса преди вечеря една ябълка на Павда.

– Тъмносиният брокат е изключителен, Мейджира – каза убедително брадатият търговец.

Тес хвърли безразличен поглед към блестящата тъкан, разстлана на пода.

– Да, много е хубава – после се обърна към Гален. – Казах ли ти за гълъбите?

– Два пъти – сериозно отговори той.

– Наистина е хубава – промълви търговецът. – Донесена е от Китай, а за да се извезе с перли, бяха необходими седем месеца.

– Много е хубава – повтори Тес нетърпеливо. – Не оспорвам нито качеството, нито красотата на вашите платове.

– Ще вземем този – посочи Гален един от платовете и стана. – А също така зеления и златистия шифон – закрачи из стаята, като избираше и отхвърляше платовете с вещината на познавач. – Вече имате мерките на съпругата ми и моето желание относно кройките на роклите. Очаквам, че до следващата седмица първите ще бъдат готови за проба.

– Разбира се, господарю – поклони се дребният човек успокоен, шракна с пръсти и младият му помощник започна да събира платовете. – А дрехите, за които наредихте да доставя до осем утре сутринта?

Тес погледна към Гален.

– Какви дрехи?

– Няколко ризи, както и един костюм за езда – Гален отпрати търговеца и младия му помощник и отново се върна на мястото си. Забеляза радостното изражение върху лицето на Тес и на устните му се появи странна усмивка. – О, най-после събудих интереса ти.

– Каква ще бъде кройката? Панталон ли ще нося?

– Нещо подобно – отвърна той. – Нямам особено желание да те видя облечена като мъж. Дрехата е нещо средно между пола и панталон.

– От кадифе ли?

– Глупости! При този климат! Поръчах го от същия плат, от който шият моите ризи.

Тес си спомни леката материя и се усмихна доволно.

– Ще бъде много приятен!

– Такова е и моето намерение – бавно се усмихна Гален. – Искам да ти доставя удоволствие. Разбира се, под тези дрехи няма да носиш нищо.

– Нищо ли?! – намръщи се Тес. – Не съм сигурна дали това ще ми хареса. Полнн твърдеше, че императрицата Джозефин не носи нищо под роклите си, но аз винаги съм си мислила, че това е...

Той присви устни.

– Климатът в Седикхан е много по-топъл от този във Франция.

Този довод ѝ се стори разумен.

– Все пак трябва сама да преценя.

Той я погледна за миг, преди да ѝ кимне.

Точно така, а защо да не проверим сега?

– Нали каза, че трябва да прецениш? – Гален развърза черния пояс, който бе опасан около кръста му, и го свали. – Защо да не го направим сега, преди дрехата да е готова? Съблечи си костюма.

– Сега ли?

– Веднага – той отпусна надолу пояса и прокара лявата си ръка по дължината му. – В края на краищата, нямам друга по-важна работа.

Тес се вгледа с възхищение в красивите му силни и изящни пръсти, които се движеха чувствено по гънките на черната материя. Биенето на сърцето ѝ се ускори, когато тя видя как показалецът му се зарови в една диплоа и започна да се движи напред назад.

– Няма да имаш време да видиш Павда преди вечеря.

Тя отдели поглед от ръцете му и с удивление откри, че изобщо бе забравила за Павда.

– Изглежда, че сам не знаеш как ме искаш – с дрехи или без дрехи – каза Тес – Това ме обърква.

– А може би аз нарочно искам да те объркам.

Тя пое шумно дъх и започна бавно да разкопчава костюма си.

– Разбирам какво правиш в момента.

– Нима?

Костюмът падна на пода.

– Опитваш се да ме дресиращ както Аполон и Дафне, а аз ти се подчинявам, защото трябва да спазвам нашата уговорка, макар че нямам влечение към тези неща, тъй като не съм животно.

– Въпреки това аз вярвам, че ще започне да ти харесва – усмихна се той, – когато осъзнаеш, че независимо от моите желания ти си тази, от която те зависят.

– Каза нещо подобно и преди – тя свали фустата, – но не съм съгласна с теб.

– Ако навлезеш по-навътре в дълбините на душата си, струва ми се ще откриеш и още една причина, поради която ти се иска да го направиш.

– Какво?

– Любопитството. Напълно е нормално една толкова жизнена жена като теб да иска да опита всичко от живота – той я огледа от главата до петите. – Между другото, имаш великолепни гърди. Малки, прекрасни.

Лицето ѝ пламна, когато тя забеляза желанието в очите му. Изкашля се, но въпреки това произнесе следващите думи дрезгаво:

– Приключихме ли вече с отлаганията?

Гален се усмихна.

– Това е другото нещо, което трябва да проверим. Очакването носи известна възбуда, нали?

Тес долови слабия акцент върху думата възбуда. И последната ѝ дреха падна на земята.

– Казах ти, че не съм кучка като Дафне.

– Ако беше, нямаше да стоиш права. Щеше да си на четири крака, а аз щях да проникна в теб и да се движа напред-назад – усмихна се предизвикателно той, когато видя шокирания ѝ израз. – Аз обаче съм въздържан.

– Какво искаш от мен?

– Да се възбудиш – каза той натъртено. – Искам да дойдеш при мен, защото ме желаеш толкова много, че не можеш да мислиш за нищо друго.

Стомахът ѝ се сви, а между краката ѝ се събра гореща влага.

– По-добре просто го направи. Това, което искаш, може никога да не се случи. Аз не съм Полин.

– Аз не искам и да бъдеш. Ела тук.

Тя се поколеба, пое си дъх и бързо премина през стаята до креслото му, като спря пред него.

– Ето ме.

– Да – каза той, без да помръдне. Стоеше вперил поглед в гърдите й, които се надигаха и спускаха все по-бързо.

– Сега какво?

– Не си ли спомняш? Ще видим дали материята ще ти е удобна – той разпери черния пояс и го уви около гърдите й. Копринената тъкан беше като хладна милувка върху плътта й. – Така приятно ли е?

– Да.

Гърдите й набъбнаха и зърната се втвърдиха до болка.

– Не е... неприятно.

Още един миг я подържа така – неподвижна, с издути гърди и предлагаша се, след което с премерено бавно движение разхлаби възела и изтегли пояса.

Гърдите й останаха издути и стегнати.

– Това... всичко ли е?

– Не съвсем – очите му искряха, страните му горяха. Той бавно се изправи на крака. – Има още едно място, което трябва да се провери.

Тя си пое остро въздух, когато пръстите му докоснаха вътрешната част на бедрото й.

– Ще яздиш с крака отстрани...

Той обгърна кръста й с ръка, хвана другия край на пояса и го прокара между краката й.

Тес потрепера и вдигна поглед към лицето му.

– Какво...

– Понякога друсането ще бъде бавно и гладко – започна бавно и нежно да движи черния пояс напред-назад, което я накара да усети меките дипли на материята като страстен шепот с най-чувствителната част на тялото си. – Но, тъй като твоят темперамент не е от най-кротките, понякога ще бъде твърдо и бързо – той повдигна пояса и започна да го движи силно нагоре-надолу.

Тя извика, гърбът й се изви и усещането сякаш я прониза. Разбираше, че той внимава да не я нарани, но допира на коприната й причини силна възбуда. Протегна ръце и без да гледа, сграбчи раменете на Гален. Поясът започна да се движи още по-бързо и да изгаря меката й плът. Това беше усещане, което никога преди този миг не бе изпитвала. Тя трепереше задушаваше се, умираше.

– Гален! – зъбите й се впиха в долната устна, когато движението между краката й се ускори. – Това е прекалено...

Поясът бе изчезнал, захвърлен настрани, но сега там бе твърдата му ръка, която я милваше, търсеше я и я галеше.

– Това е всичко – каза той и нежно я положи върху възглавниците на дивана. – Трябваше да го знаеш.

„Какво трябваше да зная?“ – зачуди се тя и вдигна поглед към него. Това чувство можеше да я влуди, да я накара да дращи и да къса! Тес въздъхна.

– Защо?

– Защото искам да си спомняш за мен всеки то някоя гънка от плата на дрехата докосне тялото ти. Искях да го запомниш – той се усмихна мрачно. – Това е една от моите по-скоро варварски, отколкото цивилизовани черти – в усмивката му заблестяха страстни пламъчета. – Убеден съм, че ще го запомниш, нали Тес?

Как можеше да го забрави? Тя все още трепереше, сякаш обхваната от треска, и дишаше на пресекулки.

– Да – прошепна тя.

– И когато яздим, и аз те гледам, ще знаеш, че мисля за това, което току-що направих с теб.

Учестеното ѝ дишане се чуваше съвсем ясно в тихата стая.

– И ще запомниш какво означава да си възбудена – погледна я и страните му се зачервиха, а очите му заблестяха от възбуждане. – Мисля, че няма да вечеряме заедно. Имам нужда от време, за да... – той не довърши, а тръгна към вратата. – Утре сутринта в девет ще се видим на двора.

Излезе и затвори вратата след себе си.

Тес трепна, изправи рамене и с решителна стъпка се запъти към Гален.

– Добро утро – постара се гласът ѝ да прозвучи естествено. Мина през двора и се отправи към извора, където стоеше Саид, хванал юздите на конете. – Как е Павда тази сутрин?

– Чудесно – повдигна вежди Гален. – Селик също. Предполагам, че това се отнася и за Аполон и Дафне – направи кратка пауза. – Аз също съм в отлично здраве.

– Тъкмо щях да попитам за това – Тес се спря пред кобилата и погали муцуната ѝ. – Макар че не се притеснявам за теб, тъй като забелязвам, че достатъчно добре умееш да се грижиш за себе си.

– Виждам, че присъствието ми ти е неприятно – Гален пристъпи към нея и прошепна: – Снощи те накарах да се почувстваш безпомощна и това те дразни, нали?

– Да.

– Не аз бях причината да се почувстваш така, а женската ти природа. Можеше да се съпротивляваш. Всичко, което трябваше да направиш, бе да кажеш „не“ и аз щях да спра.

Тя се изчерви.

– Ти ме изненада. Не очаквах...

– Ти очакваше да те обладая, а не да се впускам в любовна игра – поклати глава той. – Аз обаче не желая да постъпя така – отстъпи крачка назад и я огледа бавно от краката, обути в ботуши за езда, до качулката, която покриваше само част от косата ѝ. – Новите дрехи за езда ти стоят чудесно.

Тес избегна погледа му.

– Тази тъкан е прекалено лъскава. Мислех, че ще бъде по-обикновена.

– И тя наистина е съвсем обикновена – отвърна и се взря в лицето ѝ. – Но аз си мисля, че тя много ти харесва.

Наистина много ѝ харесваше, но сега, когато все още се чувстваше толкова уязвима, не искаше да си го признае. Бялата, разделена на две пола падаше свободно, тя се чувстваше така добре в нея, както никога досега. Костюмът се допълваше от дълга до бедрата пелерина, бродирана с ламе, която се поклащаше грациозно при всяко движение.

– Както и да е – отвърна тя и посегна към златния медальон, който висеше на верижка около шията ѝ. – Вайян ми го даде и каза, че настояваш да го нося винаги когато излизам някъде – Тес сви устни. – Не обичам тези дрънкулки.

– Въпреки това ще го носиш.

– Но няма да...

– Това не е украшение, този медальон може да се носи само от членовете на моята фамилия.

Изведнъж се почувства белязана като негова собственост и изпита същото усещане както предишната нощ, когато лежеше гола пред него върху възглавниците.

– В такъв случай нека Вайян да го носи.

– Тя също има такъв медальон и го слага винаги когато излиза из града – отвърна той и се взря в упорития израз на лицето ѝ. – Защо се противиш? Той ще те пази.

– Ще си помисля – каза тя и мина от лявата страна на Павда, заобикаляйки Саид, който гледаше отчаяно пред себе си и сякаш му се искаше да потъне в земята.

– Или ще го носиш, или няма да напускаш стаята си!

Тес се извърна и предизвикателно се взря в мрачното му лице.

– Казах ти, че ще помисля.

Гален се обърна към Саид.

– Саид остави ни сами.

Младият мъж въздъхна с облекчение и хвърли поводите на Гален.

– Да, господарю.

В следващия миг вече се бе отправил към двореца и вземаше стъпалата по две наведнъж.

– По този въпрос не може да има спор, Тес – спокойно каза Гален. – Зная, че търсиш битка, в която да ме победиш, но няма да е точно тази. Медальонът ще бди над теб и ти ще го носиш.

– Какво? – разсеяно попита Тес, докато гледаше как Саид изчезва към двореца. – Защо го отпрати?

Той се изненада и тя внезапно се опита да промени темата на разговора им.

– Казах ти, че възнамерявам да спечеля този двубой.

– И не искаш той да види поражението ми, така ли? – Тес го погледна с изненада. – Странно. Баща ми никога не се интересуваше дали слугите виждат униженията, на които подлагаше майка ми – тя видя, че той се готви да отвърне нещо, и го спря. – Да, отново те сравних с него. Ще се опитам да не го правя повече. Сега ми помогни да се кача върху гърба на Павда. Не съм сигурна, че ще успее сама. Как мислиш, има ли някаква причина, поради която жените яздят настриани?

Гален се намръщи.

– Още не сме приключили с първия въпрос.

– Не, разбира се, че го приключихме – сбърчи тя чело. – Нали виждаш, че все още тази лъскава дрънкулка е на врата ми.

– И ще продължаваш да я носиш?

Лицето ѝ се разведри.

– Помогни ми да се кача върху гърба на Павда – той се приближи повдигна я и тя непохватно прехвърли крака си. – Чувствам се много... особено.

– Ще свикнеш – отвърна той, вдигнал поглед към нея. – Защо вече не си ядосана?

– Аз не бях ядос... – тя замълча, когато срещна погледа му, след което каза: – Прав си. Не обичам да се чувствам безпомощна, но докато ми позволяваш да запазя гордостта си, все пак ще мога да го понеса.

Той свали очи от нея и се загледа към конюшните.

– Мъжът също е безсилен, когато е в плен на възбудата. Боли го, не може да заспи, и единственото нещо, което иска, е да потъне дълбоко в някоя жена... Снощи, когато те напуснах, изпитах силно желание да отида при друга жена, която и да е, само да е жена.

Тя потръпна.

– И отиде ли?

– Не.

– Защо?

– Защото сме женени отскоро.

– Не те разбирам.

– Моите действия се наблюдават. Не желая никои да си помисли, че не ме задоволяваш.

Тес се изчерви.

– Аз не съм глупачка. Зная, че всички мъже изневеряват на жените си, а и за мен това няма значение.

– Но за мен ти имаш значение.

– Имам ли? – намръщи се тя. – Ти си много странен човек, господарю.

– Така е – съгласи се той и тъжно се усмихна, – а откакто те срещнах, забелязвам, че действията ми стават още по-странни.

– Бих искала нашите взаимоотношения да са по-ясни. Не искам да си играем на котка и мишка.

– Никак ли? Каж ми. Тес, не намираш ли, че тази ситуация е вълнуваща? Не бие ли сърцето ти по-бързо, защото не знаеш какво можеш да очакваш от мен?

– А значи ли това, че трябва да ми е приятно?

Той избухна в смях.

– Струва ми се, че всичко ще стане по-лесно, отколкото очаквах. Страстта не може да се поддържа двадесет и четири часа в денонощието. Тя идва на приливи и отливи.

– Страстта изглежда много досадно нещо. Имам чувството, че ти не си особено търпелив човек.

– Но когато си заслужава, съм търпелив – той внезапно протегна ръка и докосна бедрото ѝ.

Дъхът ѝ спря и тя го погледна в очите през тънката материя. Усети топлината тежест на дланта му и споменът от предишната нощ я връхлетя с пълна сила. Тя облиза устни.

– Стражите...

– Те не могат да ни видят – с тялото си той я скриваше от погледа

на стражите пред входа на двореца. Ръката му започна бавно да я гали, без да сваля очи от нея. – Наистина умея да бъда търпелив, но съвсем не съм монах, така че занаят ще имаме моменти като този.

Ръката му сякаш я изгаряше през меката тъкан и тя усет как гърдите ѝ нарастват и се повдигат под тънката дреха.

В този момент той отдръпна ръката си и направи крачка назад.

– Все пак аз се научих да чакам – метна се върху Селик и добави: – Разбрах, че ако не продължи прекалено дълго, очакването също доставя удоволствие.

– А ако продължи? – попита колебливо Тес.

За момент тя зърна яростни пламъчета в иначе добре овладяното му изражение.

– Тогава вероятно природата ще победи волята ми. Да се надяваме обаче, че това няма да се случи – той обърна Селик и грабна юздите на Павда. – Притисни я с колене и дръж гърба си изправен. Ще те оставя ти да водиш, докато свикнеш да яздиш по новия начин.

– Спри, по дяволите! – Селик пое в галоп и бързо изпревари Павда. – Дръпни юздите. Тес!

Тонът му бе остър и Тес реши, че трябва да му се подчини. Но, боже господи, тя не искаше да спира. Тази сутрин небето бе синьо, слънцето – горещо, а вятърът развяваш косите и щипеше бузите ѝ. Кръвта закипя в жилите ѝ и умереният ход на Павда се превърна в галоп, който ѝ създаваше чувството, че се плъзга по копринена повърхност. Тя смушка Павда да ускори ход.

В този миг Селик се изравни с нея и Гален сграбчи юздите.

– Не! – възнегодува тя. – Не още!

Чу тихия му смях и подкара Павда в тръс.

– Още две мили и щеше да си на половината от Саид Абаба – усмивката му изчезна. – Но ти не ми се подчини.

Тес се усмихна.

– Павда искаше да препуска – потупа кобилата по врата – а Селик се оказа много бавен.

– Странно е тогава, че успя да те настигне – сви устни Гален. – Никога повече не пренебрегвай заповедите ми, Тес. Особено когато сме извън градските стени.

– Нямахме никаква опасност. Всеки ден яздиш по този път и никого не сме срещали – Тес посочи пустата местност наоколо и отпрати

поглед към зелените хълмове в далечината. – Виждаш, че на мили наоколо няма никой. Аз казах... – тя се спря и се загледа в една висока, кръгла сграда на втория хълм, която досега не беше забелязала. – Какво е онова там?

Той погледна към сивата каменна кула и изражението на лицето му моментално се смени.

– Това е наблюдателна кула. Построил я е моят дядо, за да могат стражите да наблюдават пътя на каруците, пренасящи златото от мините под хълмовете на Заландан, и да бдят за разбойнически нападения. От известно време насам не се използва.

– Защо? Няма ли вече разбойници?

– А, разбойници колкото щеш. Някои неща никога не се променят.

– Тогава защо...

– Време е да се връщаме – Гален Рязко обърна Селик и грубостта му слиса Тес. – Достатъчно време изгубих тази сутрин.

Но защо ли той ме смяташе, че това време е загубено докато тя не бе видяла кулата.

– Изглежда... доста самотна. Веднъж Полин ми разказа приказка за една вещица, която затворила любимата си дъщеря в една кула, за да я предпази от суровия живот и за да не я открадне някой...

– Странно ми е как тази история е привлякла вниманието на нашата властолюбива Полин.

Тес се усмихна.

– Не е толкова странно. Дъщерята пуснала косата си да израсте много дълга и я спускала на любимия са да се изкачва по нея, за да я достигне. Всяка нощ той извиквал: „Рапунзел, пусни си косата!“ Тогава тя развързвала косата си и той се изкачвал по нея до кулата, където двамата прекарвали нощта заедно. Точно такава интрига би допаднала на Полин.

– И как завършва тази приказка?

– Не зная. Полин бе запомнила само тази част – тя хвърли любопитен поглед към кулата. – Може ли утре да отидем до нея за да я разгледаме?

– Не!

Резкият му тон я изненада и тя го погледна в лицето. Когато видя изражението му, ръката ѝ инстинктивно стисна поводите на Павда.

– Стой далеч от кулата. Тес.

– Защо?

– По дяволите, не е ли достатъчно това, че ти го казвам? – ядно

попита той. – Трябва ли да спориш за всяка моя заповед? Стой далеч от кулата!

– Не е много умно от твоя страна, да не ми казваш защо не трябва да ходя там – обидено каза тя. – Ако има опасност, кажи ми.

– Има опасност – произнесе той отчетливо.

– Разбойници ли?

– Не.

– В лошо състояние ли е кулата?

– Не зная. Не съм влизал от години в нея.

– Тогава не виждам защо...

– Не е необходимо да знаеш защо! – очите му блестяха върху напрегнатото лице. – Достатъчно е да знаеш, че там е опасно за теб.

– Но след като няма разбойници, от какво мога да се страхувам?

– От мен – отвърна Гален и гласът му звучеше заплашително. – От мен, по дяволите!

Шибна коня си и пое в галоп към портите на Заландан.

– Саша, знаеш ли, че вчера видях наблюдателна кула на хълмовете? Едно огромно мрачно място – Тес се постара тонът ѝ да прозвучи небрежно и погледна към шахматната дъска. – Гален каза, че дядо му я е построил.

– Така ли? – отвърна Саша и премести офицера си.

Тес огледа шахматната дъска.

– Защо вече не се използва?

– Не попита ли Гален?

– Попитах го.

– Ако е искал да знаеш, е щял да ти каже.

– Много си досаден – вдигна поглед и се намръщи тя. – Защо пък да не трябва да зная?

– Не е необходимо всичко да знаеш, дяволче – Саша се облегна в креслото. – През последната седмица ме развеждаше из целия град и поглъщаше всичко в него като малко лакомо момиченце.

– Заландан ми е интересен – каза тя и взе царицата от слонова кост.

– Не виждам какво толкова крие Гален за тази кула.

Лицето на Саша помръкна.

– Стой далеч от кулата. Тес. Няма да ти хареса това, което ще намериш там.

– Ще намеря паяжини и мишки.

– И спомени.

– Спомени ли?! – погледна го тя в очите. – Ти знаеш нещо. Каж ми го.

Той поклати глава.

Тя тихо изруга и добави:

– Спомените не могат да бъдат никаква заплаха.

– Но тези на Гален могат.

– Защо?

– Защото спомените на Гален са по-горчиви и по-дивашки от всички други.

– Какви спомени?

Саша бавно поклати глава.

– Престани да разпитваш, дяволче – направи пауза, след което добави. – В Гален винаги са съжителствали двама души, между които съществува борба, дори и сега. Докато държи спомените си настрана, той не представлява опасност за теб.

Тя направи гримаса.

– Ти преувеличаваш. Гален винаги контролира чувствата си.

По устните на Саша се появи странна усмивка.

– А ти нима искаш да дразниш лъва?

– Разбира се, че не. Просто съм любопитна.

– И нетърпелива – добави Саша.

Не си беше дала сметка, колко прозрачно бе поведението ѝ. Дали Гален не бе забелязал? През последната седмица осъзна, че Гален нарочно редуваше възбуждащата я обич и грубата чувственост, които непрекъснато я сварваха неподготвена. По средата на някоя шега или разговор той внезапно подхвърляше нещо, докосваше я или я поглеждаше по начин, който я хвърляше в дълбините на копнежа. Напрежението в нея нарастваше. Тя вече очакваше със затаен дъх неговите сладки, мъчителни думи и погледи. Човек би помислил, че очаква с нетърпение той да протегне ръка и да...

Тес се изчерви и бързо стана.

– Не зная какво искаш да кажеш. Освен това се изморих от тази глупава игра. Мисля да намеря Вайян и да отидем във волиерата. Ще дойдеш ли с нас?

Той погледна към шахматната дъска.

– Мисля, че не. Следобед заминавам за Тамровия.

Тя бързо се извърна и го погледна.

– Защо?

– Гален иска да знае как ще реагира баща ти, когато научи, че си напуснала Франция. Най-добре е аз да съм наблизко, когато това се случи.

– Оттогава минаха едва три седмици. Не може още да е научил, нали?

– Малко е вероятно – изправи се той, – но Гален не желае да бъде изненадан.

Тес неспокойно прекоси терасата и погледна хълмовете в далечината.

– Белажо сякаш е друг свят. Тук повече ми харесва, Саша.

– И на мен.

– В началото мислех, че няма да ми хареса. Повечето хора изглеждат студени. Но аз много обичам Вайян. Допадат ми Юсеф, Саид...

– Калим?

– Как може да ми харесва Калим? Направо се вцепенявам, когато ме погледне – направи гримаса тя. – Не мога да повярвам, че Вайян ще се ожени за него.

– Аз също.

Тес усети дълбока горчивина в гласа на Саша, обърна се и го погледна. Видя изражението на лицето му и очите ѝ се разшириха.

– Саша?!

Той забеляза, че го гледат, и уязвимостта в израза на лицето му внезапно изчезна.

– Не се тревожи за това, Тес. Ще го преодолеея.

– Нима обичаш Вайян? – в недоумение поклати глава тя. – Нищо не разбирам. Та вие сте съвсем различни:

– Може би точно заради това тя така привлича. Изглежда, подобие-то в характерите не е задължително условие за силната страст – сви рамене той. – Всичко, което зная, е, че ми бе достатъчно да я погледна само веднъж и да се почувствам по-спокоен и по-улегнал отвсякога.

– Ти – спокоен?!

– Може би винаги съм се стремил към това.

Тес го погледна недоверчиво. Никога не си беше представяла Саша спокоен, но коя беше тя, за да знае какво би доставило удоволствие на непостоянния ѝ братовчед.

– Тогава трябва да я имаш – каза Тес – Какво може да ти попречи? Ти си много по-привлекателен от онзи намръщен Калим.

Саша се разсмя.

– Според теб всичко изглежда много лесно.

– Но то е лесно. Трябва само да помислиш как да го постигнеш. Гален не би имал нищо против.

– Да, но Вайян ще има.

Тес нетърпеливо махна с ръка.

– Ще променим решението й.

– Не можеш да промениш природата по свой вкус, немирнице.

– Но можеш поне да опиташ. Вайян е мила и умна – тя се намръщи.

– Липсва й независим дух, но ще се опитам да й внуша това качество, докато ти си в Тамровия.

Той поклати глава.

– Не се занимавай с нея, Тес.

– Но аз искам да ти помогна – възкликна тя и усети, че сълзи опариха очите й. – Аз много те обичам, Саша.

– И искаш да промениш света заради мен? – Саша протегна ръка и нежно докосна светлата къдрица върху слепоочието й. – Вайян е част от този свят и нейните корени са тук.

– А ти не принадлежиш ли също на него?

Саша уморено поклати глава.

– Аз не съм се родил в Ел Заланд, а хората тук не приемат чужденците с отворени обятия. Аз не принадлежа на никой свят.

Тес почувства странна болка.

– Ти си принц на Тамровия.

– Което не означава нищо в Ел Заланд. Тук Калим е много повече от мен – той се наведе и я целуна. – Тръгвам след час. Когато пристигна в Белажо, ще ти изпратя известие. Всичко хубаво, Тес.

– Нека Бог бъде с теб!

На прага Саша спря и я погледна.

– И стой далече от кулата.

Когато Саша излезе, тя се разтрепера. Нямаше намерение да се занимава повече с тази мрачна и тайнствена кула. Нека Гален запазеше своите тайни и спомени. Щеше да остане тук за кратко време и нямаше желание да събаря бариерите, които той бе издигнал срещу нея.

Но пък и нямаше никому да навреди, ако покажеше на Вайян какъв прекрасен съпруг може да бъде Саша.

Саша и съпруг! Тя се усмихна при мисълта, колко различни бяха тези два образа.

И все пак, ако Вайян бе жената, която нейният необуздан братовчед желаше, Тес трябваше да му помогне да я спечели.

ШЕСТА ГЛАВА

Час по-късно Тес чу мъжки гласове и тропот на копита върху плочите отвън. Излезе на двора и видя около тридесетина мъже на коне и Саша, който тъкмо излизаше от конюшната. Гален подкара Селик към нея.

– И ти ли заминаваш? – попита тя, опитвайки се да прикрие изненадата и разочарованието си. – Защо не ми каза?

– Не обичам сбогуванията. Вземам Саид със себе си, но помолих Калим да ти предаде бележката по-късно.

– Колко мило.

– Ще пътувам само до границата – измърмори Гален. – Не ми харесва онова, което ми каза Калим, когато се върна от хълмовете. Саша отива в Тамровия по моя молба и аз съм длъжен да му осигуря безопасно преминаване през земите на Тамар.

– Не е нужно да ми обясняваш. Не споря с теб. Ще се радвам да остана сама – каза тя и вирна брадичка. – Помислих си само, че щеше да е учтиво, от твоя страна, лично да ми съобщиш.

– Казах ти, че не обичам сбогуванията.

– Нито пък проявите на уважение – гласът ѝ леко затрепера и тя направи пауза, преди да продължи. – Ние всички трябва да правим неща, които не ни харесват. Аз например защо съм в Заландан?

– За да ме тормозиш и измъчваш, така ли? Чудесно. Аз бях неучтив, но не съм искал да те обидя. Ще ми пожелаеш ли приятно пътуване?

– Разбира се. Приятно и успешно пътуване, господарю.

Той потрепера, сякаш го прониза леден вятър.

– Аз ще пътувам през пустинята – каза той и след като тя не отговори, продължи. – Ако имаш нужда от нещо, обърни се към Калим. Докато ме няма, той ще се грижи за теб.

– Напълно съм сигурна, че ще се справи отлично. Неговото високомерие е почти равно на твоето.

– По дяволите, Тес, това е за добро! – тъмните му очи заблестяха върху напрегнатото лице. – Търпението ми е почти изчерпано. Имам нужда за известно време да съм далеч от теб.

– Разбира се, ти винаги правиш онова, което искаш. Караш ме да се чувствам като шахматна фигура, местена според твоите собствени правила – каза тя и го погледна право в очите. – Мисля, че е време да

променим играта, господарю.

– Наистина ли? – той замълча, но миг след това на лицето му внезапно се изписа дързост. – Ще обсъдим това, когато се върна след седмица.

Тес поклати глава.

– Глупости! Та на нас ни бяха нужни само пет дни от границата на Тамровия до Заландан.

– Но тогава нямаше защо да бързам – отвърна той и се взря в лицето ѝ, – а сега имам причина да ускоря завръщането си.

Тя пламна и дробовете ѝ сякаш се смалиха.

– Така ли?

– О, да – усмихна се той, без да откъсва поглед от нея. – И знаеш ли каква е тази причина?

Тес започваше да разбира. Напрежението, което ѝ бе толкова познато, се появи отново, обгръщайки и двамата като изтъкан от чувственоост воал.

Тя с изненада осъзна, че точно такава реакция бе целял да пробуди в нея. Може би Саша беше прав, че тя искаше да дразни лъва. Тес почувства някакво тайнствено вълнение, което я обзе, щом го бе погледнала, и преглътна.

– Вярвам, че ще ми кажеш.

– Права си, че ще ти кажа. Да го изрека ли с твоите собствени думи? – усмихна се той. – Аз приключих с „отлаганията“.

След това той се обърна към Саша и двамата напуснаха двора. Останалите мъже препуснаха след тях. Сърцето ѝ заби силно. Въодушевлението от предстоящото приключение почти я зашемети от вълнение.

Тя несъзнателно направи крачка напред и спря. Не можеше да тръгне след него. Той щеше да я върне. Трябваше да дочака края на седмицата.

Боже господи, как мразеше да чака!

Все пак трябваше да се примири и да си намери някакво занимание, за да мине по-бързо времето.

Тес се обърна и затича по стълбите към двореца. Мина по коридорите и влезе в стаята на Вайян. Вайян беше на терасата и много се изненада, когато видя съпругата на Гален да връхлита като отбрулено от буря листо, със зачервени бузи и искрящи очи.

– Мисля, че сме прекалено нехайни в усилията си с Александър и Роксан – каза Тес и се отправи към волиерата. – Време е да им покажем какви са задълженията им.

– Защо не можеш да разбереш? Казвам ти, че искам да говоря с твоя... – Тес надникна зад слугинята, която бе отворила вратата, и видя Юсеф, който слизаше по стълбите. – Няма значение. Ето го – тя се мушна покрай протестиращата жена и се втурна към Юсеф, който при вида ѝ сякаш се вкамени на третото стъпало. – Радвам се, че си тук. Не можех да я накарам да разбере, че трябваше да вляза и да разговарям с теб. Вече си мислех, че...

– *Мейджира* – челюстта му изтрака, когато най-последно си затвори устата. – Не мога да я обвинявам. В Заландан добродетелните жени не правят посещения на мъжете.

– Не само в Заландан. Навсякъде по света жените са обградени с железни бариери и глупави правила – размаха пренебрежително ръка тя. – Както и да е. Аз се научих да не се съобразявам с много от тях. Човек трябва да бъде решителен и упорит.

– Разбирам ви... – отвърна Юсеф, отпрати слугинята и слезе по стълбите, като уплашено огледа салона зад гърба ѝ. – Боже господи, но кой те придружава?

– Не ставай смешен. Нямам нужда от стражи, за да дойда дотук.

– Нямаш нужда от стражи ли? – отчаяно я погледна Юсеф. – Но аз може да имам нужда от стражи, ако *Мейджиронът* разбере, че си ме посетила сама. Не е прието за...

– Говориш също като Саид – намуси се Тес. Света Богородице, започвам да мразя тази дума. Не желая да се обградя с петли, които вечно да кречат покрай мен.

Въпреки изненадата и възмущението, върху лицето на Юсеф се появи лека усмивка.

– Мисля, че петлите не кречат, а кукуригат.

– Тази разлика не е от съществено значение. Не ме попита защо съм тук?

Юсеф поклати глава.

– От страх си глътнах езика.

– Тъй като изглеждаш доста разстроен, ще премина направо към целта на моето посещение – каза Тес и се засмя. – Искам да видя покрива.

– Какво?

– Когато двамата с Гален посетихме Калим, забелязах, че тази къща е много висока. Твоят покрив е най-високият в града. Трябва ми, за да

изпратя оттам Александър.

– Александър?

– Моят пощенски гълъб. Е, още не е такъв, но ще стане, ако го обуча както трябва. Вайян и аз всъщност имаме два, но за съжаление, изглежда, на Роксан му липсва инстинкт и ще трябва да съсредоточим усилията си върху Алекс...

– Не можете да идвате тук – отвърна Юсеф. – Би било в пълно противоречие с нашите норми.

– Искаш да кажеш, че трябва да намеря друга къща, така ли? О, драги, сигурна съм, че едва ли ще намеря друг така подходящ покрив, а и е доста неудобно да обикалям от къща на къща и да разпитвам разни непознати...

– Не! – прекъсна я Юсеф. – Не можеш... – той спря, виждайки упорития израз на лицето ѝ, и дълбоко въздъхна. – За колко време ще ти трябва покривът?

Тес засия.

– О, не за дълго. Може би няколко дена, ако идвам всеки следобед.

– Но когато *Мейджиронът* се завърне в града, искам незабавно да прекратите посещенията си.

– Сигурна съм, че Александър ще бъде обучен много преди да изтече седмицата – кимна тя.

– Надявам се – въздъхна отново Юсеф. – Ще освободя слугите, за да не се появят излишни клюки, и ще се моля никоой друг да не ви забележи – той се загледа в червената ѝ коса, която блестеше на слънчевата светлина в коридора. – Въпреки че и това е прекалено много.

– Сигурна съм, че всичко ще се нареди чудесно – усмихна му се тя. – Много ти благодаря, Юсеф. Знаех, че мога да разчитам на твоята помощ – тя забърза към вратата. – Ще се видим утре следобед.

Юсеф кимна мръчно.

– Страхувам се, че наистина ще се видим. Ще ви чакам, *Мейджира*.

Вятърът подхващаше пясъка в пустинята, издигаше го и феерично го въртеше на лунната светлина.

Изглеждаше безлюдно, но това впечатление можеше да бъде и погрешно. Гален се взираше в тъмнината.

– Мислиш ли, че Тамар е някъде наблизо?

– Гален се обърна и видя Саша да се приближава към него.

– Вероятно сме в негова територия.

– Дали ще ни създаде главоболия?

– Не, освен ако не му дойде наум някоя прищявка – сви рамене той.
– За нощта поставих много постове. Утре, когато прекосим границата на Тамровия вече няма да има никаква опасност.

– В замяна на това ще бъдем напълно изтощени – Саша вдигна очи и погледна Гален. – Никога не съм те виждал да бързаш както при това пътуване.

– Искам да те съпроводя здрав и читав до границата. Между племената новините се разнасят бързо. Има вероятност Тамар вече да е отгатнал причината за моя брак и да реши да ни създаде неприятности.

Саша продължаваше да го гледа с недоверие.

– Прав си, неспокоен съм и искам да се върна колкото се може по-бързо в Заландан – сви рамене Гален, обърна се и закричи към одеялото си край огъня. – През последните месеци отсъствах твърде дълго.

Върху устните на Саша се появи усмивка.

– О, какъв огромен товар от отговорности и държавни дела трябва да носи на гърба си един владетел! – Саша легна на своето одеяло, зави се и се обърна с гръб към огъня. – Какво щастие е за мен, че съм само едно разпуснато конте, което прави каквото му се иска.

Гален разбра, че Саша знаеше защо толкова бърза да се върне обратно в двореца и му стана неприятно. Доста дълго време бяха много близки приятели. Саша можеше да види, че сладострастието го теглеше към Тес. Запита се защо не му го каза съвсем просто, както и двамата бяха свикнали да си говорят. Саша знаеше, че Гален често се нуждае от жена, и сигурно се досещаше, че откакто се бяха върнали в Заландан, не беше посещавал никоя от *кадините*, които обикновено го обслужваха. Каза си, че не се е отдал на удоволствието не само защото не искаше да злепоставя Тес. Прекалената му заетост също му бе попречила. Нямахме време за...

Колко ли време е нужно на един мъж да облекчи страстта си с жена, която го желае? Не, той лъжеше и себе си така, както бе излъгал Тес и Саша. Гален не желаше *кадина*. Желаше само Тес.

Желаше я още от онази първа нощ в конюшната. Това трескаво желание постепенно се увеличаваше и сега вече не можеше да я погледне, без да усети парещ копнеж в слабините.

Усещаше го и сега, когато мислеше за нея.

Изруга тихичко и се обърна с лице към огъня. Червените пламъци му напомнях за светлите къдрици на Тес. Не, косата на Тес излъчваше по-мек и по-силен блясък.

Той затвори очи и се опита да прогони мисълта за нея. Само веднъж да я обладаеше и всичко щеше да бъде различно. Властта, която тя имаше над него, щеше да намалее, страстта – да отслабне, нежността...

Той щеше да престане да мисли за нежността, която тя извикваше в него, за радостта, която можеше да му достави. Напълно нормално бе силното му желание отново да е с нея, макар и да се бяха разделили едва преди няколко часа. Нейната жизнерадост го привличаше неудържимо. И все пак беше по-добре да мисли само за физическото удоволствие. Страстта винаги може да се задоволи. Страстта не може да го нарани.

По дяволите, наистина не може! „Точно сега обаче, тя ужасно ме гнети“ – мрачно си помисли той. Каквото и да е, все пак очакването отиваше към своя край. Когато се върнеше в Заландан, щеше да задоволи глада си, който бе поддържал цял месец.

Той направи усилие и отстрани Тес от мислите си. На следващия ден щеше да поеме обратно към Заландан, но колко много път го чакаше, докато... докато отново застанеше пред Тес...

Някой я следеше!

Тя зави зад ъгъла и ускори крачка. Беше време за вечеря и улиците на Заландан бяха безлюдни. Входелите на магазините от двете страни на улицата приличаха на мрачни пещери. Обзе я лошо предчувствие. Може би грешеше за стъпките, които я следваха, ускоряваха се или се забавяха в такт с нейните. Защо пък трябваше да я следят? Ръката ѝ инстинктивно посегна към златния медальон на шията ѝ. Въпреки че и в Заландан имаше негодници, през последните няколко дни тя бе установила, че спокойно може да се движи из града, без да се страхува от никого. Медальонът! Сигурна бе, че той я пази. Той бе като невидимо оръжие. Оръжието на Гален.

Но от три дни Гален го нямаше. Може би нейният преследвач се интересуваше повече от златото, отколкото от предупреждението, което медальонът...

– Спри!

Гласът бе мъжки и прозвуча грубо и настойчиво.

Сърцето ѝ подскочи тя хукна да бяга.

– *Мейджира!*

Тес с облекчение осъзна, че този глас ѝ бе познат. Обърна се и видя един висок мъж, който крачеше към нея. Беше Калим.

– Изплашихте ме, Калим. Не очаквах... – треперейки, си пое дъх тя

и гордо вдигна глава, като видя суровия израз на лицето му.

– Не трябва да се разхождаш сама по улиците.

– Нищо лошо не ми се е случило.

– Докато господарят го няма, аз отговарям за твоята безопасност... и за твоето поведение... – сви устни той. – Отсега нататък няма да напускаш двореца.

Обзе я гняв.

– Ще ходя където си поискам.

Калим се усмихна.

– Ти искаш да отидеш в къщата на Юсеф Бенардон, нали?

Очите и се разшириха от учудване.

– Шпионираш ли ме, Калим?

– Само изпълнявам дълга си към господаря – отвърна той и направи пауза. – Изненадах се, когато конярите ми казаха, че откакто Гален е напуснал града, не си извеждала Павда.

– И затова днес реши да ме проследиш, така ли?

– За да те предупредя и да те предпазя – кимна той. – Първо си помислих, че отиваш в някой магазин или на пазара, за да си купиш дрънкулки.

– И защо си помисли точно това?

– И аз това се питам, след като вече имам предвид що за човек си ти. Западните жени рядко напускат безопасния дом на съпрузите си заради някакви невинни прищевки.

Тя се вгледа в лицето му.

– Какво искаш ла кажеш?

– Мисля, че се досещаш.

– Кажу го.

Калим се усмихна.

– Юсеф е млад и силен като бик. Жените винаги са го харесвали.

– Продължавай.

– Господарят е далече, а жените от Запада не обичат да остават без удоволствия.

– Струва ми се, че ти знаеш твърде малко за жените от Запада – разгорещено каза тя.

Усмивката му се стопи.

– Зная достатъчно, за да не позволя приятелят ми да бъде опозорен пред очите на хората от Ел Заланд. Повече няма да припариш до къщата на Юсеф.

– Ще ходя където си поискам.

– Иди още веднъж там и ще го намериш мъртъв.

Очите ѝ се разшириха от ужас.

– Какво?

– Не мога да те докосна без разрешението на господаря, но иначе властта ми е неограничена. Аз мога да убия Юсеф... – направи кратка пауза, след което добави – както всеки, който е заплаха за Гален.

Тес го погледна с недоумение.

– Само защото го посетих в къщата му?

– Защото прекара последните три следобеда насаме с него. Вярвам, че си била предпазлива, но ако това продължи, целият град ще разбере и господарят ще бъде опозорен.

– И един човек трябва да умре, за да се предотврати това, така ли?

– Тук изневярата не се приема както в твоята страна! – очите му блесяха върху суровото лице. – Гален няма да търпи такова нещо. Той ти дава твърде много свобода, но няма да ти разреши да бъдеш с друг мъж.

Разтреперана, Тес си пое дъх и се опита да потуши надигания се в нея гняв.

– Обиждаш ме!

Той хладно я погледна.

– Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че винаги съм била вярна на съпруга си?

– Лъжите излизат много лесно от устата на западните жени.

– *Глупости!* – вдигна ръце тя. – Отказвам да си губя времето с такива мръсни клевети!

Тя се обърна и бързо се отдалечи нагоре по улицата.

– Няма да ходиш повече в къщата на Юсеф – извика Калим след нея.

– Ще направя това, което аз реша – отвърна тя и му хвърли свиреп поглед. – Няма да ти позволя да се месиш в моя живот, разбра ли?

– Още веднъж иди при него и ще ти изпратя главата му в кошница.

Тя го погледна изумена. Тръпки полазиха по гърба ѝ. За първи път си даде ясна сметка, че той щеше да изпълни заканата си.

– Ти си истински дивак и нямаш капка съвест.

– Само понякога – усмихна се той. – Но те предупреждавам, че още от детинство моят учител е Гален. В сравнение с него, когато е разгневен, аз съм направо кротък.

– Тук ли е? – Тес се втурна по терасата, а погледът ѝ се отправи към сянката под едно от дърветата. – Върна ли се?

– Още преди час – отвърна Вайян, която тъкмо излизаше от волиерата, и доволна усмивка грейна върху лицето ѝ – За трети път Тес!

– Ти даде ли им зрънцата?

Вайян кимна.

– Веднага щом кацна до Роксан.

– Само преди час, така ли? – намръщи се Тес. – Не е постигнал добро време. Пуснах го от покрива на Юсеф преди повече от два часа. Сигурно доста се е лутал.

Вайян се усмихна.

– Какво значение има? Невероятно е, че изобщо е намерил пътя за вкъщи.

– Не е невероятно. Това е инстинкт – сви рамене Тес. – Но може би храната, която го очаква, ще го накара да се връща по-бързо. Графът казваше, че в това се крие тайната на обучението – тя пак се намръщи. – Започвам да си мисля, че гълъбите са много глупави. Къщата на Юсеф е само на един час път оттук. Та аз успях да стигна пеш почти преди него.

– Пеш ли? – очите на Вайян се разшириха. – Ти си вървяла пеш през града?! Знаеш, че това е недопустимо! Аз никога не бих...

– Бях в пълна безопасност – Тес изруга наум бърбивия си език. Нямахме никакво намерение да казва на Вайян, че не е излязла с Павда в града. И без това Вайян достатъчно се тревожеше, че Тес ходи насам-натам без разрешението на Гален. Не биваше да я дразни допълнително. – Първия път, когато отидох с Павда до къщата на Юсеф, Александър сякаш се изплаши от поклащането на седлото Твърде много време ми отне, докато успя да го успокоя и да го пусна.

– Добре, но...

– Мисля, че Александър е готов за по-дълъг полет – прекъсна я бързо Тес.

– Какво си наумила? – уморено я попита Вайян. – Та нали къщата на Юсеф е почти до портите на града?

– В такъв случай, ясно е, че трябва да излезем извън портите на града – възбудено отвърна Тес.

– Не! На жените е абсолютно забранено да излизат от градските порти.

– Гален често ме водеше на езда извън града.

Вайян се намръщи.

– Знаеш, че дори и с охрана не би ти разрешил да излезеш без него.

До завръщането на Гален ще трябва да се задоволим с къщата на Юсеф. Тогава може би ще успеем да го убедим...

– Да го убедим ли? – Тес направи недоволна гримаса. – Тази дума е прикрит израз на молба и оставя горчив вкус в устата ми.

– Гален е много снизходителен към теб. На никоя друга жена не е позволявал такава свобода – сериозно каза Вайян. – Трябва да разбереш, че не е прието жените да яздят надалеч с мъжете си, а още по-малко без тях. Сигурна съм, че Гален търпи доста критики заради поведението си спрямо теб.

– Изглежда обаче, че това не го засяга.

– Свикнал е да воюва – отвърна Вайян. – Откакто баща му умря, той непрекъснато се опитва да въведе в Заландан всичко, което е хубаво, от Запада. Много хора са недоволни, че се променят старите обичаи.

– Като Калим, например.

– И като мен.

– И ти ли?

Вайян кимна.

– В това отношение двамата с Калим си приличаме. Смятам, че старите обичаи са добри и има смисъл.

– Има смисъл да бъдеш затворница в тази стая както твоите птици в клетките, така ли?

– Техният затвор е красив и те никога няма да узнаят що е глад.

– А свободата?

В очите на Вайян изведнъж се появиха весели пламъчета.

– Нали и Александър позна свободата, откакто го пусна в простора?

– Но дори и тогава ние пак го принуждаваме да се върне в клетката заради храната, с която го подкупваме – поклати глава Тес. – Ако не беше толкова глупав, щеше да литне на свобода и сам да се грижи за себе си.

– Но тогава нямаше да имам птици, които да пренасят съобщенията ти.

– Така е – отвърна Тес. Внезапно си спомни неотдавнашната среща с Калим и се намръщи. – Ти изобщо не приличаш на Калим. Той е като един див звяр.

Вайян повдигна вежди.

– Изглеждаш недоволна от него. Разстроил ли те е с нещо?

Тес не смееше да й каже за спречкването си с Калим.

– Просто не ми харесва – тихо каза тя.

– Понякога е доста суров, но това си има своите причини. Израсъл

е в едно от дивите погранични племена и през целия си живот не е познавал друго, освен битки и кръвопролития... Но когато иска, може да бъде много мил.

– Калим е много скучен. Постоянно е намръщен, изнася досадни лекции и мисли единствено за задълженията си – погледна я Тес и добави: – Саша никога не е досаден.

Вайян се изчерви и сведе поглед.

– Разбира се, той на никого не би досаждал.

– Също така може и да бъде мил – добави Тес въодушевано. – Когато му се удаде възможност.

– Ти го познаваш по-добре.

– Той е и красив. Всички жени смятат, че Саша е изключително красив.

– Много е красив – съгласи се Вайян, прекоси терасата, отиде до парапета и се загледа към хълмовете над града. – Защо говориш за Саша, Тес?

– Защото той те обича.

– Зная.

– И ти го обичаш, нали?

– Той ме кара да се вълнувам – прошепна Вайян и ръцете ѝ се вкопчиха в перилата. – Това много ме безпокои.

– Ще бъдеш много по-щастлива със Саша, отколкото с Калим. Той ще ти даде свобода.

– Казах ти, че свободата няма голяма стойност за мен.

– Но трябва! – сериозно каза Тес. Ако знаеш колко хубаво е да си...

– Не искам да говориш повече по този въпрос. Това ме разстройва.

Тес бе сигурна, че е постигнала напредък, и се изкушаваше да продължи, но реши, че засега бе достатъчно.

– Е, добре. Аз просто ти желая само доброто.

Вайян се обърна към Тес и огромните ѝ очи заблестяха като брилянти.

– Надявам се, че не съм те обидила, като ти казах, че не желая да продължим този разговор. Аз много о държа на теб.

– Наистина ли? – изненадана попита Тес. – Аз си мислех, че се отнасям доста властно към теб. Понякога те подвеждам според моите прищявки.

– Подвеждаш ли ме? – Вайян се засмя и поклати глава. – Сякаш съм завързана с въже зад Селик и той е поел в галоп. Това ми дойде наум, като ми каза, че ме подвеждаш. Не, аз нямам нищо против. Открих, че

откакто ти дойде в Заландан, животът ми стана много по-интересен.

Тес не можа да устои на изкушението да не подхвърли още един намек.

– Саша е много по-интересен, отколкото аз някога съм успявала да бъда. Искаш ли да ти разкажа?... – тя срещна укорителния поглед на Вайян, спря и се усмихна срамежливо. – Е, вярно е, че не съм живяла достатъчно, за да се сравнявам със Саша, но все пак смятам бързо да го настигна – усмивката и се стопи и тя продължи колебливо. – Никога преди не съм имала жена за приятел, но теб те смятам... – направи пауза, след което продължи на пресекулки. – Това е... ако ти харесва... ако нямаш нищо против да бъдеш...

– Но разбира се, че сме приятелки – възкликна Вайян и лицето ѝ засия от радост. Приятелки и сестри. Още щом те видях, разбрах, че ще стане така.

– Колко... си проникателна – Тес се обърна и се загледа в залязващото слънце зад хълмовете. Гърлото ѝ се сви и тя дрезгаво промълви: – Аз никога не съм сигурна в нищо и в никого. Само се надявам... – прокашля се тя и добави: – Сега да помислим за следващия полет на Александър.

Вайян се намръщи.

– Мисля, че се разбрахме да бъде от къщата на Юсеф.

– Не. Струва ми се, че доста се натрапихме на Юсеф – Тес внимателно избягваше да срещне очите на Вайян. – Мисля, че може да му създадем неприятности, ако продължим да използваме неговия покрив.

– Неприятности ли?

Тес изведнъж си представи окървавената глава на Юсеф, поднесена ѝ в плетена кошница.

– Дори може би... ужасни. Утре ще изпратя съобщение, че няма повече да използваме покрива му.

Щеше също да добави, че за него ще е много по-добре да напусне Заландан до завръщането на Гален. Тес извърна поглед към Александър.

– Ще го оставим да си почине няколко дни и след това ще му възложим по-трудно изпитание.

– Какво изпитание? – попита Вайян. – И откъде ще го пуснем, щом няма да използваме къщата на Юсеф?

– Ще видим – избегна отговора Тес. В момента нямаше намерение да разкрива новия си план. Вайян можеше да бъде много упорита, когато ставаше въпрос за общоприетите норми на поведение в своята страна. Тес възнамеряваше да я подготви през следващите два дни с

помощта на различни намеци и забележки. Погледна към хоризонта. От това разстояние не беше в състояние да види наблюдателната кула, но не ѝ беше нужно. Можеше да си я представи – висока, внушителна и тайнствена, даваща ѝ знак както първия път, когато я видя. – Сигурна съм, че ще ми се случи нещо интересно.

Калим посрещна Гален пред портите на града.

– Върнахте се много бързо, господарю.

– Достатъчно бързо – отвърна Гален, погледна към двореца и почувства туптене в слабините, придружено от изблик на радост. Търпение! Остава още малко, каза си той. – Яздихме непрекъснато. Всичко наред ли е?

Калим продължи да язди до Селик, без да отговори.

Гален се намръщи и го погледна в очите.

– Какво? Нещо нередно ли има?

Калим не го погледна.

– Нищо особено не се е случило на хората от Ел Заланд.

Гален отправи поглед към двореца.

– Вайян също е добре – колебливо добави Калим. – Става въпрос за господарката.

Сърцето на Гален се сви и той изруга:

– Дяволите да те вземат! Казах ти да се грижиш за нея! Болна ли е?

– Не, чувства се отлично – отвърна Калим, изчерви се и погледна притеснено мъжете около тях. – После ще ви кажа.

Гален пришпори коня си, за да изпреварят ескорта. Той не спря, докато не стигна до двореца. Пред стъпалата дръпна юздите, скочи от седлото и се обърна да погледне Калим.

– Защо трябваше да сме сами, за да ми съобщиш това, което имаш да ми казваш?

Калим преглътна и дрезгаво отвърна:

– Не исках да бъдеш опозорен пред тях.

Гален се вкамени.

– През тази седмица съпругата ви посети три пъти Юсеф Бенардан в дома му и стоя там с часове – прошепна Калим и след кратка пауза добави: – Сама.

Гален сякаш почувства силен удар в корема.

– Сигурен ли си?

Калим кимна.

– Отиде пеш и не взе никакъв придружител. Говорих със съседите на Юсеф и те ми казаха, че докато тя е била при него, той изпратил слугите си далеч от къщата – продължи Калим. – Те няма да клюкарстват. Предупредих ги, че ще отсека главата на този, който посмее да спомене нещо за този позор.

Позор! Гален бе обхванат от дива ярост. Тес в леглото на Юсеф, гърчеща се върху възглавниците, Юсеф над нея!... Кръвта в жилите му закипя. Пред очите му се спусна черна мъгла. Напрягна всички сили, за да не изгуби разсъдъка си.

– Понякога нещата не са такива, каквито изглеждат.

– Аз се срещнах с нея и тя нищо не отрече. Беше извънредно... дръзка.

Да, Тес можеше да бъде дръзка. Той си я представи как стои предизвикателно пред Калим и от очите ѝ изскачат искри.

– Срещал си се с нея?

– Казах ѝ, че ако продължи, любовникът ѝ ще остане без глава. Би ми доставило огромно удоволствие да го убия заради вас, господарю – продължи Калим със свирепи нотки в гласа.

Гален се опита да запази спокойствие.

– И тя продължи ли да се среща с него?

Калим поклати глава.

– Неговият слуга ми каза, че на следващия ден Юсеф получил писмо и незабавно е напуснал града.

– Накъде е тръгнал?

– Към едно от племената на хълмовете – дълбоко си пое дъх Калим.

– Мислех, че с това случаят ще приключи.

Гален се извърна, за да скрие от Калим изражението на лицето си.

– И не приключи ли?

Калим тъжно поклати глава.

– Днес, рано следобед, господарката напусна града Помислих, че е мой дълг да я проследя. Отиде в кулата.

Гален рязко се извърна и го погледна.

– В кулата ли?

– Възможно е да не е знаела, че една среща там ще увеличи срама – прошепна Калим. – Може би никой не ѝ е казал.

– Ако тя не е знаела, Юсеф положително е знаел – сви устни Гален.

– Както е знаел и колко лесно може да се стигне до кулата от селищата на хълма.

В очите на Калим се появи влага.

– Повярвай ми, не исках да ти го казвам. Исках сам да се погрижа за това, преди ти да се върнеш.

– Зная, Калим – каза Гален. Беше разбрал колко разстроен е Калим, но нямаше време да го успокоява. Цялото му същество бе насочено да потуши дивашкия гняв, който се надигаше в него. Той трябваше да мисли, да разсъди, да не пусне на свобода варварското в себе си, което толкова дълго време бе успявал да приглушава.

– Какво да направя? Да отида ли да я доведа?

– Не! – каза той, обърна се и се хвърли върху гърба на Селик. – Това вече не е твоя грижа.

– Нека да дойда с теб. Ако Юсеф е...

– Надявам се да е там – усмихна се горчиво Гален. – Тъкмо няма да ми се наложи да го издирвам.

Калим сви юмурици.

– Знаех си, че чужденката ще ти докара неприятности.

– Аз сам си ги докарах. Зная колко непоносимо е за една жена да скучае. Жените винаги трябва да се държат под око.

Боже господи, та той говореше като баща си! Е, и какво от това? Той се чувстваше като баща си. Предаден, вбесен и жаден за кръв!

– Трябваше да я взема със себе си – каза той и обърна коня си. – Кажете на Вайян, че няма да се върна до довечера.

Гален препусна в галоп към градските порти. Не, той не беше като баща си. Но кръвта му беше същата, варварщината – също!

Тес не бе лишена от достойнство.

Тя намираще Юсеф за привлекателен. Беше се смяла и шегувала с него.

В много отношения тя беше още дете.

Но в дните, преди да замине, той нарочно я бе дразнил и възбуждал, за да я накара самата тя да го пожелае в леглото си. Последния ден в двора го беше предизвикала. Явно още тогава беше готова за мъж.

Но нима за който и да е мъж? Гален стисна зъби и хвана още по-здраво юздите.

Трябваше да запази хладнокръвие. Да бъде спокоен и разумен. Да й даде възможност да му обясни.

Господи, надяваше се да се въздържа от удари!

Той излезе през градските порти и обърна Селик към хълмовете.

Тес внимателно вдигна Александър от клетката.

– Хайде, момчето ми, правили сме това и преди. Трябва просто да го повториш – тя се изправи, наведе се от прозореца и подхвърли гълъба във въздуха.

Александър запляска със сивите си криле, а миниатюрните звънчета, закрепени на краката му, весело зазвъняха. Издигна се в небето, грациозно описа кръг и се отправи на запад.

– Не в тази посока, глупчо! – измърмори Тес, докато наблюдаваше как птицата отлита далеч от кулата. – Летиш към Саид Абаба. Кой ще ти даде зрънца там?

Гълъбът се понесе надалеч от кулата и от... Заландан.

Тес се облакът на перваза, подпря брадичката си с ръка и се намръщи, загледана в бързо отдалечаващата се птица, която съвсем недвусмислено се бе насочила към границата.

– Много добре, сам ще разбереш.

Но, господи, кой можеше да каже колко време щеше да е нужно на тази глупава птица, за да открие грешката си?! През това време тя трябваше да остане в кулата, в случай че гълъбът се върнеше, вместо да се отправи за вкъщи. Кой знае? Проклетата птица можеше да се изгуби и да не се върне в двореца.

Тес хвърли внимателен поглед към слънчевата светлина, която се процеждаше в стаята. Прецени, че ѝ остават още два часа до залез слънце, когато Вайян щеше да започне да се тревожи.

Искаше да види дали проклетата птица щеше да се върне в кулата. Ако не се върнеше, щеше да се отправи към двореца, за да провери дали птицата се е ориентирала и прибрала вкъщи като истински пощенски гълъб.

Между другото, тази стая в кулата не беше неприятно място. Карулното помещение на долния етаж се намираше в пълен безпорядък – масите и столовете бяха изпочупени и преобърнати, по ъглите и пролуките имаше паяжини, но тук, в наблюдателницата, имаше дори неща, които напомняха за една луксозна обстановка. Очевидно мъжете, които са я обитавали, са обичали удобствата. Широкото легло в средата на стаята бе обградено с тежки сини завеси от кадифе, които предпазваха от студения нощен вятър на пустинята. Шареният килим върху каменния под беше дебел и красив като онзи от нейната стая в двореца. Мебелите също бяха прекрасна изработка, но бяха покрити с дебел слой прах и плесен, а ако преценката ѝ за способностите на Александър се окажеше точна, щеше да ѝ се наложи доста да постои в тази стая. Нямахше намерение да ляга в това мръсно легло или да сяда върху каменния под,

докато гълъбът се върнесе.

Тес премести широкия, подобен на трон, стол до огромната камина. Тя вдигна плесенясалите възглавници, които покриваха прашния стол, и ги захвърли небрежно върху каменната плоча на огнището, след което свали пелерината си и я постла на тяхно място. После се настани внимателно върху коравата седалка на креслото, облегна се назад и въздъхна.

Като цяло, кулата малко я бе разочаровала. Не бе открила нищо тайнствено и загадъчно, така че не виждаше причина, поради която Гален ѝ бе забранил да я приближава. Единствените нейни обитатели бяха мишките и паяците.

Тя осъзна, ме се самозалъгва. Много добре знаеше защо искаше да дойде тук. Не я привличаше самата кула, а реакцията на Гален, когато я видеше. Надяваше се, че ще намери отговор за някои от чертите на неговия характер. Той се владееше толкова добре, че едва ли доброволно щеше да ѝ каже нещо. Знаеше, че когато Гален се върнесе, отношенията им щяха да се променят и си бе помислила, че ще се чувства в безопасност, ако...

В безопасност ли? Колко странно звучеше тази дума? Никога не се бе страхувала от Гален. Винаги бе знаела, че той може да бъде заплаха за околните, но той имаше много силна воля и винаги би се вслушал в разума си.

Както и да е, в кулата не успя да научи нищо повече за шейха. Трябваше да почака, докато се върнесе, за да го попита. Той щеше да бъде в Заландан след два, най-много три дни и новата игра щеше да започне. Тя веднага потуши вълнението, което я прониза. Мисълта да се отдаде на Гален я безпокоеше. По-добре бе да съсредоточи мислите си върху онази глупава птица, която бе отлетяла към Саид Абаба.

Слънчевите лъчи струяха през дългия тесен пропит прозорец и образуваха снопче светлина, която улавяше танца на прашинките, носещи се из въздуха в стаята. Препускането ѝ към кулата в горещината беше продължило дълго, но сега горещината беше намалала. Слънцето огряваше лицето ѝ и тя се чувстваше доста приятно в тази стая.

Гален забеляза в далечината силуета на наблюдателната кула, който се открояваше на фона на кървавочервеното зालязващо слънце. Павда бе върна за дървото, което растеше до обкованата с желязо врата.

Втори кон не се виждаше. Значи беше сама в кулата.

Може би това бе грешка. Калим може би грешеше. Но Калим

никога не би го излъгал.

Тя може би е отишла с някаква цел в кулата.

Разбира се, че имаше цел. Любовникът ѝ я е накарал да се срещнат там.

„Рапунзел, спусни си косата.“

Тесният прозорец на кулата беше тъмен. Дали чакаше любовникът ѝ да пристигне и след това да запали свещ?

Струваше му се, че сенките на кулата протягат железни нокти, сграбчват го и го повличат в тъмнината.

Той беше цивилизован човек. Трябваше да мисли, да се опита да открие причините, да се обърне за помощ към сърцето и душата си.

Но колкото повече се приближаваше към кулата, толкова повече се замъгляваше съзнанието му. Времето като че ли се връщаше назад. Мъжът, в който се бе превърнал, вече не съществуваше. На негово място бе дивото, първобитно момче, което представляваше, когато за последен път бе яздил по този път, криволичещ към кулата. Яростта го докосваше, обграждаше го, разкъсваше го, сливаше се с него в едно цяло...

СЕДМА ГЛАВА

Би трябвало да се уплаша, помисли си сънено Тес, когато отвори очи и видя огромния тъмен силует на фона на кървавочервеното небе, надничащо през тесния прозорец. В своето широко наметало той й заприлича на свиреп ястреб, нарисуван сякаш от пламъци. Беше Гален!

Не се изплаши. Напълно естествено бе да се събуди и да открие, че Гален я гледа. Зарадва се, че чакането най-после свърши. Дните бяха минали толкова бавно, самотата бе продължила толкова дълго...

– Гален?

– Съжалявам, че те разочаровах – каза той и остротата в гласа му я събуди напълно, – но животът е пълен с разочарования, нали?

Тя разтърси глава, за да проясни мислите си, и припряно се изправи на стола.

– Защо си тук? Не те очаквах толкова скоро. Мислех, че ще се върнеш след два дни.

– Кой младоженец би устоял на желанието да се втурне обратно при своята любима?

Иронията в гласа му я накара да изтръпне. Той прекоси стаята, отиде до камината и коленичи пред огнището.

– Можеш ли да си представиш колко се разочаровах, когато открих, че си се изплъзнала от моите жадуващи да те прегърнат ръце?

– Знаеш, че не съм твоя любима – отвърна тя, видя го да удря кремък в дървената решетка на камината и от все сърце пожела стаята да не е толкова тъмна, за да може да види изражението му. Осизна, че в държанието и тона му имаше нещо необичайно. – Сърдит ли си?

– Бях, но вече не съм.

Тези думи не й прозвучаха убедително и тя каза:

– Зная, че ме предупреди да не идвам тук, но беше много наложително – внезапно една мисъл мина през ума ѝ и тя се намръщи. – Как разбра, че съм тук?

– Калим те е проследил.

– Калим... – тя се наведе и се взря в неясните очертания на лицето му. – Предполагам, че ти е казал за онази глупост, която той...

– Не искам да говоря за Калим – прекъсна я Гален. В този момент се появи искра и дървената решетка пламна. – Той си изпълни задачата.

– Трябва да говоря за Калим, ако искаш от мен да... – Тес спря и

дълбоко си пое дъх. Гален се обърна с лице към нея. Чертите му бяха същите, но изражението им ги правеше да й изглеждат чужди. Шейхът сякаш бе по-млад, по-силен, очите му блестяха на огнената светлина, а устните му бяха свити в безумна и жестока усмивка.

– Мисля, все пак, че е по-добре да поговорим – промълви Тес.

– Аз приключих с приказките – каза той, свали наметалото от раменете си и го пусна на килима пред камината. – А също така и с чакането.

Чакането! Тази дума я накара да си спомни удоволствието, с което осъзна, че Гален стои пред нея, когато все още не се бе събудила напълно.

– Ти не си истинският Гален. Ти не си на себе си. Нека да се върнем в двореца и да...

– Напротив. Никога не съм бил по-истински, отколкото в този момент – той разкопча ризата си, съблече я и я пусна небрежно на пода. Тонът му беше мек, спокоен, дори нежен, но Тес се стресна, сякаш бе изправена пред някакъв див звяр. Сравнението й се стори подходящо, тъй като в този момент Гален приличаше на величествено, подобно на котка същество, пъргаво, гладко като коприна, изтъкано от чувственост.

Той прекоси стаята, отиде до перваза и като се облегна, издърпа първо ботушите, а след това и панталоните си.

– Съблечи си дрехите – небрежно каза той и леко се усмихна, виждайки я, че потрепера. – Искам да си готова за мен, каквато и отсега нататък винаги трябва бъдеш. Винаги когато и както аз те искам. Може да не съм сигурен, че твоето бебе е от мен, но няма да допусна да ме мамиш. Все едно, за Ел Заланд ще остане едно дете.

– Не от теб ли?! – тя искаше да спори и да се кара с него, но си даде сметка, че този нов Гален я привличаше непреодолимо.

– Ще се радвам на резултата, дори да не е мое дело – каза той. Вече бе напълно гол и се приближи към нея.

Тя отново видя възбудата му, животинската му грация, силните мускули на бедрата, които се свиваха и отпускаха при всяка крачка.

– Стани – нареди й той.

Тя отмести поглед от долната част на тялото му и бавно се изправи на крака. Усети, че силно се вълнува, когато го гледа.

– Наистина трябва да ме изслушаш.

– Това си казах и аз – усмихна се той, – но после си помислих, че логиката може само да заслепи мъжа. Защо трябва да намира логика в онова, което се нарича женска природа? Ти си отгледана от една лека жена и би било глупаво от моя страна да очаквам, че няма да

възприемеш нейния морал – той започна да разкопчава роклята ѝ. – Просто са те обзели похотливи желания и аз не съм бил тук, за да ги задоволя – усмихна се по-широко той, тъй като усети как цялата потрепера, когато докосна гърдите ѝ с върховете на пръстите си. – Няма да допусна тази грешка втори път. Отсега нататък ще идваш с мен навсякъде, където ходя – той разтвори корсажа и прикова поглед в гърдите ѝ. Бузите му почервеняха от ярост, а гласът му стана суров. – С тялото си ще доставяш удоволствие единствено на мен! – сложи ръката си върху лявата ѝ гърд.

Тес захапа долната си устна, за да потуши вика, който се надигна в нея. Грубата, корава длан върху меката плът изпращеше странна топлина по цялото ѝ тяло.

Той започна да дразни зърното с палеца си и да наблюдава как то се втвърдява и уголемява.

– Това ти харесва, нали? Каж ми Юсеф добър любовник ли беше?

– Юсеф не е... – тя не успя да довърши, тъй като в този момент той пое напирашката пъпка и леко я стисна с два пръста, не грубо, но достатъчно силно, за да я накара да настръхне и да се извие под допира му като протягаща се на слънце котка. Не бе и сънувала, че плътта може да бъде толкова чувствителна при допир. Не можеше да диша. Гърдите ѝ се издигаха и спускаха при опитите да поеме въздух в дробовете си.

– Надявам се, че няма да говорим за Юсеф.

– Не аз започнах – напомни Тес.

– Сбърках. Не предполагам, че произнесено от твоите уста, името му ще ме вбеси толкова много – той си пое дълбоко дъх, а ръката му продължи да се свива и отпуска върху гърдата ѝ. – Не предполагам също така че ще ме е грижа, дали ще те боли или не, но сега откривам, че мисълта да те нараня ми е твърде неприятна.

Той стискаше само гърдите ѝ, а тя усети непозната досега болезнена празнота между бедрата си. Тес овлажни устни с език.

– Няма да ти позволя да ме нараниш.

– Жената понякога е безпомощна и аз възнамерявам да ти го докажа – той отмести ръката си и се обърна с гръб към нея. – Ставам нетърпелив. Съблечи си дрехите, ако не искаш да ги разкъсам върху теб. Трябва да имаш какво да облечеш, когато тръгнем обратно към двореца.

Тя се поколеба, опитвайки се да реши какво да прави. Интуицията ѝ подсказваше да продължи да обяснява, но той очевидно не искаше да слуша. Любопитството ѝ относно неизвестното приключение бе достигнало краен предел. Тя искаше да знае. Защо трябваше да отказва онова,

което и тя желаше?

Тес съблече роклята през раменете си и я пусна в краката си.

– Защо ли никои не съчувства на вещицата – попита Гален едва чуто.

Тя премигна.

– Какво?

– Вещицата трябва много да е обичала Рапунзел, щом е искала да я предпази от мъката на суровия живот. А съчувствието е за тези, които са я измамили.

– Не зная какво...

– Няма значение. Просто ми хрумна.

Тя прекрачи през роклята на пода, седна на стола, изу кожените ботуши и свали дългите си чорапи. После стана.

А сега какво трябваше да прави? Какво искаше от нея той?

Пристъпи напред и започна да развързва панделката, която стягаше опашката му.

Мускулите на гърба му трепнаха, когато гърдите ѝ докоснаха неговата плът.

– Какво правиш?

– Не се ли обърна за това?

– Не – гласът му беше дрезгав. – Обърнах се с гръб, за да не те вдигна и да проникна в теб, така както стоиш там.

Тя го погледна:

– А може ли така?

– Да – дишаше учестено. – Или, по-точно, би могло.

– Мисля, че никога не съм виждала Полин да... – той се обърна с лице към нея и тя млъкна. – Ще боли ли?

– Не, ако си готова да ме приемеш.

– Как ще разбера дали съм готова?

– Какво? Изглежда, Юсеф доста се е поизложил, щом не знаеш – саркастично се усмихна той. – Все пак не ми харесва мисълта, че те е научил на всичко – сви той устни. – Дори да беше и едно-единствено нещо! – той пристъпи напред, протегна ръка и я сложи между краката ѝ. Пръстите му започнаха да я милват, да я натискат, да я търсят.

– Господи, колко си стегната!

Тя усети допира върху най-чувствителната част на тялото си и се задъха.

– Може би е по-добре да не...

– По дяволите, ще го направим – промърмори той. – Но не по този

начин – Гален я положи на пода върху наметалото и коленичи над нея. – Колко си мъничка!

Тес смътно си спомни какво ѝ бе казал през първата им брачна нощ.

– Ти каза, че жената е създадена да приеме мъжа.

– Очевидно не е трябвало да говоря толкова общо. Ти си създадена, за да приемеш мен – гласът му бе пресипнал, когато внимателно я обърна по гръб и разтвори бедрата ѝ. – Стой мирно, искам да те разгледам.

Но гледането не беше единственото нещо, което правеше. Пръстите му разтваряха, търсеха, галеха. Изведнъж я обзе срам и тя бързо затвори очи. Испита странното усещане, че се разтапя върху наметалото под себе си. Докато лежеше гола и уязвима пред него, парещи тръпки разтърсваха цялото ѝ тяло.

Дланите му се преместиха по-нагоре, плъзнаха се по корема и здраво обхванаха от двете страни тънкия ѝ кръст.

– Божичко, колко си дребна! Пръстите на ръцете ми почти се заключват около теб! – той я стисна още по-силно и я накара да усети животинската му сила. – Ако пожелаеш, мога да те счупя – Гален освободи кръста ѝ и плъзна длани надолу по корема към къдравите косъмчета. – Но трябва да съм луд, за да унищожа тази красота – извика той и пръстите му разрошиха меките къдрички. – Погледни ме.

Тес отвори очи. Той се бе навел над нея. Тъмните му очи диво блестяха върху зачервеното лице, докато ръцете му я галеха.

– Искам да видя, че ти доставям удоволствие. Знаеш ли колко пъти съм си представял този момент, Тес? – той намери онова, което търсеше, и леко го стисна с два пръста.

Тялото ѝ се сгърчи от сладостни спазми, а очите ѝ се разшириха от изненада.

Пръстите му се движеха нежно и изкусно, а очите следяха всяка промяна на изражението ѝ.

– Възбуждаш ли се, Тес?

– Да... – с мъка отговори тя, замаяна от удоволствието, което изпитваше. Ритъмът на движението се ускори и тя прехапа долната си уста, за да не извика. Усети как мускулите на стомаха ѝ се свиват, а гръбнакът безпомощно се издига от пода към него. – О, господи какво... какво правиш с мен?!

– Не искам да те нараня – прошепна той, като разтвори бедрата ѝ, настани се между тях и се тласна напред. – Трябва да те подготвя, за да ме приемеш.

Тя потрепера, но въпреки това усети ръцете му, които се плъзгаха по корема, галеха я и я успокояваха.

– Отпусни се... – прошепна той.

Тес се запита дали той изобщо осъзнаваше какво прави и казва, тъй като по лицето му се четеше само главозамайващо сладострастие, а думите му бяха изречени някакси разсеяно. Испита благодарност към него, когато разбра, че въпреки силния си гняв, той инстинктивно се стараше да направи по-приятно това първо за нея изпитание. Не трябва да се страхувам толкова от това, което се случва на всяка жена – помисли си тя. Тес искаше той да го направи.

– Продължавай – прошепна тя. – Вече съм готова.

Той простена и се гласна напред.

В момента, когато премина през бариерата и проникна дълбоко в нея, тя извика. Чу как той извика нещо изненадан и застина в нея, но беше прекалено заета с мисълта, как по-добре да се пригоди към чуждото тяло и не му обърна внимание. Болката отшумяваше и тя започна да усеща сладостна пълнота.

– Защо не ми каза, че...

– Тихо! – Тес се наслаждаваше на тяхното съединяване, но изведнъж установи, че то не бе достатъчно. Болезнената празнота не бе напълно задоволена. – Не говори. Движи се. Искам да те почувствам.

За момент той остана неподвижен, след това на устните му се появи усмивка.

– О, ще ме почувстваш. Права си, не е време за разговори – той се отдръпна и започна бавно да навлиза в нея, бързо, плитко, дълбоко. – Така ли?

Тес бързо кимна. Главата ѝ се мятеше върху наметалото, а тялото ѝ се изпълваше от неистово желание.

Гален спря за миг и протегна ръце към гърдите ѝ.

– О, по дяволите, държиш ме прекалено здраво... боли ме!

Означаваше ли това, че правеше нещо лошо? Но той нямаше вид на човек, който изпитва болка. Гален се бе навел над нея, отгласваше я от себе си и после отново проникваше в нея. Черната коса падаше в безпорядък върху раменете му, очите бяха притворени, а лицето му излъчваше неземно удоволствие.

Тя се опита ла му помогне, но той изгубваше контрол и с всеки тласък я надигаше от пода. На Тес не ѝ оставаше нито друго, освен здраво да се държи за него, отдадена на сладостното усещане.

Гален изрече през зъби някакви варварски думи обърна се, изтегли

я отгоре и продължи да се движи. Все още незадоволен, той отново се обърна, хвана краката ѝ и ги обви около кръста си.

– Не е достатъчно! – кожата върху скулите му бе изопната, устните – натежали от чувственост, а бедрата трескаво се полюшваха напред-назад. – Искам те по-близо... като част от мен...

– Опитай се... – тя не знаеше дали я е чул. В този необуздан и страстен мъж, който я водеше към един непознат екстаз, нямаше и следа от умело владеещия се Гален, когото познаваше. Той отново смени позата, при което я заля нова вълна от блаженство.

Когато ритъмът се ускори, ноктите и се забиха в мускулестото му рамо. Повече не можеше да издържа. Трескавата възбуда ставаше неудържима.

Всичко беше красотата, копнеж, проникване в един непознат за нея свят!

Той потъваше по-дълбоко и по-силно. Тес чувстваше как дъхът му преминава с хрипове през гърлото.

– Свършвам! – прошепна той, стиснал зъби. – Не мога повече.

Като че ли някъде отдалеч, тя долови слабите животински степеня, които се отронваха от гърлото ѝ.

Гален простена, отметна глава назад и тя усети силна тръпка да пронизва цялото му тяло.

Колко е красиво, помисли си Тес замаяно, вглеждайки се в лицето над нея. Изражението на Гален бе почти толкова прекрасно, колкото и облекчението, което тя започваше да усеща. Помисли си със задоволство, че не друга, а тя му беше дала тази неземна наслада.

Гален се наведе и се опря с лакти на пода, за да не ѝ тежи. Гръдният му кош бързо се издигаше и свиваше при отчаяните опити да си поеме дъх. За миг той застина в нея. Тя усещаше ударите на сърцето му върху гърдите си. После той постепенно започна да излиза от нея, продължавайки болезнената борба за всяка глътка въздух. Отдели се от нея и се изправи. Притича бос до камината, грабна от стола наметалото ѝ и се върна до мястото, където тя все още лежеше.

– Стани.

– Почакай малко – каза тя. Не искаше да се помръдне дори не беше сигурна, че изобщо някога ще поиска отново да се движи. Какво сладко вцепенение, замаяна си помисли тя. Беше почти толкова приятно, колкото и усещането преди малко.

Гален сведе очи над нея и се намръщи.

– Нараних ли те?

Все още зашеметена от току-що преживяната чувствена буря, Тес се опита да си спомни.

– Мисля, че да. Съвсем малко. Само в началото...

– Грешката е изцяло твоя. Дявол да го вземе, каква глупост! Не знаеш ли какво можех да ти причиня? – грубостта в гласа му никак не съответстваше на нежния жест, с който я загърна с наметалото, коленичейки до нея. – Трябваше да ми кажеш, че Юсеф не те е докоснал.

– Ти не искаше да ме слушаш.

– Трябваше да ме принудиш да те изслушам – извика той, седна на килима до нея и обхвана коленете си с ръце. Мускулите на раменете му се стегнаха от напрежение. – Това беше изключително важно.

– Щеше ли да ми повярваш?

Той замълча за миг.

– Вероятно, не. Аз... просто не бях на себе си.

Но тя вярваше, че както самообладанието, което познаваше, така и буйната страст, която откри тази вечер в него, бяха неразделни части на един и същ човек.

– Тогава защо си ядосан?

– Аз трябва да те попитам защо не си ядосана, че те насилих.

– Защото ти не ме насили – отвърна тя, седна и придърпа наметалото към себе си. – Трябва да знаеш това. Прекалено дълго възбуждаше любопитството ми.

Той я погледна и присви очи.

– Надявам се, че не само любопитството ти е задоволено.

Тя кимна весело.

– О, не. Много ми хареса. Нищо чудно, че Полин не може без това.

Лека усмивка докосна устните му.

– В такъв случай трябва да се съгласиш, че тя не предлага тялото си само от скука.

Тес се замисли.

– То е много... силно, нали? Никога не съм мислила, че...

– Трябваше да го почувстваш... той замълча за момент. – Боли ли те още?

– Малко – сбърчи нос тя. – Не повече, отколкото първия път, когато яздих с краката отстриани. Всъщност усещането от теб е далече по-приятно от друсането върху Павда.

На лицето му появи изненада, той отметна глава назад и се засмя.

– Боже господи, ако не с баща си, ще ме сравниш с коня си.

Тес се усмихна.

– Не разбирам защо негодуваш. Чувала съм мъжете харесват да бъдат сравнявани с жребци.

Усмивката слезе от устните му.

– Ако е с проститутка, един мъж може да си позволи да бъде жребец. Девицата обаче заслужава нежност.

– Но аз няхах нищо против. Беше ми много приятно. Сигурно не съм била истинска девица.

В очите му заиграха весели пламъчета.

– Девицата или е истинска, или не е никаква девица.

– Знаеш какво искам да кажа – каза тя и отмести поглед от него. – Както винаги, бях прекалено дръзка. Хареса ми твърде много.

– За мое най-голямо удоволствие.

Тя отново го погледна.

– Наистина ли?

– Наистина – отвърна той сериозно. – Не исках нищо друго от теб – нежно докосна косата ѝ с върха на пръстите. – Ти си самият живот, килен.

Прониза я радостно вълнение, което моментално разсея умората ѝ, и тя се усмихна щастливо.

– Радвам се, че нямаш нищо против нескромността ми. Не бих искала да... – тя спря, тъй като дочу познат шум от пляскане на крила и ромон на звънчета. – Александър!

– Какво?

Тя отгърна наметалото, изправи се на крака и се спусна към прозореца.

– Това е Александър! Върна се! Влизай, глупаче такава! Цяло чудо е, че не си се изгубил в тъмнината.

Александър прелетя през отворения прозорец и кацна върху камината.

Гален се загледа изумен в гълъба, който започна важно да се разхожда по широката каменна полица на камината.

– Гълъб?!

– Не какъв да е, а моят пощенски гълъб. Казах ти за него още на втория ден, след като пристигнах в Заландан.

– А, да. Как ли тази важна информация е убягнала от паметта ми? – усмихна се той, наблюдавайки я как вдига птицата и я занаса в плетения кафез под прозореца. – Признавам, че умът ми бе зает с далеч по-маловажни неща. Разбойници, размирици между племената, съюз... Означава ли това, че Александър има нещо общо с идването ти тук?

– Разбира се – погледна го тя с изненада. – Калим щеше да отсече главата на Юсеф. Освен това полетът от покрива на Юсеф бе вече прекалено лек за Александър – тя се наведе над гълъба. – Не, няма да ти дам никакви зрънца. Не заслужаваш. Трябваше да се върнеш в Заландан – Тес затвори кафеза. – Ставам доста нетърпелива с него. Тази глупава птица сигурно е прелетяла цялото разстояние оттук до Саид Абаба и обратно.

– Използвала си къщата на Юсеф, за да обучаваш гълъба си?

– Тя има най-високия покрив в Заландан. Александър съвсем не е умен, и аз си помислих, че вероятността да намери двореца ще бъде по-голяма, ако може да го види – тя погледна птицата и се намръщи. – Чуй го как ми гука. Изобщо не разбира, че е направил нещо лошо. – Тес взе три зрънца от една кожена кесийка до клетката, промуши ги през вpletените пръчки и каза строго: – Ясно ти е, че това изобщо не е награда нали? Просто не искам да умреш от глад.

– Защо не каза на Калим?

Тя не го погледна.

– Нямаше да повярва. Той не ме обича – обърна се и предизвикателно повдигна брадичка. – Освен това защо трябва да му обяснявам? Защо трябва да му позволявам да ми нарежда какво да правя и какво да не правя?

– Защото в този случай това би ти спестило куп неприятности.

– Не съм имала неприятности – усмихна се тя и повдигна едната си вежда. – Но в първия момент, когато се събудих, ти наистина малко ме изплаши. Държа се много сериозно.

Той се обърна и се загледа в огъня.

– Както вече ти казах, не бях на себе си. Това място не ми харесва.

– Защо?

– Напомня ми за това, което бях – присви устни той. – Тази вечер за момент си помислих, че отново ставам същият.

– И смяташ, че това е лошо?

– А ти не мислиш ли?

Тя го почувства несигурен и самотен под маската, под която обикновено се криеше, Искаше да му помогне, да го успокои по някакъв начин, но знаеше, че той не би й позволил. И все пак бе открила нещо, което харесваше и на двамата, и той с радост го бе приел от нея.

– Не – каза тя, пресече стаята, застана пред него и смело посрещна погледа му. – Не, не е лошо. Различно е и... интересно.

Той поклати глава.

– Според теб целият свят е интересен.

– Но аз зная разликата между лошото и интересното – отвърна Тес.

– И каква е тя?

– Тамар е лош и интересен. Не бих искала той да ме докосне – протегна ръка и я постави върху черния триъгълник от косми, които покриваха гърдите му. – Но ми харесва ти да ме докосваш.

Той не помръдна.

– Какво щастие за мен.

– Искам да го направим пак. Моля те.

– Сега ли?!

– Ако може – беше ѝ трудно да срещне погледа му и затова се сгуши в него. – Като те гледам... Искам да го направим пак.

– Не те ли боли?

– Не – вдигна глава тя и прошепна: – Желая да ме целунеш. Още не си го направил.

– О, да – отвърна той и устните му докоснаха нейните, докато нежно я положи обратно върху килима. – Има различни видове целувки и ние току-що се радвахме на едни от най-приятните. Но за мен ще бъде голямо удоволствие да ти покажа и много други – той разтвори бедрата ѝ и се плъзна между тях. – Непременно трябва да задържа твоя интерес.

Тя подпря главата си с ръка и отправи доволен поглед към клетката на Александър. Докато гукаше тихичко, мънистените му очи се втренчиха в нея. В момента изпитваше огромна любов към Александър. Тази нощ тя също се бе извисила. Когато дойде този следобед в кулата, и през ум не ѝ бе минало, че ще лежи тук напълно задоволена и ще мисли за удоволствието, което докосването може да достави. Бе искала само да научи нещо повече за тайната на Гален. Все още го искаше и може би този бе най-подходящият момент, за да започне разговор за това.

– Какво се е случило на това място? – попита Тес и се обърна, за да го погледне. – Защо ми забрани да идвам тук?

Дълго време Гален остана безмълвен и тя започна да се съмнява, че ще ѝ отговори.

– Майка ми умря тук.

– Тук, в кулата? Нали каза, че е паднала от коня си и той я е смазал.

– Тя умря, докато бягаше от кулата – той погледна играещите пламъци, които се виеха около дървото в камината. – Баща ми уби нейния любовник в стаята долу. Тя хукна през вратата, скочи върху коня си и се

опита да избяга от баща ми – той спря и направи пауза. – След четвърт час я открихме, смазана от коня по пътя за Саид Абаба.

– Вие?! – замръзна от изненада Тес. Гален ѝ беше споменал, че е бил на дванадесет години, когато майка му бе умряла. – И ти си бил там?!

Той кимна.

– Когато баща ми научи, че майка ми се среща с любовника си в тази кула, изпрати да ме повикат. Каза, че майка ми е блудница, която е измамил и двама ни, и трябва да бъде наказана. Каза ми също така, че никога не ни е обичала и е намислила да избяга с любовника си в Саид Абаба.

– Тежки думи.

Верни думи. Знаех, че никога не ме е обичала – каза той и замълча. – Но не исках да умре. Мислех, че ако отида с баща ми в кулата, щях да намеря начин да я спася.

– Може би си грешил. Повечето майки обичат децата си.

– Но не и моята. Когато пораснах достатъчно, за да не се нуждая от нейните грижи, тя моментално ме остави на баща ми.

– Това може да е станало по негово желание.

Гален поклати глава.

– Тя ме мразеше и ми го каза – сви рамене той. – Вероятно е имала причина. Баща ми я забелязал на една улица в Диран и я отвлъкъл. Довел я в Заландан и живял с нея незаконно.

– Това е бил грях на баща ти, а не твой.

– В мен тя виждаше само баща ми. Веднъж ми каза, че когато порасна, ще стана варварин като него и по-добре било да съм умрял в утробата ѝ.

Тес потрепера от отвращение.

– Изглежда, е била много неприятна жена. Сигурно си се чувствал по-добре при баща си.

– По-добре при варварин, отколкото при блудница.

– Той варварин ли беше?

– Да, и то много по-лош от Тамар. При това той ме обучаваше доста изкусно. До тринадесетата си година вече бях станал точно онзи дивак, който виждаше в мен майка ми – той отмести очи от огъня и ги спря върху нея. – На шестнадесетия си рожден ден се напих и доведох няколко развратници и приятели на пиршество тук, в тази кула – видях как очите ѝ се разшириха. – Грозно, нали? Да, но тогава това наистина бях аз. Пиршеството се превърна в тридневна оргия. В пристъп на

пиянска ярост Тамар уби една от жените – Гален отново отправи поглед към огъня. – Удуши я.

– Не можа ли да го спреш?

– Аз също бях пиян. Когато на следващата сутрин се събудих, я видях да лежи мъртва на леглото между нас. За момент помислих, че аз съм го направил. Призля ми и се вцепених от отвращение. Тогава погледнах към Тамар и разбрах в какво се превръщам, какво всъщност вече представлявах... – в гласа му се появиха гневни нотки. – Какво представлявахме всички ние! Трябваше да поемем по друг път. Развратът и беззаконието не можеха да продължават – той се изправи на колене и разрови огъня. – Това беше последното ми посещение в кулата.

Тес огледа стаята и я побиха тръпки. Сега, когато бе чула за насилията и убийствата, станали тук, ѝ се стори, че от самите стени се излъчваше някакъв злокобен въздух. Болката и разочарованието, които Гален бе преживял в тази кула, бяха достатъчни да унищожат един по-слаб човек. Вместо това той бе станал много по-силен. И все пак това място като че ли сломяваше духа му. Тя седна и отметна наметалото, което я покриваше.

– Достатъчно дълго стоях тук – каза тя, изправи се, грабна роклята си и я облече. – Повече не ми е интересно. Искам да се върна в двореца.

– Сега ли? – обърна се Гален и я погледна. – Мислех, че ще изчакаме изгрева на слънцето.

– Не искам да спя тук – поклати глава тя, отпусна се на огромния стол и обу ботушите си. – Това място не е хубаво.

Гален се отпусна назад и леко се усмихна.

– Предполагам, че мога пак да възбудя интереса ти, ако останеш до зори.

Тя весело се усмихна.

– Убедена съм, че можеш. Открих, че любовната игра много ми харесва, а и ти си много добър играч.

– Стремя се и аз да доставям удоволствие – сниши гласа си той и спря поглед върху гърдите ѝ, – докато го правя за себе си.

– Добре, можем да продължим и в двореца – тя стана, видя къде бе оставил дрехите си и му ги подаде. – Мисля, че там ще ни е по-удобно, а и Александър ще се чувства по-добре вкъщи.

– А, да, великият пътешественик Александър – усмихна се той. – Не бива да го забравяме.

– Хич не е велик – направи гримаса Тес. – Нищо не върши както трябва, но с течение на времето ще се научи. Имам на разположение три

години, за да го обуча.

Гален замръзна на мястото си така, както бе вдигнал крак, за да обуе ботуша си.

– Поставила си срок, така ли?

– Разбира се. Аз много се привързах към Вайян и ако ми се удаде да обуча Александър, не виждам защо да не поддържаме връзка чрез него, когато напусна Седикхан.

– Така ли? – възкликна той, дръпна ботуша с все сила и се изправи. – Вече мислиш за заминаването си?! Трябва да ти напомня, че преди да ти се разреши да напуснеш Заландан, има няколко цели, които трябва да изпълниш.

– Детето ли? – попита тя, отиде до прозореца и се наведе да вземе плетения кафез, който служеше за клетка на Александър. – Това няма да отнеме много време, след като така или иначе вече го започнахме. Аз съм млада и здрава и ако бог пожелае, през есента ще родя дете. Щом не мога да използвам кулата, ще трябва да намеря друго място, откъдето да пускам Александър. Знаеш ли такова място?

– Може би – промърмори той и се отправи към вратата. – Ще помисля.

Тес с изненада си даде сметка, че Гален е ядосан. Можеше да усети напрежението и недоволството, които се излъчваха от него.

– Не е нужно да идваш с мен. Само ми кажи къде...

Гален се обърна към нея.

– Слушай ме добре. От този момент нататък аз ще бъда зад теб, до теб или вътре в теб. Когато се върнем в двореца, ще влезеш в моята стая и ще легнеш в моето легло. Няма да пътуваш в околностите сама или с друг мъж. Може да имам сами три години, но през тях ти ще бъдеш моя.

Тес не успя да отговори, тъй като вече бе отворил вратата и в следващия миг чу стъпките му върху каменните стъпала. Гледаше го объркана и не знаеше какво да прави. Александър издаде слаб звук и тя му хвърли разсеян поглед.

– Тихо. Тръгваме.

Тес сви рамене и заслиза по витата каменна стълба. Държанието на Гален беше наистина странно, но тази вечер, освен удоволствието, което ѝ беше доставил, се бяха случили и много други хубави неща. Бе започнала да разбира преживяванията, които бяха създали сегашния Гален, и непрекъснатите битки, които водеше със самия себе си.

Не, в никакъв случай не съжаляваше, че бе дошла в тази кула.

ОСМА ГЛАВА

Тес дочу в съня си гласове и внезапно топлината сякаш се оттегли от нея. Тя усети, че Гален става от дивана, и недоволно измърмори нещо.

– Всичко е наред. Заспивай.

Тес отвори едното си око и забеляза Саид, който стоеше до дивана и се стараеше да не я поглежда.

– Какво има?

– Саид казва, че Калим иска да ме види – отвърна Гален и спусна краката си на пода.

Тес погледна към прозореца. През решетките се процеждаха първите розовеещи лъчи на зората. Бяха се върнали в двореца едва в полунощ, така че не бяха спали повече от няколко часа.

– Сега ли?

– Казал, че е спешно.

Тя се облегна на лакът.

– Къде е той?

– В антрето – отвърна той и направи пауза. – Не се тревожи. Няма да го пусна да влезе в твое присъствие. Аз ще отида при него.

– Защо? Този мъж може да не ми харесва, но аз не съм такава, че да крия лицето си всеки път, когато той се появи пред мен.

Погледът му се премести върху голите и гърди, очертани под копирения чаршаф.

– Не се опитвах да скрия лицето ти. Просто си помислих, че може би ще се чувстваш... уязвима.

– Искаш да кажеш – победена – поклати глава тя – Греша. Никои не ме е победил. Нито ти, нито Калим. Аз само спазих облага и в това няма нищо унижително – безгрижно махна с ръка тя. – Кажи му да влезе Саид.

– Радвам се, че ми показва грешката – мрачно каза Гален. Кимна на Саид, легна обратно и се уви в чаршафа. Покри голата ѝ ръка и дръпна завивката чак до лицето ѝ.

– Надявам се, че нямаш нищо против, ако възразя да се показваш в този вид пред друг мъж. Откривам, че изпитвам някакво примитивно чувство за собственост.

Тя сви вежди и го погледна с недоумение.

– Нямам нищо против, но не разбирам. Има ли причина да чувстваш...

– Съжалявам, че ви безпокоя, господарю – Калим влезе в стаята и се отправи към тях. – На хълмовете е имало боеве. Пристигна пратеник от селището Ел Сабир.

– Ел Сабир ли?! – подскочи в леглото Гален. – Кой ги е нападнал?

– Не знаят – поколеба се Калим. – Може да е бил Тамар.

– Толкова далеч на юг? – Гален поклати глава. – Никога преди не е атакувал Ел Заланд.

Калим сви рамене.

– Според описанието водачът им много прилича на него. Освен злато, е откраднал жени и коне и като че ли доста усърдно е подбирал конете. Знаеш каква страст изпитва Тамар към хубавите коне.

– Кой донесе това съобщение?

– Юсеф – Калим внимателно избягваше погледа на Тес. – Не е бил в селището по време на нападението, но е пристигнал там малко след това. Според него описанието на водача отговаря на Тамар.

Гален се усмихна иронично.

– Не е нужно да си толкова дискретен, Калим. Уверявам те, че Юсеф не е бил с жена ми вчера.

Калим кимна безучастно.

– Не съм и помислял, че ще остане в това цветущо състояние, ако е било така.

– Точно така – потвърди Гален, стана и протегна ръка към наметалото, което Саид бързо му подаде. – Оказа се, че господарката не е харесала Юсеф, а къщата му. Нуждаела се е от висок покрив, откъдето да пуска гълъба си.

Калим премига.

– Гълъб ли?

– Всъщност гълъбът е на Вайян. Обучаваме го да... – Тес млъкна. Защо трябваше да дава обяснение на Калим? Тя се обърна към Гален. – Къде е това Ел Сабир?

– Това е едно от селищата, които охранява златните мини на хълмовете. Ел Сабир е едно от васалните племена на Ел Заланд – Гален пое чашата с вино, която Саид му подаде. – Намира се на четири часа път оттук – отпи една глътка и се обърна към Калим. – Какви са последиците?

– Шестима убити – Калим направи пауза. – Между тях и едно дете. Малкият син на Ханал.

Гален изруга.

– Господи, кога ще свърши всичко това? – подаде чашата на Саид, обърна се и се отправи към тоалетната стая. – Тръгваме след половин час Събуди мъжете – каза той и изчезна, следван от Саид.

Калим се запъти към вратата, след това спря и бавно се обърна към Тес.

– Сгреших ли? – попита колебливо той.

Тес го наблюдаваше, без да отговори.

– Трябваше да се защитаваш. Трябваше да ми кажеш...

– Че не съм лека жена ли? Защо трябва да се оправдавам пред теб? Защо трябва да ме е грижа какво си си помислил? – тя повдигна брадичка. – Знаех, че не можеш ла ми бъдеш приятел.

– Може би не мога да ти бъда приятел, но никога не съм искал да навреда на невинна жена – наведе глава той в учтив поклон. – Съжалявам, ако моите действия са ти причинили незаслужена болка. Дълга ти извинение.

Тес се вгледа с изненада в него. Калим беше много горд и тя не бе очаквала от него да се извини. Той несъмнено имаше много по-сложен характер и бе много по-малко арогантен, отколкото си бе мислила. Обърна се и го погледна с любопитство.

– Не е само за това, че съм от Запада, нали? Ти не ме харесваш.

– Нямам право да не те харесвам. Ти си господарката. Аз съм длъжен да...

– За бога, престани! – намръщи се тя. – Кажи ми истината.

Той отвори уста, но не пророни дума. Накрая рязко каза:

– Не че не те харесвам. Страхувам се от теб.

Преди тя да бе успяла да се съвземе от силната изненада, той се обърна на пети и излезе от стаята.

Тес се загледа във вратата. Неговите думи я бяха слисали не само със смисъла си, но и с признанието, което носеха. Калим представляваше всичко, което беше чуждо и забранено за нея в Заландан, и все пак за един миг откри нещо уязвимо и чувствително зад гордостта и ледената маска, която никога не слизаше от лицето му.

Може би тя неоснователно очакваше от тези хора да я посрещнат топло, след като не бе направила нищо, с което да заслужи тяхната обич. Откакто дойде в Заландан, не направи никакъв опит да опознае хората от Ел Заланд. Играеше си с гълъби яздеше Павда и търсеше развлечения единствено за себе си, сякаш бе дете.

Гален се появи напълно облечен на вратата и застана пред нея.

– Ако всичко върви добре, ще се върна утре сутринта. Бог ми е свидетел, изобщо не съм сигурен какво ще заваря. Може би ще остана часове в шатрата за племенни съвети, докато ги убедя да не влизат в бой. Не излизай от града, макар и да се съмнявам, че Тамар е някъде наблизо. Обикновено след нападение отнася плячката в собственото си селище, но не е нужно да се поемат излишни рискове.

Гален се отправи към вратата.

– Почакай! – извика Тес. – Искам да дойда с теб.

Той поклати глава.

– Това пътуване няма да бъде приятно. Няма да има шатри, нито сатенени възглавници. Ще пътуваме бързо и ще спим на земята.

– Зная, но все пак искам да дойда.

Той я погледна изпитателно.

– Защо?

– Не зная... – тя овлажни устни с език. – Мисля, че може да науча... – Тес поклати глава и повтори безпомощно: – Не зная.

– Ще видиш неща, които няма да ти харесат.

Тя кимна. Ръката ѝ здраво стисна чаршафа, който покриваше тялото ѝ. Платът беше мек и гладък, както и животът ѝ, откакто бе пристигнала в Седикхан. Но в тази страна имаше и други, груби платове и хора, които тя все още не познаваше.

– Може ли да дойда с теб?

Той кимна рязко.

– Имаш право да знаеш защо те доведох в Седикхан. Облечи се. След половин час ще се видим на двора.

Огънят бе потушен в селището Ел Сабир, но пламъците бяха оставили опустошения след себе си.

Тес усети пушека от две мили разстояние. Очите я засмъдяха, докато яздеше до Гален през селището, но тя не знаеше дали причината бе в пушека или в напирещите сълзи. Повече от половината шатри бяха изгорени и сърцето я болеше, когато гледаше как цели семейства се ровеха из почернялата си покъщнина опитвайки се да спасят някоя тенджерка, легло или сламена кукла.

– Трябвало ли е да изгарят шатрите? – попита Тес.

– Не – мрачно отвърна Гален. – Вероятно се е наслаждавал на гледката – той спря пред една разкъсана и обгорена шатра. – Това е шатрата на Дала, майката на убитото дете. Може да не влизаш с мен.

– Ще вляза.

Гален скочи на земята, мина отстриани и ѝ помогна да слезе от Павда.

– Ще съжаляваш.

Тес наистина съжали. В момента, в който влезе в шатрата, тя съзря детето. Малкото момченце, което лежеше на дивана, бе на не повече от три години. Дългите му извити мигли се бяха отпуснали спокойно, а бузките му все още пазеха розовия цвят на детството. Сякаш бе заспало, но сънят не можеше да предизвика тази трагична тишина. До него бе коленичила млада слаба жена. Тя самата като че ли неотдавна се беше разделила с детството, но когато вдигна очи, за да ги погледне, в тях се бе промъкнала старостта.

– Скъряб заедно с теб, Дала – нежно каза Гален. – Мога ли да ти помогна с нещо?

Жената поклати глава.

– Те го убиха, господарю – прошепна тя. – Те го стъпкаха, като че ли е куче, което се е изпречило на пътя им.

Гален стисна рамото на жената.

– Те го видяха – жената заклати глава като замаяна. – Те го видяха и не се отбиха от пътя си. Той беше едва на три години, господарю.

– Къде е мъжът ти?

– С другите мъже е в шатрата за племенни съвети – отвърна тя. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. – Не може да го гледа – тя протегна ръка и погали къдравата главица. – А аз не мога да откъсна очи от него.

Тес погледна жената и някаква буца заседна в гърлото ѝ. Искаше да избяга далеч от това място, в което витаеше смъртта и неутешимата скърб. Боже господи, всичко я болеше!

– Ще го изпратя при теб – каза Гален.

Жената поклати глава.

– Трябва да приготвя сина си, за да бъде погребан. Мъжът ми чувства моята болка толкова, колкото и своята. Точно сега не може да понесе и двете.

– А жените от селото?

– Те имат семейства, за които да се грижат. Сега не удобно ла ги безпокоя.

– Аз ще остана – Тес разбра какво бе казала едва след като думите бяха произнесени. Тя направи крачка напред и коленичи до жената. – Ако ми позволите? – Господи защо бе казала това?! Тя нямаше никакво желание да стои тук.

– Нямам нищо против – отвърна жената, без да сваля поглед от детето си. – Както желае господарят.

– Искаш ли да останеш? – тихо попита Гален.

– Не – гласът ѝ трепереше, – но трябва да остана.

Гален я погледна внимателно и кимна.

– Ще оставя Саид пред шатрата. Ако имаш нужда от нещо, изпрати го да ме повика.

Тя не можеше да откъсне поглед от лицето на детето. Господи, та то беше почти бебе! Как ли щеше да се чувства, ако беше нейно?

Гален се поколеба и тя усети погледа му върху себе си.

– Върви – прошепна тя. – Тук не можеш да направиш нищо.

Тес чу как той тръгна и след миг почувства струя свеж въздух, който се промъкна, когато Гален повдигна покривалото на входа. След като покривалото се спусна отново, тя остана безмълвна за миг. Какво трябваше да прави сега? Дала изглеждаше като вцепенена от скръб, а самата тя никога не бе проявявала състрадание към някого. Все пак трябваше нещо да направи.

Много добре. Тя не беше състрадателна към хората, но затова пък познаваше конете. Реши да се отнася с Дала така, както се беше отнасяла с животните. Дала бе сломена и единственото нещо, което ѝ се искаше да направи, бе да легне и да се стопи от скръб. Но ако болен кон се остави да легне това би го довършило. И така, Тес прецени, че трябва да накара жената да се движи.

Тя протегна ръце и леко разтърси нежните ѝ рамене.

– Зная, че не е справедливо, но ти трябва да ми помогнеш.

Жената вдигна очи и я погледна безизразно.

– Какво?

– Искам да ти помогна, но не зная как. Какво е първото нещо, което трябва да направим?

Временно извадена от унеса си, жената се размърда, за да отговори на Тес. Тя разтърка слепоочието си и колебливо каза:

– Първо трябва да го изкъпем.

Тес кимна.

– Ще кажа на Саид да донесе вода – тя се изправи и тръгна към входа на шатрата. – Да, това звучи разумно.

Но какво можеше да е разумно в този свят, в който се убиваха невинни деца?!

Тес остана в шатрата на Дала до залез слънце. Когато тя излезе, Саид моментално стана на крака.

– Цял ден нищо не сте хапнали. Построихме си собствен лагер до потока и наоколо открихме достатъчно дивеч за задушено. Да ви донеса ли нещо, *Мейджира*?

– Не сега – отвърна тя. Беше прекалено разстроена и уморена, за да мисли за ядене. – Къде е съпругът ми?

Той кимна към една голяма шатра на няколко стотин метра от мястото, където се намираха.

– Все още е в шатрата за племенни съвети.

– Заведи ме при него.

– Не е прието жена да безпокои...

Тя го погледна. Ръцете ѝ се свиха в юмруци.

– Дявол да го вземе, нямам никакво намерение да преча на скъпоценния съвет на мъжете! Макар че един господ знае защо жените нямат думата в тези съвети, след като колят децата им като... – тя спря и се обърна. Саид не беше виновен, че светът е несправедлив към жените. Или може би вината беше негова и на Гален, и на баща ѝ, и на всички мъже, които караха жените да раждат деца, а след това не успяваха да им осигурят безопасен свят, в който да ги възпитават. Тя мина покрай Саид и се отправи към шатрата, където се провеждаше съветът. – Ще изчакам, докато събранието приключи, но трябва да говоря с Гален колкото е възможно по-скоро.

За нейна голяма изненада Калим не беше вътре, а седеше с кръстосани крака на земята пред шатрата и чакаше.

– Защо не присъстваш на срещата? Мислех, че Гален има нужда от твоята подкрепа.

Калим поклати глава.

– Аз съм роден тук и отгледан от тези хора. Всички знаят, че няма да запазя самообладание.

Тес погледна мрачно развалините наоколо.

– А той може ли?

– И за него не е лесно – отвърна Калим и по лицето му пробягна сянка. – Но той е по-силен от нас.

– Бедното дете! – въздъхна тя и в очите ѝ отново засвяткаха гневни искрици. – Не съм сигурна дали самата аз няма да тръгна след Тамар.

– О, каква жестокост – промълви Калим и горчиво се усмихна. После усмивката му се стопи и Тес почувства, че той отново се отдръпна от нея. – Защо си тук? Мога ли да ти помогна с нещо?

– Можеш да извикаш от съвета мъжа на Дала и да го изпратиш при нея – Тес уморено прокара пръсти в косите си. – Направих всичко каквото можах. Тя има нужда от него.

– Ханал няма желание да...

– Боже господи! – избухна Тес. – Не ме интересува какво желае! Тя ще погребее сина си утре, а сега се нуждае от баща му. Трябва ли да вляза и аз да го доведа?

За момент той я изгледа безизразно, после се обърна и се отправи към спуснатото покривало на шатрата.

– Не, това не е необходимо. Аз ще вляза, ще го намеря и ще се погрижа да отиде при нея.

– Ще го направиш ли?

– Защо изглеждаш толкова изненадана? Как може дивак като мен да пренебрегне мъдростта на една жена от Запада?

Тя не обърна внимание на подигравателния тон в гласа му.

– Защо го правиш?

Калим я погледна през рамо.

– Защото си права – отговори просто той. – Ханал няма право да се отдава на собствената си мъка, да мисли за отмъщение и да не дава покой на близките си.

Калим постъпи много добре, като се съгласи да действа. Няколко минути по-късно тя го видя как изблъска един намръщен млад мъж от шатрата и го поведе към дома на Дала, като ту го буташе, ту го водеше.

– Какво има?

Тя се обърна и видя Гален.

– Защо Калим дойде за Ханал?

– Защото му казах, че ако не го направи, аз сама ще вляза и ще го изведа – отвърна Тес. – Дала се нуждае от неговото присъствие.

– Как е тя?

– Малко по-добре, струва ми се. Отнасях се към нея като към кон и, изглежда, че...

Той премигна.

– Като към кон ли?

– Ами, накарах я да се движи непрекъснато.

За миг напрежението и умореният израз на лицето му изчезнаха и вместо тях се появи усмивка.

– Много умно от твоя страна.

– Не зная колко е умно, но за нищо друго не успях да се сетя.

– В подобни ситуации обикновено инстинктите помагат.

– Така ли? – поклати глава тя. – Не знаех. Никога не съм попадала в такава ситуация. Но все пак се справих добре. Мисля, че сега Ханал може да помогне на Дала повече от мен. Не е трябвало да напускаш съвета.

– Справила си се отлично – каза той. – А що се отнася до съвета, оставих ги да се покарат малко – гласът му бе натежал от умора. – Ще се върна по-късно при тях – той я хвана за ръката и я поведе към лагера на Ел Заланд в другия край на селището Ел Сабир. – Тук е много по-зле, отколкото си мислех. Ще наредя да приготвят нещо за ядене и ще те изпратя обратно в Заландан заедно с Калим.

– Саид вече е приготвил яденето – поклати глава тя. – Аз няма да се върна. Обещах на Дала, че ще бъда тук, за да се сбогувам със сина й – тя обходи с поглед изгорелите шатри. – Един бог знае колко много работа ни чака.

– Теб ли?

– А защо не? Нали аз съм тук. Защо да не бъда полезна с нещо? Трябва да изпратим някого в Заландан за храна и други провизии, а аз мога да обходя всяко семейство и да определя от какво и колко има нужда – сви рамене тя. – Освен това ще бъде добре за Дала да е заета с нещо след погребението, а не мога да разчитам на мъжа й. Мисля, че ако й покажа, че имам нужда от нейната помощ, тя ще оздравее по-бързо.

– За всичко си помислила – възкликна Гален и се загледа в нея. – Все пак мисля, че това не е твоя грижа. Не е нужно да вземеш участие и ти.

– Но те имат нужда от мен.

Гален кимна.

– Така е, нуждаят се от цялата помощ, която можеш да им дадеш.

– В такъв случай да не спорим повече. Ще се върна, когато и ти се върнеш в Заландан. Мислиш ли, че ще ги убедиш да не преследват Тамар?

– Ако имам красноречието на Луцифер и търпението на Йаков. И без това вече са им отнели толкова много.

– И ще изгубят още повече, ако тръгнат след Тамар. Този разбойник е много вещ в битките и преследванията.

Тес внимателно подхвърли:

– Ти можеш да им помогнеш.

– Да, но няма да го сторя. Кръвопролитията трябва да престанат – стигнаха до лагера и той пусна ръката й. – Нещата трябва да се

променят. Проклет да е Тамар!

Тес бе станала свидетел на тази болка и насилие за един-единствен ден, а ето, че вече се чувстваше толкова нещастна колкото и те. А колко ли по-трудно беше за Гален, който бе израсъл с тези кланета и кръвопролития?

– Какво ще правиш сега?

Той поклати глава.

– Не зная Може би ще се върна и ще продължа да споря с тях – той протегна ръка и прокара пръсти по тъмните кръгове под очите й. – Денят бе доста тъжен за теб.

– И все пак на мен ми бе по-леко, отколкото на Ел Сабир – отвърна тя. Не съжаляваше, че бе дошла. Тези тъжни часове по някакъв странен начин я бяха обогатили и накарали да се замисли. Струваше й се, че е поела по път, от който нямаше връщане назад. – Беше по-леко, отколкото и на теб.

Тази истина също й бе ясна. Трагедията, която я порази тук, я бе накарала временно да забрави за страданието, което Гален изпитваше, но сега остро осъзна на какво бе подложен.

„Той е по-силен от нас.“

Но на каква ли цена успяваше да овладее силата, която бликаше от него?

– Не се връщай тази вечер – внезапно каза тя. – Много си уморен. Изчакай до утре.

– Трогнат съм от твоята загриженост.

– Но няма да промениш решението си.

Изражението на лицето му внезапно се смекчи, но той поклати глава.

– Хората са много разгорещени. Трябва да ги успокоя – хвърли поглед назад към шатрата и добави: – Трябва незабавно да се върна при тях.

– Глупости. Можеш поне да хапнеш нещо. Седни! – тя му посочи един дънер близо до огъня и издърпа големия съд, който вреше на пламъците. – Хапни малко задушено и изпий чаша чай.

– Нямам време...

– Разбира се, че имаш – погледна го тя строго. – Трябва да си отпочинеш. Малко.

В очите му заиграха весели пламъчета и на лицето му се изписа нежност.

– На вашите заповеди, Мейджира.

Зората тъкмо се пукваше, когато Гален се пъкна под одеялото и придърпа Тес към себе си.

– Добре ли мина всичко? – сънена попита тя.

– Не – протегна дългите си крака той и зарови лице в косата ѝ. – Хайде заспивай!

– Не бъди глупав – прозя се тя и се обърна да го погледне. – Ако искаше да продължа да спя, щеше да ме излъжеш. Ще преследват ли Тамар?

– Съгласиха се да изчакат три месеца. Ако през това време не изправя Тамар пред племенния съд, ще предприемат нападение срещу неговото село.

– Какъв е този съд?

Гален замълча за момент.

– Съд на Обединените племена на Седикхан.

Очите ѝ се разшириха.

– За три месеца? Нали каза, че това може да отнеме години.

На устните му се появи горчива усмивка.

– Те точно затова се съгласиха на този компромис. Мислят да ме успокоят и отново да се впуснат в кръвопролития.

– Какво смяташ да правиш?

– Какво мога да направя? – лицето му се озари от дръзка усмивка. – Освен за три месеца да обединя цялата проклета страна?

Тес го погледна с възхищение, запленена от магнетизма, който се излъчваше от него.

– Все още не си изгубил кураж.

– Как мога ла изгубя кураж? Положението е направо абсурдно. Това е абсолютно невъзможно.

Той приемаше предизвикателството с истинско вдъхновение, каквото тя никога досега не беше виждала а него. Изведнъж осъзна, че това се дължеше на обстоятелството, че очакването му отиваше към края си. Независимо колко слаби бяха шансовете му за успех, най-последно бе свободен да действа.

– С вятърни мелници ли ще се бориш?

Гален поклати глава.

– Ще ги накарам да престанат да воюват по-между си.

Въодушевляването му се предаде и на нея. Тя се доближи до него с грейнало лице.

– Как?

– Първо ще посетя шейховете на деветте главни племена в Седикхан и ще ги убедя да дойдат на среща, за да обсъдим съюза.

– Ще дойдат ли?

– О, сигурен съм, че ще дойдат. Ще го нарека каробел.

Думата сякаш ѝ бе позната, но тя не успя да си спомни смисъла ѝ.

– Какво значи това?

– Фестивал: ядене, музика, танци и състезания. Някои от шейховете няма да искат да обсъждат съюз, но ще дойдат заради фестивала. Веднъж да ги събера заедно, ще имам възможност да ги приобща към моята идея.

– И къде ще проведеш този фестивал?

– В подножието на хълмовете близо до Заландан. Почти на неутрална земя – отвърна той, повдигна вежди и се замисли. – Ако постигна нещо, докато обхождам племената едно по едно, ще имам шансове. Възможно е да използвам като аргумент набезите на Тамар. Той става прекалено силен, а това не се харесва на повечето от шейховете. Неговите набези са им причинили доста огорчения. Със заплахата, която Тамар представлява, и с авторитета, който аз ще имам пред тях поради женитбата ми с тамровиянската принцеса, може да ги убедя да се включат в съюза.

– Тогава защо не вземеш принцесата със себе си и да им я представиш, както си му е редът?

Той я погледна силно изненадан.

– Какво?

Тя се повдигна на лакът.

– Нали затова съм тук? – лицето ѝ се зачерви от вълнение. – Вземи ме със себе си.

– Искаш да дойдеш?

Тя кимна нетърпеливо.

– Ще ни трябват още няколко дни, за да помогнем на тези бедни хора тук, но след това ще бъде свободна. Разбира се, ще изпратя вест на Вайян и ще я помоля да продължи с обучението на Александър. Не трябва да губи навигациите си.

– На всяка цена трябва да уредим обучението на Александър – погледна я право в очите той. – Защо си толкова ентузиазизирана?

Тес не беше сигурна. Може би желаше да сподели самотата и загрижеността му или просто ѝ се искаше да вземе участие в неговото велико приключение. И двете обяснения обаче щяха да му разкрият

слабите ѝ места, а тя не бе готова за това. Сведе поглед и се вгледа в пулсиращата трапчинка на врата му.

– Нали направихме сделка. За мен ще бъде чест да изпълня своя дял от нея колкото се може по-бързо.

Гален трепна.

– И така ще бъдеш свободна да напуснеш Заландан по-рано.

Да напусне Заландан? Тази мисъл въобще не ѝ бе идвала наум. Почувства се обидена, но не се издаде. Само отговори хладно:

– Точно така.

– В такъв случай няма да откажа да ме придружиш – притисна я плътно до себе си той. – Докато си тук, ще трябва да се възползвам от присъствието ти.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Тес се усмихна учтиво на стария шейх, но в замяна получи само един надменен поглед.

Само две минути ѝ бяха достатъчни, за да разбере, че посещениято им при шейх Сарум Хаким от племето Ел Кобар нямаше да бъде особено приятно. Тя упорито задържа усмивката на устните си, чудейки се какво ли би направил този стар дракон, ако пристъпеше към него и дръпнеше дългата му бяха брада.

Тази мисъл малко я развесели и разсея умората и униинето, което я бяха обзели. Шейхът безцеремонно и обърна гръб и заговори на Гален:

– След час ще вечеряме, но преди това аз искам да проведя разговор с теб – той шракна с пръсти и една забулена жена в черна роба се появи и забърза към тях. – Заведи Мейджира в шатрата за гости.

– Ние си носим собствена шатра – каза Гален. – Не искаме да ви безпокоим.

– Отказвате моето гостоприемство?

Гален сви рамене.

– Не искам да ви обидя, а само да ви спестя притесненията – усмихна се той. – Естествено, ще се радваме да приемем вашето гостоприемство – Гален кимна към Саид. – Погрижи се съпругата ми да получи всичко, от което има нужда.

Старият шейх се усмихна неприятно.

– Глезиш я? Елзаланците много са се размекнали, откакто им построи онзи чудесен град и не скитат повече из пустинята. Жените на Ел Кабар си знаят мястото и имат истинско страхопочитание към мъжете си. Учим ги на покорство с камшика – той посочи с ръка Тес. – Погледни я! Тя дори не носи и фередже.

– Тя идва от Тамровия. Там няма обичай жените да крият лицата си.

– Чух, че не изискваш това и от жените в Заландан. Каква мекушавост!

– Всеки има право на мнение – любезно отвърна Гален, – но преди два месеца Тамар откъсна пет от вашите жени заедно с шест от най-добрите ви коне и вашата сила не успя да му попречи.

Хаким го погледна, без да отговори.

– Може би трябва да вземем мерки такива неща да не се повтарят –

добави Гален.

– Пак ли за твоя съюз? – изправи високата си снага шейхът и се колеба, преди да се обърне настрана. – Добре де нека поговорим. Ела с мен.

Гален се приближи до стария шейх и двамата се отправиха към голямата шатра.

– Елате Мейджира – кротко се обърна към нея Саид. – Може да минат часове, преди...

– Зная – отвърна Тес с нетърпелив жест. – Съмнявам се, че ще видя Гален по-рано от утре сутринта – тя се обърна и последва забулената жена през селото.

Палещите лъчи на слънцето жареха откритото ѝ лице. Жените, които минаваха покрай тях, бяха облечени в черно и очите им изплашено се взираха през тежките фереджета в Тес и Саид. Никога не се бе чувствала толкова чужда, колкото в този момент. Заландан беше рай на свободата в сравнение с това селище. Би трябвало да свикне вече с това, помилки си уморено. Ел Кабар бе седмото селище, което посещаваха и навсякъде я приемаха по един и същ начин. Е, не съвсем. Обикновено в посрещаха сдържано и с любопитство, но не и с такава враждебност. Това, че жените я приемаха по-скоро с покорство, отколкото с негодувание, не облекчи чувството ѝ за самота и отчужденост.

В погледа на Саид се четеше съчувствие.

– Гален каза, че ще прекараме само една нощ тук. Нападенията на Тамар несъмнено ще накарат шейха да се вслуша в доводите на Мейджирона. В следващото племе, което ще посети, не се отнасят така с жените.

– Искаш да кажеш, че не ги принуждават да ходят забулени и да се кланят пред мъжете си, така ли? Каква щедрост! – Тес отправи поглед към жената, която бързаше пред тях. – Господи, съжалявам ги от сърце! Иска ми се да ги хвана, да ги разтърся, да...

– Не – тревожно я прекъсна Саид. – Не бива да правиш това! Само би затруднила задачата на господаря.

– Не се тревожи! – успокои го тя и прекара ръка в косата си. – И без това не би имало никаква полза. Те само ще ме гледат с тези огромни очи и... – поклати глава тя. – Моята майка е същата. Ако баща ми живееше в Седикхан, сигурна съм, че би я принудил да носи фередже.

Жената спря. Вдигна покривалото на една малка шатра и го задържа, докато влязоха.

– Благодаря – каза Тес.

Жената едва кимна и бързо сведе очи.

Света Богородице, тази жена се страхуваше дори от нея! Тес почувства разочарованието, което се надигна в нея, щом прекрачи входа на шатрата. Тя направи само една крачка и спря. Сетивата ѝ моментално се разбунтуваха.

В шатрата беше горещо, тъмно и миришеше на тамян.

Едва успя да различи някои от нахвърляните в безпорядък предмети и възглавници, но всички те ѝ бяха чужди.

Това беше същинска клетка...

Тя не можеше да диша.

В гърдите ѝ се надигна паника и сърцето ѝ лудо заби.

Чувстваше се като в гроб.

– Не! – извика тя, обърна се на пети и излезе от шатрата, като едва не събори Саид, който седеше пред входа. Въздухът отвън също беше горещ, но не толкова тежък. Тес се задъхваше.

– Пребледняла си – каза Саид. – Зле ли ти е?

Тес поклати глава и се опита да се пребори с пронизващите я тръпки.

– Не мога да стоя в тази шатра. Къде е Павда?

Саид кимна към ограденото пасбище на няколко метра от тях.

– Да повикам ли Гален?

– О, не, в никакъв случай! – тя се отдалечи от шатрата, старайки се да не обръща внимание на жените, които я гледаха с нескрито любопитство. – Ще ми мине. Просто искам да отида да пояздя малко...

– Ще доведе конете.

– Значи си съгласен? Няма ли да кажеш, че не е прието така?

Саид поклати глава.

– Понякога се налага законите да се заобикалят. Зная, че през последните няколко дена не ти беше никак лесно.

Тес го погледна изненадана.

– На две мили отгук има един малък оазис. Можеш да поседнеш там, за да си отпочинеш, а аз ще ти посвирия на флейта – каза той и след кратка пауза добави: – Ако позволиш, разбира се.

Тес видя загрижения израз на лицето му и внезапно я обзе чувство на обич към Саид. Той все още не одобряваше много нейните постъпки, но праз последните няколко седмици двамата се бяха опознали и бяха започнали да се разбират добре.

– Ще се радвам на твоята компания, Саид.

Луната вече бе изгряла, когато Тес забеляза един самотен ездач да приближава оазиса. Беше Гален.

Тя погледна към Саид, който седеше върху одеялото си под една палма на няколко метра срещу нея.

– Предполагам, че си изпратил да му кажат къде сме.

– Учтивостта го изискваше, Мейджира.

Той отново засвири на флейтата си.

Тес сама трябваше да се сети за това, но така отчаяно искаше да се махне от онази шатра... от жалните очи на жените, които се взираха в нея. Освен това беше сигурна, че разговорът между Гален и шейха щеше да продължи до късно през нощта, както обикновено се случваше.

Гален спря до Павда и се смъкна от гърба на коня си. Дали не бе сърдит? Тес не можеше да разбере, тъй като палмовите дървета хвърляха сянка върху лицето му.

– Добре ли мина разговорът? – посрещна го тя и се изправи.

– Да – отвърна той и коленичи до нея. – Как си?

– Нищо ми няма. Просто исках да се махна от... – тя замълча. – Сега съм по-добре. Можем да се връщаме в селото.

– След малко – каза той, седна до нея и се обърна към Саид: – Иди в селото и поднеси извиненията ми на шейха. Кажу му, че жена ми не се чувства добре и няма да мога да се срещна с него до сутринта.

– Не! Казах ти, че всичко е наред. Ще бъда...

Саид обаче не обърна внимание на протестите ѝ и се отправи към конете. Тес бързо погледна Гален.

– Не ставай глупав. Шейхът и без това смята, че имаш слабост към мен и ме глезиш. Постъпваш неразумно.

– Пет пари не давам какво мисли шейхът за мен. Аз не завися от мнението на никого.

– Но обединението на Седикхан зависи. Нямам намерение да те оставя да се провалиш, особено сега, след всичко, което преживях през последните седмици. – Тя коленичи върху одеялото. – Хайде, повикай Саид и му кажи...

– Защо? Аз не държа на неговата компания – Гален се изтегна върху одеялото и постави ръце под главата си. – Мисля да поостанем тук известно време. За първи път, откакто предприехме пътуването, се чувствам спокоен и свободен.

– Но шейхът...

– Шейхът ще помисли, че имам слабост към жените – усмихна се той, но няма да ми е трудно да го убедя, че не съм уязвим в никоя друга област и вероятно за него ще е по-добре да мисли, че поне в едно отношение е по-силен от мен.

Тес поклати глава.

– Това не е необходимо.

– Не е необходимо да понасяш самотата и умората заради мен – тихо каза той. – Не е необходимо да стоиш, да понасяш обиди, да гледаш как аз ги отминавам, без да те защита.

Тя го погледна изумена.

– Но аз знаех, че не можеш да ме защитиш, без да навредиш на шансовете си за успех.

– Не бях сигурен, че си разбрала – протегна ръце той и я прегърна. Тес зарови глава във вдлъбнатината на мускулестото му рамо. – Не мога да водя повече от една битка в един и същ момент. Веднъж да осигуря съюза, ще насоча мислите си към други неща.

Тя се отпусна в прегръдката му. Умората и отчаянието й като по чудо се стопиха. Притискаше се все по-силно в него и чувстваше, че силата му сякаш се предава и на нея.

– Всичко стана заради жените – прошепна Тес.

Той мълчеше и я чакаше да продължи.

– Те са истински робини, тъпкани, затваряни и бити. Когато влязох в онази шатра, ми се стори, че се намирам в затвор – нервно се усмихна тя. – Мисля, че се изплаших.

– Изплашила си се?

– Изплаших се, че може да се случи и на мен. През целия си живот съм искала да бъда свободна, но винаги съм знаела, че за жените това е невъзможно. Помислих си, че при друго стечение на обстоятелствата аз също бих могла да съм затворена като тях и... – Тес замълча, а след това добави с внезапна ярост в гласа. – Не, това не е справедливо! Мъжете не бива да се отнасят към жените като към робини. Погледни всички тези нещастни жени, които се носят като сенки наоколо и се страхуват да повдигнат очи, погледни Дала, чийто син е убит, а тя няма право да реши дори съдбата на убицеца му! Не, Гален, не е справедливо!

– Така е.

– Аз винаги съм знаела, че не е справедливо, но съм го приемала като нещо дадено. Боже господи, дори свещениците ни казват, че трябва да бъдем смирени и покорни – тя се загледа в тъмнината пред себе си. – Аз стоях тук и дълго мислих. Според мен вината не е изцяло ваша.

Вината е и наша, защото ние ви позволяваме да се отнасяте така с нас. Нямаме смелост да се борим и да докажем цената си. Това трябва да се промени, Гален!

– Аз отговарям за собствените си грехове желая да поема вината и на всички останали мъже и жени.

– Ти си по-добър от другите.

Върху устните му се появи усмивка и той сведе глава в лек поклон.

– Много съм ти задължен за тази изключителна похвала, но ти казах, че не мога...

– Ти не ме изслуша. Аз не искам нищо от теб Тъкмо защото разчитаме мъжете да се борят вместо нас, ние не заслужаваме тяхното уважение.

– Нима искаш да се бориш сама? – той нежно отмести косите, разпилели се върху лицето ѝ. – Господ да ти е на помощ!

– Господ вече е помогнал на мъжете. Сега е наш ред.

– И кога смяташ да се впуснеш в атака?

– Още не съм решила – направи гримаса тя. – Това е трудна задача.

– Възможно е да ти отнеме повече време, отколкото е целият ти престой тук – ръката му започна да гали слепоочието ѝ, но той извърна поглед от нея, – ако искаш да спасиш жените на Седикхан.

Стана ѝ болно от тези думи. Тя знаеше, че с тялото си доставя огромно удоволствие на Гален, но знаеше също така, че той я познава достатъчно добре, за да е наясно какви трудности би могъл да очаква от нея. Тя беше чужденка в тази страна, а през последните няколко седмици бе открила колко подозрително се отнася този народ към чужденците.

Тес смени темата, стараяйки се тонът ѝ да изглежда безразличен.

– Хаким ще дойде ли на фестивала след две седмици?

Гален кимна.

– И вероятно ще гласува за съюза. Прекалено много е страдал, за да не се хване отчаяно за всяко нещо, което би могло да му помогне.

– Остана ни да посетим още двама шейха – тя направи пауза. – Освен ако не смяташ да поканиш и Тамар.

– Да не съм луд? Ние сме във война с него.

– Ами ако се ядоса, че не е поканен и се опита да провали събирането!

– Няма да му позволя.

– Как...

– Уморих се вече от разговори – прекъсна я той и започна да

разкопчава костюма ѝ. – И без това, когато се върна при Хаким, ще има да говоря надълго и нашироко за това – той наведе глава и прошепна: – Хаким ми предложи кадина за тази нощ.

Тя трепна.

– И ти какво му отговори?

– Какво можех да му отговоря? Казах му, че ти си богиня на любовта и причината, поради която те глезя е, че ме изпращаш в рая всеки път, когато се озова между бедрата ти.

Той започна нежно да подръпва зърното ѝ с устни, при което Тес усети познатото горещо пулсиране между краката си и преглътна.

– Не е трябвало да лъжеш.

Той се наведе над смъкна роклята ѝ и прошепна:

– Аз не го излъгах. Това е самата истина...

Прилича малко на село – обърна се Тес към Гален, докато бяха спрели на възвишението да погледат приготвянията за фестивала.

Долината бе осеяна с над сто шатри и навред кипяха трескави приготвяния. Жените работеха пред шатрите си, мъжете се разхождаха наоколо, смееха се и разгаряха. Прекрасни коне, с блестяща на слънцето козина, козина, обикаляха неспокойно из ограденото пасбище в единия край на лагера.

– Не виждам никакви деца – забеляза Тес. – Щом това е фестивал, къде са децата?

– Онези, които не са навършили тринадесет години, не се допускат до фестивала – Гален пришпори коня си. – Децата остават по домовете си и за тях се грижат старците.

– Защо?

– Както състезанията, така и наградите са само за възрастните и се приемат много сериозно – Гален посочи към една малка полянка в западната част на лагера. – Ето я Вайян.

– Къде? – Тес забеляза малката фигура на Вайян, която се движеше спокойно и грациозно сред тълпящите се на поляната хора. – А, видях я! – тя пришпори Павда в галоп Галоп и кобилата се понесе надолу към лагера, изпреварвайки Гален.

– Вайян!

Вайян се огледа наоколо и усмивка озари лицето ѝ. Тя изчака, докато Тес скочи от седлото.

– Радвам се да те видя! Изглеждаш чудесно.

Тес нежно я прегърна.

– Донесе ли Александър?

Вайян се засмя.

– Като че ли съм знаела, че това ще бъде първия ти въпрос. Разбира се, че го донесох. Нали ме помоли в три последователни съобщения да направя това. Той е в моята шатра и можем да го пуснем, когато поискаш. Казах на моята прислужница да му даде зрънцата, когато се върне обратно в двореца – тя видя, че Тес се кани да я прекъсне, и вдигна ръка. – Да, разбира се, че продължих да го обучавам. Калим ми помагаше.

Тес се намръщи.

– Калим ли?

Вайян кимна.

– Всяка вечер той го занасяше до къщата на Юсеф и го пускаше оттам, а през последната седмица обикаляше целия град и го пускаше от най-различни места. Александър вече безгрешно открива пътя за вкъщи.

– Но в нито едно от съобщенията, които Калим изпрати на Гален, не споменава, че ти е помогнал.

– Разбира се, че не би споменал. Това няма нищо общо с държавните работи.

– Права си – наистина беше много мило от страна на Калим да хаби време и сили, за да им помага в това начинание, но Тес не бе особено доволна от това. – Ако Саша беше тук, сигурна съм, че щеше да постъпи по същия начин.

Вайян сдържа усмивката си.

– Вероятно.

– Съвсем сигурно – настоя Тес. – Калим тук ли е?

– Разбира се, всички идват на фестивала. Традиция е всички мъже да вземат участие в игрите.

– И Гален ли?

Вайян кимна.

– Той казва, че трябва непременно да спазваш по-незначителните обичаи, ако не искаш да нарушиш по-важните. Той спечели последните четири състезания с каробели – усмивката слезе от устните й, – но аз не бива да стоя тук и да бъбря. До започването на фестивала вдругиден още много неща трябва да се свършат. Трябва да се приготви храната – тя посочи към една огромна шатра. – А също така и специалните отделения за кадините.

– Кадини – тук?

– Да разбира се. Според правилата на фестивала, наградата на

победителите е да прекарат една нощ с жена, която те си изберат. В началото имаше много кървави разправии, ако победителят избере дъщерята или съпругата на някой от другите състезатели. За да се избегне такъв избор, се взе решение да участват само кадини – тя сви рамене. – Макар че те обслужват повечето от мъжете преди края на състезанията. Не само пиршеството и игрите довеждат шейховете и техните хора тук. Обичай е поне веднъж по време на фестивала мъжете да опитат от удоволствията, които кадините предлагат.

– Да, ясно – отвърна тя. Не трябваше да се учудва. Беше забелязала, че кадините се приемаха напълно естествено дори и от съпругите на мъжете.

– Пристигнаха ли вече хората от Заландия?

Вайян поклати глава.

– Ще дойдат утре. Но аз трябва да се погрижа шатрата им да бъде удобна и добре обзаведена, тъй като те приемат много посетители.

– Представям си.

– Донесох ти хубави дрехи, а също така и кутийката ти за бижута – оживено каза Вайян. – Сигурно искаш да затвърдиш онова, което сте постигнали с Гален, и да се появиш в подходящо облекло – тя отправи неодобрителен поглед към костюма Тес. – Предлагам ти да се преоблечеш веднага. Половината шейхове вече са тук.

– Има време – отвърна Тес и се загледа към шатрите на кадините. – Много ли са красиви?

– Разбира се, лично аз ги избирах – отговори Вайян изненадана. – Нали ще бъдат давани за награди.

– Да, да...

– Здравей, Вайян! – Гален спря до тях и огледа с доволен поглед лагера, в който беше подредено и чисто. – Справила си се отлично.

Вайян се изчерви от удоволствие.

– Има още много работа... тъкмо обяснявах на Тес... но до утре всичко ще бъде готово – тя погледна Тес строго. – Преоблечи се!

– Добре – отвърна Тес и се намръщи. – Но няма да забуля лицето си, независимо дали това ще навреди на Гален.

– Жалко – каза Гален и очите му весело заискряха. – Стариат Хаким би приел една такава отстъпка от твоя страна за изключително важна победа.

– Никакво фередже – твърдо отвърна Тес. Погледът ѝ отново попадна върху шатрата за кадините и тя подхвърли небрежно. – Не, не виждам причина да не облека рокля.

– Много съм ви задължен – сериозно отвърна Гален.

– В края на краищата, през последните два месеца ми дойде до гуша от тези костюми за езда. Освен това не съм и толкова неразумна.

Ниското деколте на златистата брокатена рокля беше обшито с перли и те бяха единственото украшение, което нарушаваше изящната простота на дрехата.

Нямам кой знае с какво да изпълня корсажа, помисли си Тес мрачно, докато се оглеждаше лъсканото бронзово огледало. Но пък златистият цвят придаваше на косата ѝ блясък, който подчертаваше красотата ѝ.

Докато я наблюдаваше, Гален се надигна от дивана и подпря брадичка с ръка.

– Много е хубава.

– Към нея има шал и дори едно глупаво чадърче – каза тя и докосна голата си шия. – Може би трябва да сложа шала, иначе Хаким пак ще ме гледа свирепо.

Гален повдигна вежди.

– За теб това има ли някакво значение?

– Ами... Вайян ми каза, че не трябва да провалям това, което си постигнал – Тес погледна отражението си в огледалото и каза небрежно: – Освен това тя спомена, че ти също ще спазиш традициите на фестивала.

– Да, доколкото е възможно.

– Тя каза, че почти всички мъже посещават шатрата на кадините.

– Така е.

– И ти ли? – отбягвайки погледа му, тя продължи припряно: – Не че има някакво значение. Просто исках да знам.

– Щом няма значение, защо се интересуваш?

Тя се намръщи.

– Не ми харесва... Това ми е неприятно.

– Защо?

– Откъде да зная? – Раздразнено отвърна тя. – Просто не ми харесва да мисля, че ти... Ще отидеш ли при тях?

– Ще наруша обичая, ако не ги посетя – той стана и тръгна към нея – Останалите мъже могат да се усъмнят в моята мъжественост.

– Глупости.

– Хаким ще помисли, че съм луд.

– Престани да ми обясняваш. Каж ми ще отидеш ли?

Той прокара пръсти по перлите и.

– Да не би да облече това, за да ме убедиш да не ги посетя?

– Разбира се, че не.

– Това е добре. Защото в противен случай би било грешка.

Тя изненадано повдигна вежди.

– Така ли? Защо?

– Ако искаш да ме спреш, не трябва да обличаш абсолютно нищо.

Много повече ми харесваш без дрехи – усмихна се той. – Но това, че не искаш да бъда с друга жена, ми харесва. Разбираш обаче, че ако направя тази върховна жертва, ще бъде съвсем справедливо и ти да положиш специални усилия, за да ми доставиш изключително удоволствие. Кадните преминават през специално обучение, където усвояват различни сладострастни начини, с които да доставят удоволствие на мъжете – той бръкна в деколтето и потърка зърното на гърдата й. – Искаш ли да ги научиш?

Тя усети как тялото й безпомощно се накланя към неговото.

– Ще ми бъде ли интересно?

– Гарантирам ти.

Тя навлажни устни с език.

– Тогавя не виждам защо да не...

– Гален, Тамар е тук!

Калим влетя в шатрата.

– Тамар? – Гален отдръпна ръката си от Тес и мускулите му се стегнаха. – Сигурен ли си?

Калим кимна.

– Аз лично го видях да язди из лагера.

– Сам ли е?

– Да.

Напрегнатите черги върху лицето на шейха се смекчиха.

– Добре. В такъв случай не съществува заплаха. Доведи го.

Калим кимна и излезе от шатрата.

– Тамар! – прошепна Тес. – Боже господи та фестивалът дори не е започнал!

– Очаквах го да се появи. По-добре сега, отколкото по-късно. – Гален се обърна, за да я погледне. – Иди в шатрата на Вайян. Не искам да види...

– Гален, как можеш да бъдеш толкова нелюбезен – чу се гласът на Тамар и той влезе в шатрата. – Аз бих ли провел фестивал, без да те покая?

Лицето на Гален остана безизразно.

– Благодарение на жестоките си нападения, имаш лоша слава сред повечето от моите гости. Едва ли очакваш да си добре дошъл сред тях.

– Има си хас, сред тези свине! – Тамар сви рамене, прекоси шатрата и си избра една едра смокиня от големия дървен поднос. – Но ти винаги се радваш да ме видиш, нали? – докато оглеждаше Тес, здравите му бели зъби потънаха в смокинята. – Изглеждаш великолепно! Като истинска принцеса, каквато всъщност си – гласът му бе тих и сладникав. – Много подло бе от страна на Гален да не ме посвети в плановете си за теб. Чувам, че обикаляш из страната с моя стар приятел. Успя ли вече да покориш тези глупаци с красотата си?

– Мисля, че постигнахме значителен успех – хладно отговори Тес. – И вероятно моето присъствие спомогна за това.

Тамар отхапа още веднъж от сочната смокиня.

– Каква класа! – белите му зъби блеснаха под черната брада. – Струва ми се, че предпочитам принцесата пред кадините. И искаш ли да ти кажа защо?

– Не, но ми кажи защо си тук.

Тамар отново погледна Гален.

– Ами за да ти дам още една възможност да се откажеш от тази глупост. Върни обратно тези овце и се откажи от опитите да ги убеждаваш да се обединят в съюз, който никой освен теб не желае.

– Или по-скоро който ти не желаеш.

– Признавам, че това никак не ми допада. Моят темперамент не би понесъл оковите на съюза – устните му се разтвориха в усмивка. – Но ти също не би издържал на ограниченията. Обзалагам се, че само шест месеца след създаването на съюза ти първи ще нарушиш законите.

– Грешиш, Тамар.

Тамар поклати глава.

– О, познавам те добре, стари ми приятелю. Твоите глупави идеали ще издържат само дотогава, докато изкушенията не станат прекалено големи – усмивката слезе от устните му. – Уверявам те, че аз лично ще се погрижа да ти осигуря тези изкушения. Откажи се, Гален.

– Когато те си тръгнат, ще има обединен Седикхан.

Тамар тихо изруга.

– И той ще ме обяви извън закона?

Гален кимна.

Тамар злобно го изгледа.

– Това вече не ми харесва. Отиваш твърде далеч, предупреждавам

те... – той отчаяно се опитваше да се пребори с гнева си и да запази спокойствие. Накрая на устните му се появи широка усмивка. – Лош избор правиш, Гален – той се обърна и се отправи към изхода на шатрата. Стигна до него, спря и се обърна да погледне Тес. – Не пожела да узнаеш, но все пак ще ти кажа. Причината, поради която предпочитам принцесата пред кадината, е, че никога не съм спал с принцеса... – направи кратка пауза и допълни: – Все още.

В следващия миг изчезна.

Тес се опита да потисне надигащия се в нея страх. Никакъв нож не бе изваден, но тя разбра, че тази среща с Тамар вещаеше много повече неприятности, отколкото предишната.

– Ще те изпратят обратно в Заландан – глухо каза Гален.

Тя се извърна, за да го погледне и поклати глава:

– Заради прищявките на Тамар ли? Никъде няма да ходя. Тук имам цел. Независимо дали ме одобряват или не, всеки път, когато ме погледнат, тези шейхове ще си спомнят за твоята връзка с Тамровия.

– Заминаваш утре сутринта. Калим ще те придружи.

– И когато ме остави в Заландан, няма да минат и десет минути и аз ще поема обратно след него! Какво предпочиташ – да пътувам сама, без придружител, или да остана тук под твоя защита?

Ръцете му се свиха в юруци.

– Не познаваш Тамар. Няма да позволя... – той видя стиснатите й устни и вирнатата брадичка и тихо изруга. – Господи, колко си упорита! Не разбираш ли, че Тамар те заплаши.

– Също и теб.

– Тази битка е моя, а не твоя.

Тес не отговори.

Той вдигна ръце, изруга още веднъж, след което се обърна и излезе от шатрата.

Гален грещи, помисли си тя. Не разбира ли, че тази битка винаги ще бъде и нейна? Докато е жива, ще бъде и нейна...

Докато е жива...

При тази мисъл тя сякаш се вкамени. Стоеше и гледаше с невиджаш поглед изхода, откъдето Гален бе изчезнал. По дяволите, каза си тя. Нали не искаше да се обвързва с никакъв мъж...

Все пак с Гален Бен Рашид я свързваше една по-дълбока връзка от брачната клетва и удоволствията на плътта.

Не! Тя не желаше нищо да я обвързва нито с Гален, нито със Седикхан. Искаше да бъде свободна. Това не беше любов. Това, което

изпитваше към него, бе само физическа страст и респект към мъжа, който притежаваше необикновени качества. Тяхното съжителство и обща цел ги бяха сближили повече от обикновено, но това не можеше...

Той не я обичаше.

Внезапно я прониза болка, която сякаш я свари неподготвена. След като и тя не го обичаше, защо тогава това откритие ѝ причини такава болезнена мъка?

Тя погледна надолу към елегантната рокля, която бе облякла, за да го задържи да не ходи при друга жена. Вече бе осъзнала колко опасна бе тази игра.

Ала съзнанието ѝ бе замъглено от удоволствието, което той ѝ доставяше. И Полин веднъж си бе изгубила ума по един от нейните обожатели. Бяха минали цели две седмици, преди да се съвземе.

Но Тес не беше Полин и не забравяше така лесно.

Нямаше да мисли за това. Щеше да се отдалечи от Гален и да си намери работа, за да не мисли за него и за тази необяснима връзка, която се бе създала между тях.

Да, точно това трябваше да направи. Когато Дала изживяваше мъката по мъртвото си дете Тес ѝ бе помогнала да не рухне напълно, като я бе принудила да се движи постоянно. Сега щеше да приложи същото и върху себе си.

Минаваше полунощ, когато Тес чу Гален да влиза в шатрата и да се съблича. Започна да диша леко, като се надяваше да го заблуди, че е заспала.

Скоро той легна на дивана и остана мълчалив няколко минути, след което се обърна към нея и я погледна в тъмнината.

– Ти не спиш ли?

– Не.

– Щях да се върна по-рано, но Хаким поиска да обсъдим закона...

– Няма значение.

Той замълча за момент, после продължи колебливо:

– Не исках да те обидя. Аз бях... загрижен за теб.

– Чувствата ми не са чак толкова нежни, че да се нараняват от груби думи.

– Не са ли? – той протегна ръка и нежно погали бузата ѝ. – Мисля, че са, килен.

Тя стисна очи, за да възпре напирещите в тях сълзи. Каква

нелепост! Тази вълна от чувства която я разтърсваше, бе лудост. Това, че той я докосваше нежно, не беше причина да плаче като бебе. Да наистина беше добре да се отдалечи малко от него.

– Ти грешиш. Будна съм, защото е много горещо и не мога да заспя.

– Странно. Стори ми се, че нощта е доста прохладна – каза той, протегна ръка и обхвана гърдите ѝ – Плътта ти не е гореща – усмихна се той, усещайки как зърната ѝ набъбват под дланта му.

– Ти ме тренира добре, нали? Трябва да си много горд – тя отблъсна ръката му и се премести в края на дивана. – Съмнявам се, че дори Дафне е научила задълженията си толкова бързо.

– Задължения ли?

– Да ти доставям удоволствие и да родя детето ти. Не е ли това моето задължение? – гласът ѝ затрепера, но тя се постара да се овладее. – Добре, днес аз доста размишлявах и достигнах до извода, че дадох достатъчно доказателства за готовността си да участвам честно в нашата сделка.

Гален трепна.

– Е, и?

– Не искам повече да ме докосваш.

– По дяволите, Тес, казах ти, че съжалявам... – възкликна той.

– Твоите думи нямат нищо общо с моето решение. Любовната игра се оказа много забавна, но вече се изморих от всичкото това галене и милване.

Той се усмихна недоверчиво.

– Интересно, защо не беше изморена рано тази сутрин, когато ме възседна като...

– Не желая да говоря за това – Тес не искаше дори да си спомня за сутринта, тъй като само от спомена започваха да я лазят тръпки по гърба. – Както и да е, ако чувствата ми се променят, ще ти съобщя.

– Благодаря – отвърна той. Иронията в гласа граничеше почти със сарказъм. – Ще ти бъда много признателен за всяка трохичка, която решиш да ми подхвърлиш. Мисля, че е по-добре да се разберем. Нямам намерение... – той изведнъж млъкна. Когато заговори отново, тонът му беше ласкав. – Хайде Тес. Каж ми какво ти тежи.

– Нищо – затвори очи тя и се премести още по в края. – Уморена съм и искам да спя.

– Искаш да спиш ли? – разочарованието и раздражението пометоха нежността му. – Първо ме плашиш и объркваш с решението си, след което ми заявяваш, че искаш да спиш?

– Да.

– Това няма да стане...

Тес почувства, че той се опитва да потисне вълнението си и да се овладее отново.

– Добре, хайде спи – обърна й гръб той. – Мога да почакам.

Беше чакал през целия си живот. Бе чакал обич, която никога не идваше, бе чакал да свършат войните между племената, бе чакал да изпълни задачата си. Господи, как ѝ се искаше да го прегърне и да го успокои. Искеше да го притисне към себе си, да го залюлее, да му каже...

Тя впи нокти в дланите си, за да не протегне ръка и да го докосне. Не трябваше да го докосва. Ако успееше да издържи тази нощ, утре щеше да бъде по-леко.

Само не трябваше да го докосва.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Тес не бе подгънала крак от изгряване на слънцето.

Гален забави крачка пред шатрата на Хаким и хвърли унил поглед към жена си, която сновеше из поляната заедно с Вайян, говореше и жестикулираше оживено сякаш обхваната от треска. Когато се събуди, не я откри до себе си и през цялата сутрин бе успял да я зърне само един-два пъти. Тя кипеше от енергия, помагаше на Вайян да ръководи разпъването и подредбата на шатрите, както и инсталирането на масите за отдих. Видя я дори да се мръщи сериозно, докато опитваше задушното от един врящ на огъня съд.

Тес и готвене! Та тя мразеше дори да надниква в кухните в двореца! Той знаеше, че нещо не беше наред, щом така се заседяваше над тенджерите. Но какво ѝ бе станало, по дяволите?!

Тя се бе променила. Бе станала съдържана и затворена в себе си. Но съдържаността и студенината не бяха присъщи на природата ѝ, напротив никой не беше по-пряк и дързък от нея. Миналата нощ, когато го отблъсна, се почувства ядосан и предаден, като че ли нейният отказ го бе лишил от нещо много скъпо.

Може би от удоволствието. Тя го бе лишила от удоволствието, което му доставяше тялото ѝ. Тя бе сключила сделка и нямаше никакво право да го мами. Той чувстваше, че тази резервираност не го наранява, а го разочарова, тъй като бе свикнал с нейното тяло и никое друго не можеше да му достави такова удоволствие.

Трябваше да ѝ каже, че няма да ѝ позволи да го отблъсква повече, както бе направила предишната нощ. Трябваше да я застави да му даде това...

– Нещо не е наред ли?

Толкова се бе вгълбил в мислите си, че не усети приближаването на Калим.

– Какво може да не е наред? Деветимата шейха пристигнаха и дори ме изслушаха.

– Беше намръщен – сви рамене Калим. – Дойдох да ти кажа, че получихме съобщение от едно от племената на хълмовете.

Гален го погледна тревожно.

– Тамар ли?

Калим поклати глава.

– Откакто напусна лагера, Тамар сякаш се изпари във въздуха. Не, вестта е за Саша Рубинов. Видели са го на половин ден път оттук.

– Саша ли? – изглежда, не носеше добри новини, щом е предпочел да напусне кралския двор и да се върне в Седикхан. Въпреки това у Гален се надигнаха приятелски чувства. Грубият хумор на Саша му липсваше. – Изпрати ескорт да го посрещне! Съмнявам се, че Тамар наистина е изчезнал.

– Вече направих това – усмихна се Калим. – Не съм толкова глупав.

– Не си – съгласи се Гален и отново погледна Тес. Какъв глупак беше. Да наблюдава жена си като примрял от любов обожател, когато умът му трябваше да е зает с далеч по-важни неща! – През останалата част от следобеда ще бъде с Ломад и Хаким. Извести ме, когато Саша пристигне.

– Да го доведе ли при теб?

– Не – за втори път погледът му се върна към Тес. – Заведи го при жена ми – може би Тес щеше да му каже как я бе обидил. Един бог знаеше колко още щеше да издържи, без да избухне.

Иронията на тази мисъл го накара да се усмихне саркастично. Той беше способен търпеливо да чака почти двадесет години, за да се сбъдне мечтата му за обединен Седикхан, а ето че една малка червеносока жена го караше да стиска зъби и да се чувства готов да я изнасили.

– Предай му да дойде в шатрата ми за вечеря. Тогава ще поговорим.

– Саша! – Тес се втурна покрай шатрата на Вайян и се хвърли в прегръдките на Саша. След това бързо се отдръпна и сбърчи нос. – О, небеса, вониш на пот и коне!

– Ти ме обиждаш! – отдръпна се той, като се направи на дълбоко засегнат. – Побързах да дойда при теб, защото Калим ми каза, че ще бъдеш сломена, ако не те поздравя, а ти ме посрещаш с обиди!

– Можех и да почакам, докато се изкъпеш. Няма значение, ще си запуша носа – тя отново се сгуши в него и нежно го прегърна. – Какви са новините?

– Не са добри – усмивката на Саша се стопи. – Майката игуменка е изпратила писмо до баща ти, в което пита дали пътуването е минало добре и дали капитан Бракстан е оправдал очакванията им.

Очите на Тес се разшириха.

– Това наистина не е добре.

– Може да не е толкова лошо, палавнице – Саша докосна носа ѝ с

показалец. – Баща ти възнамеряваше да тръгне на следващия ден след моето заминаване и да намери този капитан, за да го разпита. Възможно е добрият стар капитан да е отплавал от Динар.

– Но е възможно и да не е. Баща ми не знае и ти имаш пръст в това, нали?

– Не още.

– Да не би да те е заподозрял, когато си тръгна така внезапно?

– Брат ми и баща ми възнамеряваха да отидат на риболов на река Зандар и аз казах на баща ти, че заминавам с тях. Наистина, това извинение беше малко неубедително, като се има предвид какво е отношението ми към този род кралски дивотии, но все пак свърши работа.

– Но не за дълго. В Динар има само няколко хотела и сигурно са те запомнили. А Гален е още по-забележим. Баща ми не е глупав. Той ще разпитва, ще разбере за женитбата и ще се отправи към Заландан... – тя спря и се опита да прецени. – С колко време разполагаме?

Саша се отказа да я успокоява и ѝ каза истината.

– Седмица. Може и по-малко.

Тес отдъхна с облекчение.

– Страхувах се, че е по петите ти. Може и да успеем. Състезанието с каробели е определено за утре сутринта. След него ще се състои заключителният съвет на племената. Гален може би ще успее да обяви съюза, преди баща ми да пристигне.

– Събитията са се развили с невероятна бързина след моето заминаване. Какво ги ускори толкова?

– Тамар.

Саша кимна.

– Всяко селище, покрай което минахме, бе пострадало от нападенията му – той се обърна и се отправи към входа на шатрата. – Както ти доста грубичко вече намекна, ще трябва да се изкъпя преди вечерята с Гален. Ти също ще присъстваш, нали?

– Не.

Той се обърна и изненадано я погледна. Тес се усмихна насила.

– Имам още много работа. Ще вечерям с Вайян и вероятно ще се присъединя към вас по-късно.

Той я погледна замислено, след което сви рамене.

– Както искаш. Как е Вайян?

– Добре, но все пак не е зле, че се върна. Калим събра значителен актив с гълъбите.

– Предполагам, че тази забележка е от изключителна важност, но

не се наемам да я разгадавам – той вдигна чергилото на входа. – Калим ще участва ли в състезанието с каробелите?

– Да – намръщи се тя. – А ти?

– Вероятно. Обикновено е много забавно.

– Забавно ли? Какво точно представлява това?

Той вдигна вежди.

– Не знаеш ли?

– Занимавах се повече със самия фестивал. Гален само ми каза, че е някакво надбягване.

– Много специално надбягване. Минава през шест мили пустиня и хълмисти терени.

– Има ли препятствия?

Той кимна.

– Пет. Точно тогава повечето от каробелите се чупят.

– Какво?

– Каробелът е глинен съд, дълъг два фута, пълен със силен парфюм, запушен и завързан за гърба на всеки конник. Този съд е тънък като лист и само най-добрите ездачи успяват да се върнат в селището, без да го счупят и да разлеят върху себе си парфюма.

– Колко вълнуващо! – възкликна Тес и лицето ѝ засия от вълнение – Много е интересно.

Усмивката на Саша се стопи.

– Това не е за теб, Тес.

– Не съм казвала, че искам да участвам. Казах само, че е интересно.

Саша я погледна с недоверие.

– Другите ездачи ще бъдат вбесени, ако една жена дръзне да се мери с тях.

Тя вирна брадичка.

– Обзалагам се, че мога да се справя по-добре от тях. Може би няма да им се отрази толкова зле ако разберат, че една жена може да язди толкова добре, колкото и те.

– Ти си съпруга на владетеля на Ел Заланд. Това ще смути шейховете и ще попречи на обединяването.

Вълнението ѝ се смени с разочарование.

– Да, прав си – сви рамене тя. – Само си помислих... Всъщност това няма значение.

Саша въздъхна с облекчение и понечи да тръгне.

– Винаги е по-добре, когато размислиш.

Тес сухо попита:

– Откъде знаеш?

Очите му заискриха и той я погледна през рамо.

– Не от опит. Открих тази истина в един от томовете, които моят учител веднъж ме накара да прочета.

Когато късно вечерта Тес се върна в шатрата, не завари Саша, но фенерът все още светеше. Гален седеше на дивана напълно облечен.

Тес се смути, когато той вдигна поглед от доку-ментите, които лежаха на ниската масичка пред него. Лицето му беше безизразно.

– Чудех се дали изобщо възнамеряваш да се прибереш тази вечер.

– Не исках да те тревожа – отвърна Тес и се приближи до него. – Саша каза ли ти за баща ми?

Гален кимна.

– Това няма значение. Докато пристигне, аз или вече ще съм обединил Седикхан, което ще го респектира, или...

– Или?

– Или ще сме се разпръснали като глутница вълци – мрачно се усмихна той. – И в двата случая няма да е доволен от онова, което ще намери тук, в Седикхан.

Тес отмести поглед.

– Ще ме предадеш ли на него?

– Обещах ти, че няма да те връщам при него. Колко пъти трябва да ти казвам, че не съм като баща ти?

– Мислех си... ако Седикхан се обедини... дали моето участие няма да приключи с това?

– Ще приключи, когато аз кажа.

– Мислиш ли, че още имаш нужда от мен?

Гален погледна документите пред себе си.

– Ние сключихме сделка. Ти ми обеща дете и аз не ще ти позволя да ме измамиш.

Не, тя нямаше да го напусне. Още не. Облекчението, което почувства, я уплаши. Бързо се извърна и се отправи към обградения със завеси диван.

– Вече не ти е нужно дете.

– Аз ще реша какво ми е нужно – в гласа му се долавяха ядни нотки. – И какво ще взема.

Въздухът в шатрата беше наситен със суров гняв и разочарование и Тес едва сега осъзна какви усилия полага Гален, за да овладее свирепия

си нрав.

– Няма да вземеш нищо, което...

В този миг силен писък прониза нощната тишина.

Тес се вцепени.

Последва втори писък. Женски писъци на агония.

– Стой тук – извика Гален, скочи и хукна към изхода от шатрата.

От нея се искаше да стои и да слуша писъците на тази бедна жена?!

Боже господи, ами ако беше Вайян?!

Гален беше на няколко метра от шатрата, когато тя също се спусна към входа ѝ. Последва нов писък.

Полуголи мъже изскочиха от шатрите със запалени фенери.

Тес се втурна през полянката към шатрата на Вайян.

– Тес, какво е това? – Вайян повдигна покривалото. – Този писък...

– Не зная.

Но Гален изглежда знаеше. Той бягаше към северния край на лагера.

Тес хукна след него. Вече пресичаха мястото, определено за шатрите на Ел Кабар, но никой не се показваше от тях.

Още един писък... по-близо.

Тес зави зад ъгъла и едва не връхлетя върху Гален, който бе спрял и наблюдаваше онова, което ставаше пред шатрата на Хаким.

– Какво става?

Гален не я погледна.

– Казах ти да не излизаш.

Една дребна, облечена в черно фигура бе паднала на колене. Жената бе все още напълно забулена, но гърбът ѝ бе гол, а плътта – нашарена с кървящи рани. Хаким стоеше над нея и държеше в ръце окървавен камшик. Когато Тес го видя, той тъкмо вдигаше камшика, за да замахне отново.

– Не! – изкрещя Тес и се втурна към тях.

Гален я сграбчи за китката и я спря.

– Не се намесвай.

– Нима не виждаш? Тя не може...

– Гален – вдигна поглед Хаким и се намръщи. – Предполагам, че са те събудили писъците на жена ми. Извинявай, че съм те обезпокоил, но това момиче е много непохватно – той сви рамене. – Тя е само на тринадесет години. Предполагам има време да се научи.

Гален дори и не погледна коленичилото момиче.

– Ние всички се нуждаем от почивка и здрав сън, ако искаме утре

да се представим добре. Може би е по-добре да отложим, докато завърши състезанието?

Хаким поклати побелялата си глава.

– Тя строши любимия ми каробел и за да има ефект, трябва да понесе още три удара. Жените трябва да се наказват в момента на провинението. Те са като кучетата и конете и не помнят дълго – погледът му се премести върху Тес – Ако обърнеш внимание на думите и действията ми, ще успееш да я превърнеш в истинска жена.

Ярост се надигна в гърдите на Тес и тя пристъпи напред.

– Ако не ги биеш, страхът няма да ги прави толкова непохватни и...

– Млъкни! – извика Гален и ѝ запуши устата.

Тя започна да се съпротивлява и той я вдигна праметна я през рамо и пое обратно през лагера.

– Точно така – извика Хаким след него. – Браво, Гален! Никога не ги оставяй да говорят без твое разрешение.

Тес сипеше удари по гърба на Гален.

– Пусни ме!

Гласът на Хаким заглъхна, когато приближиха шатрите на Ел Заланд.

– Не се тревожи, няма да те безпокоя повече, Гален. Ще ѝ запуша устата.

Гален пусна Тес едва когато влязоха в шатрата. Остави я върху дивана и се върна, за да спусне покривалото. Тес скочи на крака и хукна към изхода.

– Не! – спря я Гален, обърна се и я погледна право в очите. – Опитай се да излезеш и ще те вържа до утре сутринта – хвана я за раменете и я разтърси. – Слушай, ако се намесиш, ще бъда принуден да те накажа, както Хаким наказва онова бедно дете. Ще го приеме като обида и единственото удовлетворение за него ще бъде да ти нанесе побой.

– С камшик ли?

– По-добре в моите ръце, отколкото в ръцете на Хаким. Не мога да си позволя точно сега да наруша старите обичаи.

– Той е животно, той е звяр! – гласът ѝ трепереше от гняв. – Боже господи, заради някакъв си глинен съд!

– Хаким е много горд с конете си и участието им в състезанията.

– И ти го защитаваш?

– Не, просто ти обяснявам, че каробелът е нещо много повече от един глинен съд.

– Можеше да го спреш.

– Да, ако исках да проваля надеждите си за обединен Седикхан. Нужна ми е помощта му, за да приобщя племената от пустинята.

– Веднъж ми каза, че вашите мъже не биели жените си.

– Говорех ти за Ел Заланд. Племето на Хаким има други обичаи и други закони.

– И ти не можеш да направиш нищо, така ли?

– Не, докато не се обединим и не създадем общи закони.

– А дотогава жените ще ги бият и тъпчат като животни.

– Мислиш ли, че ми доставя удоволствие да гледам това момиче цялото в кръви? – гневно попита Гален. – Знаеш ли колко пъти съм наблюдавал такива сцени и не съм бил в състояние да сторя нищо? – той замълча и направи усилие да се овладее. – Нямам намерение да те лъжа. Дори и след обединението ще минат години, преди да се променят законите, отнасящи се до побоя на жените. Не мога да променя за един ден това, което е продължило векове.

– Ние не сме животни! – ръцете на Тес се свиха в юмруци. – Някой трябва да го накара да разбере!

– Да – уморен въздъхна той и се обърна настрани. Но престани за бога! Казах ти, че не мога да направя нищо. Още не. Може би след известно време... – той започна да събира документите, които се бяха разпилели на пода при излизането им о шатрата. – Хайде лягай си вече!

– О, да, и искаш да заспя веднага. В края на краищата, нали той вече ѝ е запушил устата, за да не чуваме пясъците?

Гален изруга и се обърна да я погледне.

– Защо толкова се разстрои? Твоят собствен баща те е бил до кръв. Самата ти ми каза, че приемаш побоя, без да протестираш.

– Защото бях едно уплашено и наивно дете и мислех, че нямам избор. Промених се.

– Но не можеш да промениш света.

– Защо не? Нима ти не се опитваш да направиш същото?

– Това е различно. Аз съм...

– Мъж? А аз съм само една жена, която трябва да я бият и затварят като животно – тя вдигна ръце. – Света Богородице, ти си варварин като Хаким! – погледна изражението на лицето му и изведнъж гневът ѝ се изпари. Беше го обидила. Бе използвала единствената дума, която можеше да го нарани.

Нежността внезапно се стопи и лицето му се вкамени.

– Ако бях варварин, ти нямаше да чуеш пясъците на жената – усмихна се той, пристъпи напред и застана пред нея. – Ти самата щеше да

пишиш – пръстите му се уплетоха в косата ѝ. – Когато влезе в шатрата тази вечер, трябваше да те поваля на земята и да не ти позволя да мислиш за друго, освен за удоволствия.

– Аз щях да се съпротивявам.

– И смяташ, че с това би трогнала един варварин? – той изви главата ѝ назад и се ухили в лицето ѝ – Не знаеш ли, че варваринът се наслаждава на насилието? – Гален протегна ръка и започна да гали извитата ѝ шия. – На моменти съм си мислил, че би ми доставило огромно удоволствие да те видя паднала на колене. Може би Хаким е прав и аз трябва... – той си пое дълбоко въздух. Бавно я пусна и отстъпи крачка назад. – Не! – обърна се и прекоси шатрата. С треперещи ръце отхвърли покривалото и отвори изхода.

– Къде отиваш? – прошепна тя.

– Какво те интересува това? – на устните му се изписа горчива усмивка. – Може би в шатрата на кадините. Искаш ли да дойдеш? Искаш ли да видиш как се забавлява варваринът?

– Думите ми бяха прибързани – колебливо каза тя. – Не исках да кажа това.

– Мисля, че точно това искаше да кажеш. То обяснява много неща. Оставям те тази нощ, защото ми омръзна от насилия – той замълча. – Но това не означава, че така ще се чувствам и утре.

И той напусна шатрата, преди Тес да бе успяла да му отговори.

Тя се загледа след него. Наистина ли отиваше в шатрата на кадините или го бе казал само за да я нарани?

Но дори да бе така, какво я засягаше това?

О, засягаше я. Наистина я засягаше.

Тя бе изпълнена с гняв, бунт, болка и... съжаление.

Бе го наранила. Хвърли в лицето му обвинението което майка му бе изрекла преди време. През целия си живот той се беше борил, за да преодолее варварското в себе си, а тя му каза, че не е успял.

Вината беше на онзи зъл демон Хаким. Ако не беше толкова разгневена, никога нямаше да произнесе тази дума. Сега вече тя имаше да отмъщава на Хаким за две неща.

Тес отиде до изхода на шатрата и се взря в тъмнината. Хаким трябваше да бъде наказан не само заради побоя, който бе нанесъл на онова бедно миче, но и заради болката, която тя беше причинила на Гален. Но Гален бе казал, че не може да направи нищо.

Това обаче съвсем не означаваше, че и Тес трябва да стои с вързани ръце заради обичаите на тази страна и предстоящия съюз. Възмездие

на Хаким нямаше да бъде лесно поради деликатната ситуация, но тя не бе глупачка. Ако обмислеше по-внимателно всичките страни на задачата, може би щеше да намери начин...

Гален здраво завърза шарения каробел около кръста си, преди внимателно да се метне на седлото. Двадесет и шестимата ездачи вече бяха до въжето на другия край на лагера. Мъжете бяха облечени в панталони и широки ризи. Глинените съдове в най-различни цветове и оттенъци, се открояваха върху гърбовете им. Ветеранът, спечелил най-много награди в младините си, бе удостоен с честта да обяви старта. Той важно се разхождаше край въжето.

Хаким кимна на Гален, без да се усмихне. Очевидно бе намерил друг каробел, подходящ за неговите нужди, горчиво си помисли Гален, когато забеляза небесносиния съд, завързан на гърба на стареца.

– Успех, Гален!

Гален отмести поглед от Хаким и видя Саша, който идваше към него.

– Защо не яздиш? Снощи, струва ми се, каза, че ще участваш.

Саша избягна погледа му, протегна ръка и потупа Селик по врата.

– Тази сутрин чувствам непреодолим мързел. Уморен съм от пътуването, а и винаги досега каробелът ми се е чупил още преди първия скок и ме е заливал целия с парфюм. Нямам намерение да прекарам остатъка от деня в банята и да се чудя как да се отърва от миризмата – той отстъпи крачка назад и посочи към въжетата, където се бяха събрали ездачите. – Ще застана там и ще наблюдавам заедно с останалите.

Тес не се виждаше никъде. Гален погледна към тяхната шатра и здраво стисна юздите. След кавгата им предишната нощ той не я очакваше да се появи, за да му пожелае успех, но въпреки това усети, че го обзема силен гняв.

– Опасни ли са препятствията? – попита Саша, който продължаваше да гледа към гълпата.

– Не по-опасни, отколкото всеки друг път.

– Това не е добре – измърмори Саша.

Гален подигравателно вдигна вежди.

– Трогнат съм от твоята загриженост.

Саша се усмихна с усилие.

– Скоро ще дадат старта. Време е вече да се присъединиш към останалите.

Гален кимна бързо и пришпори Селик. Трябваше да потисне чувствата си и да се съсредоточи в състезанието. Много беше важно да покаже сила и достойнство пред останалите шейхове, а това означаваше, че трябваше по време на цялото състезание да запази своя каробел здрав. Той не погледна към шатрата, докато се присъединяваше към другите ездачи.

Тълпата изведнъж стихна.
Стартът бе даден.

Второто препятствие представляваше паднало дърво с огромни клони, довлечено от мястото, откъдето трябваше да минат състезателите.

Селик скочи, залюля се при приземяването, след това се закрепил здраво на крака и продължи да препуска. Калим прескочи препятствието след него, но Гален го чу да проклина, тъй като каробелът се бе заклатил застрашително на гърба му. Той внимателно нагласи кожените каишки и продължи напред. Зад него нямаше много ездачи. Един кон бе паднал на земята и отчаяно се опитваше да се изправи на крака. Конят на Ладар, младият шейх на Ел Забор, го хвърли от гърба си и го запрати с трясък в дървото, което се намираще отстрани на пътя, а каробелът се строши на хиляди парченца. Сладникавата миризма на парфюма се примеси с прашния въздух.

– Ладар, вониш на улиčníца, с която никога не бих легнал в едно легло – развеселен извика Хаким, когато конят му прелетя над падналото дърво, а каробелът му остана непокътнат. – Виж как го прави истинският воин!

Гален се наведе на седлото и зашепна нещо на Селик.

– Какво е това?! – Хаким изрева толкова вбесен, че Гален се извърна още веднъж и хвърли поглед през рамо.

Той се обърна точно навреме, за да види още един ездач, който прелетя плавно над барикадата и профуча край Хаким по пътя.

Тес се бе навела напред и бе пришпорила Павда, а на гърба ѝ беше вързан яркочервен каробел. Тя изпревари Хаким, мина покрай Калим и се засили да настигне Селик.

– Какво, по дяволите, мислиш, че правиш? – изкрещя Гален, когато тя се приближи достатъчно, за да го чуе.

В отговор Тес само се усмихна и червената ѝ коса заблестя на слънцето.

Той чу как Хаким започна да ругае и проклина, тъй като Павда вдигна прах в лицето му.

Тес прескочи леко потока само на няколко метра след Гален. Двама конника зад тях не успяха, каробелите им се счупиха и тежката парфюмирана течност се смеси с водите на потока. Калим бе намалил скоростта и изоставаше. Хаким преодоля препятствието и запрепуска след Гален и Тес.

Един храст се бе изпречил на пътеката на около миля пред тях. Селик все още бе начело, но Павда вече го настигаше, когато приближиха следващото препятствие.

– Прекалено високо е за Павда! Заобиколи го, дявол да те вземе! – изкрещя Гален през рамо.

Тес поклати глава. Бузите ѝ се бяха зачервили, очите ѝ хвърляха искри.

Гален изруга и отново се обърна напред, тъй като препятствието бе вече точно пред него. Селик го прескочи, но не без усилие. Гален се извърна и видя как Павда плавно прелетя само на няколко сантиметра над храста.

Той въздъхна с облекчение, обзет от собственическа гордост, към която се бе примесил и гняв при вида на изправената фигура и идеалното равновесие, което Тес бе успяла да постигне при приземяването, за да запази каробела непокътнат.

Мили боже, ако не напрегнеше сили, тази малка пакостница шеше да го принуди да диша праха ѝ, както беше станало и с Хаким!

Той пришпори коня си и го удари с камшика Селик моментално реагира и усили скоростта. Двата коня прескочиха последното препятствие почти едновременно, но Селик отново взе преднина и се понесе по правия път, водещ обратно в лагера.

Гален хвърли поглед назад. Хаким, Калим и още няколко състезателя все още бяха на терена с препятствията. Гален пресече финалната линия само с няколко секунди преди Тес. Чу възторжените викове на зрителите зад възетата, но не им обърна внимание, а се обърна, за да види как ще финишира Павда.

Но върху гърба на Павда нямаше ездач.

Тес лежеше свита на кълбо в пясъка на три метра преди финалната линия, червеният глинен съд бе разпръснат на малки парченца около нея, а тялото ѝ не помръдваше.

Обзе я неистов страх, когато се опита безпомощно да си поеме дъх. Не бе очаквала, че ще падне толкова тежко. Ударът бе изкарал въздуха от дробовете ѝ.

Чу, че Гален каза нещо. Гласът му сякаш изхриптя, но тя беше прекалено замаяна и не можа да схване думите му. Като насън усети да развързва каишите на каробела и да го освобождава. След това опипа с ръце крайниците ѝ.

– Наранена ли е? – това бе гласът на Саша. Заг-иженото му лице се появи зад Гален.

– Не зная – пресипнало отвърна Гален. – Не мърда.

– Не... съм ранена – задъха се тя, – но не мога... да... дишам.

– Слава богу – отдъхна си Саша. – Казах ти, че е опасно, немирнице.

Гален го стрелна със свиреп поглед.

– Но все пак ѝ помогна в тази лудост. Не би могла да го направи сама.

– Подценяваш я – каза Саша. – Мисля, че щеше да се справи и без мен – той кимна. – Да, дадох ѝ моя каробел и ѝ показах къде да се скрие, за да изчака ездачите.

– По дяволите, едва не я уби – рязко каза Гален. – Защо?

– Тя успя да ме убеди – сви рамене Саша. – А и ти знаещ, че винаги съм презирал Хаким.

– Не... е... виновен Саша – Тес направи усилие да се изправи и седна в пясъка. – Трябваше да...

– Да се пребиеш – довърши Гален. – По време на последното състезание двама мъже загинаха.

– Трябваше да докажа... на Хаким – Тес най-после успя да си поеме въздух. Веднага обаче съжали, тъй като миризмата на парфюма я удари в главата. Господи, как вонеше! – ...че не съм животно – тя потрепера, тъй като видя самият Хаким да се приближава, яздейки към нея.

Старецът спря пред Тес и се усмихна със злобно задоволство.

– Видя ли какво става, когато жените не си знаят мястото и се опитват да подражават на мъжете? Завършват в праха – той се обърна, към Гален и попита: – Ще я накажеш ли?

– Уверявам те, че ще чуеш писъците ѝ – каза Гален мрачно. – Има достатъчно време, докато се съберем за последното гласуване следобед.

– Добре. – Старецът се обърна и се отпрати към шатрите на Ел Кабар.

Саша пристъпи напред.

– Гален, зная, че си много ядосан, но трябва да признаеш, че тя има право и не е...

– Намери Вайян и ѝ кажи да стопли вода за баня – сбърчи нос Гален. – Господи, как вони! – той се обърна към Тес и студено я попита. – Можеш ли да вървиш?

– Разбира се – тя се повдигна на колене и се изправи на крака. – Казах ти, че не съм ранена.

– Тогава отивай в шатрата и ме чакай там! – той се обърна хвана юздите на Павда и Селик и се отправи към пасбището. – Павда заслужава повече грижи. Можеше да я убиеш на последното препятствие.

– Знаех, че ще се справи. Никога не бих направила нещо, което би я застрашило.

Той не отговори, нито я погледна. Саша леко подсвирна.

– Внимавай, палавнице. Никога досега не съм го виждал такъв.

Когато Гален влезе в шатрата, Тес вече се бе изкъпала и Вайян я загръщаше с дълга хавлиена кърпа.

Той носеше в ръка един къс камшик.

– Остави ни, Вайян.

Вайян се втренчи с ужас в камшика.

– Една по-малка пръчка може би ще свърши същата работа.

Гален се усмихна мрачно.

– Хаким ми изпрати този камшик с доброто намерение да ми напомни как трябва да се приучи жената към покорство. Не е ли много мило от негова страна?

Вайян се поколеба.

– Сигурна съм, че не е искала да ти причини неприятности, Гален. Не би ли могъл...

– Постигна точно това, което е искала – рязко я прекъсна Гален. – Остави ни и кажи на твоята слугиня да се заеме с опаковането на багажа ти. Наредих на Калим да определи ескорт, който следобед да те придружи до Заландан.

– Но, Гален, тя наистина не е искала да стори нищо лошо. Не можеш ли да ѝ простиш?

– Не. Отиде твърде далеч. Ако не я накажа, ще изгубя гласа на Хаким за съюза.

– Този стар злодей! Какво...

– Гален е прав, Вайян – обади се тихо Тес. – Трябва да бъда

наказана. Остави ни.

Вайян я погледна загрижено и неохотно напусна шатрата.

– Не очаквах, че ще си толкова схватлива – безчувствено каза Гален. – Заслужаваше ли си това унижение?

Тя повдигна брадичка.

– Да.

– Не съм съгласен – тръгна той към нея. – Нищо не може да компенсира онова, което изпитах, когато те видях... – той замълча и застана пред нея. – Помислих, че си мъртва.

– Аз не паднах от Павда – каза тя възмутено. – Аз не падам от коне.

Той замълча.

– Какво?

– Паднах само защото исках да падна – намръщи се тя. – Но не знаех, че ще се ударя толкова силно. Не съм падала от дете и мислех, че пясъкът е по-мек.

– Би ли обяснила по-подробно – внимателно попита Гален.

– Казах ти, паднах нарочно – сви рамене тя. – Не исках да победея Хаким и останалите шейхове тъй като това щеше да ги вбеси и да провали шансовете ти да постигнеш съюз. Мислех си, че ако падна и счупя каробела, ще бъде достатъчно за наранената им гордост – очите й мятаха гневни мълнии. – Но той трябваше да бъде наказан. Трябваше да знае, че можеше да бъде победен и от една жена.

– Но ти не го победи. Ти се отказа от победата си точно когато я бе постигнала.

– Това бе достатъчно – намръщи се тя. – Не, не беше. Чувствах се ужасно, когато лежах в пясъка, а той се хилеше. Следващия път ще го...

– Тес спря и си пое въздух дълбоко. – Но засега стига – тя погледна камшика. – Искаш ли да коленича?

– Не. Само се обърни.

Тес се обърна с гръб към него.

– Махни хавлията.

Тя разви хавлията и я пусна на килима. Тес чакаше, готова за първия удар.

Но вместо удар с камшик, тя усети топло докосване в основата на гръбнака си.

Погледна през рамо и видя Гален, който бе коленичил на килима и галеше с устни долната част на тялото и. Камшикът лежеше на килима до него. Тес почувства див пристъп на радост.

– Няма ли да ме накажеш? – прошепна тя.

– Не съм казвал, че ще те наказвам. Казах само, че ще те накарам да пициш. И възнамерявам да удържа на думата си.

Ръцете му обгърнаха кръста ѝ и я свалиха на колене.

– Мислех, че си ми сърдит.

– Така е – каза твърдо той, като я бутна да легне на килима, а ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ, търсеха я, милваха я, възбуждаха. – Господи, как ме изплаши! Заслужаваш да бъдеш наказана... но не с камшик.

Трябва да се съпротивлявам, помисли си тя като през мъгла, когато горещите вълни започнаха да разтърсват тялото ѝ. Беше се приготвила за бой, а не за тази страст.

Гален разтвори краката ѝ. Пръстите на ръката му потънаха дълбоко в нея. Той започна да ги движи ритмично и тя извика, а тялото ѝ се изви в блажена наслада. Той разтвори още повече краката ѝ, а ръката му я изостави, когато се наведе по-близо и топлият му дъх подразни меката плът от вътрешната страна на бедрата.

– Има и други, много по-деликатни мъчения – каза той и прокара език по меката като копринна кожа. Тялото ѝ се сгърчи от спазми. – Виждаш ли?

Дланите му се плъзнаха под кръста ѝ. Той я повдигна леко и още повече се приближи.

– Няма да ми е трудно да те накарам да пициш така, че всички да те чуят.

Само след няколко минути предсказанието му се сбъдна напълно.

Устните му...

Тя стенеше и пицеше и отново стенеше и пицеше, докато той я издигаше към висините на насладата, без да ѝ даде покой. Оставяше я да се отпусне, но не повече от миг, след което започваше отново. Не знаеше колко дълго трая това. Когато най-после вдигна глава и се настани между бедрата и, тя така силно трепереше, че не успя да стори нищо друго, освен да се притисне силно към него. Той се задъхваше, тъмните му очи искряха.

– Никога вече – дрезгаво каза той. – Никога вече няма да поемаш такъв риск. Няма... да... го... понеса.

Той потъна дълбоко, тласна се яростно и само след няколко мига получи и собственото си удовлетворение.

Тя почувства искрица надежда през замайващото изтощение, което я обгръщаше.

– Необходимо беше. Нямахте опасност. Знаеш, че зядя добре.

Той потръпна в нея.

– Дори по-добре върху мен, отколкото върху Павда.

– Признай, че се справих добре.

Той се усмихна и нежно отгърна кичура коса от лицето ѝ.

– В моментите, когато не изпитвах желанието да спра и да те напердаша, се гордеех с теб.

– Наистина ли?

– Наистина – отвърна той, отдръпна се от нея и се пресегна за хавлията. – А сега, струва ми се, целта ни е изпълнена и вече е време да отида на последния съвет на шейховете.

Тес се изчерви.

– Мислиш ли, че са ме чули?

– Без съмнение. По едно време бях сигурен, че виковете ти ще се чуят чак в Заландан.

Тя се изчерви още повече.

– Бях... изненадана.

Гален се облече и се отправи към входа на шатрата.

– Стой тук, докато свърши съветът – тя все още лежеше на килима. Гален развърза покривалото на входа и се обърна да я погледне. – Изглеждаш напълно доволна, а нямаш никакви рани. Ще наредя койкой, освен Саид, да не влиза при теб.

– Все пак имам една синина – каза тя, докосна едно синьо петно, където палецът му бе натискал бедрото ѝ, и се засмя, – но предполагам, че това не се брои – Тес се повдигна на лакът и го погледна – Вярваш ли, че ще гласуват за съюза?

– Не зная какво да вярвам. Толкова съм близо... Може би се страхувам да се надявам.

Тя разбираше, че отново трябва да се раздели с него, но не можеше да го направи сега, когато той изглеждаше толкова самотен.

– Тогава аз ще се надявам вместо теб...

– Ще го направиш ли, килен? – попита той и усмивка озари лицето му. – В такъв случай всичко ще бъде наред. А и как би могло да бъде иначе?

Тес разбра новината още щом той влезе в шатрата.

– Съюз! – тя изтича и се хвърли в прегръдките му. – Кой ще управлява?

– Моята скромна личност – отвърна той и я завъртя в кръг. – Но аз

съм все още далеч от моята цел. Трябва да се създадат общи закони и сигурно още на първото обсъждане ще се появят разногласия и разправии. Сега, след като племената се обединиха, трябва да намеря начин да ги задържа сплотени.

– Ще успееш! Кой друг би се справил по-добре от теб? Няма да допуснеш всичките ти усилия да се окажат напразни, нали?

– Да – каза той, седна на възглавниците и я за люля в прегръдката си. От вълнение лицето му бе добило момчешки израз. – Боже господи, съюз! Най-после, Тес!

– А Хахим?

– Гласува за обединението заедно с останалите.

– Сега какво следва?

– Връщаме се в Заландан. Там ще съставя план за издаването на закони, които едва ли ще се харесат на Хахим. След месец шейховете отново ще се съберат.

– Вайян замина със своя ескорт днес следобед – тя кимна към клетката в ъгъла. – Остави ми Александър. Не знаех къде ще отидем след съвета и си помислих, че с нея можем да поддържаме връзка.

– Не ме интересува, дори да ти е оставила всички птички от волиерата си. Нищо друго не ме интересува – той хвърли бегъл поглед към птицата в плетената клетка и прегърна жена си още по-силно. – Седикхан е обединен!

Тес почувства, че се стопява от любов.

Знаеше, че чувството ѝ е искрено и хармонично. Истината стоеше пред нея – ясна и неоспорима, и то още от самото начало. Гален беше мъж, който заслужаваше да бъде обичан, и тя го обичаше. Всичко бе толкова просто.

Не, не съвсем. Тя отчаяно мечтаеше за свобода, която в тази страна не можеше да очаква, а тази радост, която току-що бе споделила с него, може би приближаваше края на брака им. След като създаде съюза, Гален вече нямаше да има нужда от нея.

Ами детето? Той още искаше дете. Тя отчаяно се залови за тази мисъл. Представи си дете с неговия образ, което щеше да обича...

– Много си мълчалива – устните му се плъзнаха по ухото ѝ.

Тес не бе наивна, знаеше, че има начин да се разреши този проблем. Тя вдигна глава и му отпрати изпълнен с любов поглед.

– Мисля, че трябва да празнуваме.

– Наистина ли?

Тя кимна и започна да развързва панделката, която прибираще

косата му. Издърпа я и я хвърли на възглавниците.

– Много специално празненство. Обеща да ми покажеш как кадните доставят удоволствие.

– Тогава трябва да изпълня обещанието си – каза той и я положи върху възглавниците на дивана. – Ти си права. Мисля, че това ще направи празненството още по-прекрасно.

Тя прокара пръсти през тъмните му разпилени коси. Върху лицето му се четеше едновременно и нежност, и необузdana чувственост.

– Знаех, че ще се съгласиш – прошепна тя.

Дете...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Няколко пъти през нощта Тес се стряскаше насън от тропота на конски копита и скърцането на каруци. До сутринта фестивалният лагер почти опустя. Единствените останали шатри бяха тези на Ел Заланд.

Саша видя Тес да излиза от шатрата и иронично вдигна вежди.

– Каква пъргава походка, какви искрящи бузи Изглеждаш изключително добре, като се има предвид тежкото изпитание, на което бе подложена.

Тес се усмихна спокойно.

– Възстановявам се бързо.

– Все пак не може да няма никакви следи – каза той вдигна ръка към челото си и направи гримаса на ужас. – Какви писъци, какви викове!

Тес поруменя.

– Ти чу ли?

– Как можеш да не чуя? Тъкмо щях да ти се притека на помощ, когато разбрах...

– Какво?

Той се ухили.

– Че съм чувал точно такива писъци и по-рано и се надявам да ги чувам още много пъти, докато достигна до дълбоки старини.

Тя бързо смени темата.

– Какво правиш тук?

– Гален ме изпрати да се уверя, че си готова за път. Един вестоносец току-що пристигна от племената на хълмовете и в момента разговаря с него.

Тя се взря в лицето му.

– Неприятности ли?

Саша сви рамене.

– Трябва да попитаме Гален – той кимна към приближаващия се Гален. – Сякаш не изглежда особено доволен.

– Прав си. Сигурно става дума за Тамар.

Гален поклати отрицателно глава.

– Група мъже, носещи знамето на Тамровия, са били забелязани по пътя за Заландан.

– Баща ми?

– Вероятно. Кой друг би могъл да бъде?

– Къде са?

– Може би на два дена път оттук.

Сърцето ѝ се сви от страх и изведнъж тя отново се превърна в дете, което трепери пред гнева на баща си.

– Тогавя трябва да отидем и да го посрещнем – вдигна рамене. – Аз съм готова.

Гален поклати глава.

– Не ти – обърна се към Саша. – Ще дойдеш ли с мен? Твоето присъствие може да помогне, но това означава също така, че публично се обявяваш против кралската фамилия.

– А как бих пропуснал възможността да натрия носа на августейшия ми чичо?

– Не се страхувам да се срещна лице в лице с него – излъга Тес.

– Твоето присъствие само ще усложни нещата и ще налее масло в огъня – каза Гален. – Докато не изпратя да те доведат, ще стоиш тук при Юсеф. Баща ти ще постъпи глупаво, ако атакува Заландан с шепя хора. Ще стигне само до заплахи, но не и до битка.

– Тогавя защо ме криеш тук? Аз не мога...

– Не – остро каза той. – Не мога да рискувам да те отнемат от мен.

Тя преливаше от щастие. Нямахме никакво съмнение в плановете на Гален.

– Добре, ще остана тук.

Саша се засмя.

– Какво покорство. Наказанието я е лишило от смелостта ѝ. Може би старият Хаким е бил прав.

Гален не му обърна внимание, а пристъпи по-близо и нежно отмести кичур коса от лицето на Тес.

– Ще изпратя да те вземат веднага щом преценя, че е безопасно. Ще организирам прием за баща ти, с който ще му разкрия както военната мощ, така и богатството на Заландан – той се усмихна. – Не се ревожи. Да се разбереш с краля на една страна, е по-лесно, отколкото с шейха на някое племе. Ще видиш, че ще стигнем до споразумение.

– Стига да застелиш обратния път до Тамровия със злато – сухо подхвърли Саша.

– Е, заслужава си – Гален целуна Тес по челото. – Ще оставя Юсеф с група мъже, които ще те закрилят. Обещай ми, че няма да вършиш глупости.

– Аз никога не върша глупости – видя мрачното му изражение и

отново почувства прилив на щастие. – Обещавам.

Саша печално поклати глава.

– Тя е само едно смазано от бурята цвете, сянка на онази Тес, която познавах.

– Млъкни, Саша – каза Тес, без да го погледне. – Аз съм само разумна.

– А, това ли било? Мислех, че...

– Хайде, Саша – Гален се обърна и се отправи към ограденото пасище, където Саид оседлаваше конете.

Саша вдигна ръка, за да се сбогува с Тес.

– Бог да те пази, дяволче – каза той и усмивката му изчезна. – Небето ми е свидетел, че ще направя всичко, за да не те сполети беда.

– След това обаче ще ти бъде трудно да се върнеш в Тамровия.

Той сви рамене.

– Е, не е чак толкова голяма загуба. Животът в кралския дворец много рядко ме забавлява. Там не признават нито главозамайващия ми интелект, нито изостреното ми чувство за хумор.

Само няколко часа по-късно Калим влезе в лагера.

Пристигането му предизвика тревожни писъци. Тес бързо излезе от шатрата и се взря с ужас в него. Главата му бе обвита с груба кървава превръзка, а върху бялата му риза се червенееше петно от прясна кръв. Той едва се крепеше на седлото.

Тя видя Юсеф да се спуска към Калим и припряно да говор нещо с него, но Калим само поклати глава, подкара коня си към Тес и спря.

– Калим – прошепна тя, – с Вайян ли се е случило нещо?

– Остави ни – заповяда Калим на Юсеф и се смъкна от гърба на коня. Когато докосна земята, коленете му се подгънаха и той се хвана за седлото.

Юсеф пристъпи напред.

– Калим, ти си ранен. Нека да те...

– Остави ни – Калим се изправи и пусна седлото. – Трябва да говоря с Мейджира.

Юсеф измърмори нещо под носа си, после неохотно се обърна и се отдалечи.

– Какво се е случило? – попита Тес.

– Тамар. Нападна ескорта, когато бяхме навлезли само на четири мили в хълмовете. Няхахме никакъв шанс. Бяха два пъти повече от нас.

– А Вайян?

– Взеха я в плен. Всички, които не са мъртви, са взети в плен.

Тес с мъка си пое дъх.

– Ти как се измъкна?

– Не съм – горчиво се усмихна той. – Тамар ме пусна да донеса известието в лагера.

– На Гален ли? Но той не е тук. Тази сутрин пое към Заландан.

– Зная. Тамар също знае. Имало е съгледвачи, които са наблюдавали лагера – Калим направи пауза. – Вестта е за теб.

– За мен!

Той кимна.

– Тамар не иска Вайян. Той иска теб. Той мисли, че ти си най-подходящото оръжие срещу Гален Ще размени Вайян за теб. Ако те заведе при него, обеща да пусне Вайян и да ми разреши да я върна обратно в Заландан.

– Света Богородице! – прошепна Тес.

– Ако не дойдеш, той ще даде Вайян на воините си и след това ще я убие – Калим отбягваше да среща погледа ѝ, а гласът му бе съвсем безизразен. – Каза ми да ти предам това.

Тес, слисана, поклати глава.

– Къде е той?

– На хълмовете.

– Може би ще успееш да стигнеш до Заландан, да кажеш на Гален къде се намира Тамар и да го изненадате.

– Тамар е опитен ездач и никак не е глупав, така че всяка нощ ще сменя лагера. Гален няма да го открие – отвърна и погледна някъде зад рамото ѝ. – Той каза, че размяната трябва да се състои следобед или изобщо няма да се състои.

Тес си пое дълбоко въздух.

– Казваш, че трябва да отида?

Той затвори очи за миг, а когато ги отвори, в тях се четеше такава болка, че тя бе поразена.

– Казвам, че Тамар ще удържи на думата си.

– Все пак трябва да има нещо, което можем да направим – разсеяно прокара пръсти в косата си и се опита да мисли. Тамар бе заплашил, че ще накара Гален да наруши съюза. Дори Гален да не я обичаше, той притежаваше достатъчно силно чувство за собственост, което означаваше, че щеше да я потърси, за да си я върне. След като беше убедил Ел Сабир да не напада Тамар, той щеше да се zlepостави ако потърсваше

отмъщение за себе си.

– Не съм само аз, за Гален е важен съюзът и в никакъв случай сега не трябва да предприема междуплеменна война.

Калим мълчеше.

– Помогни ми – каза Тес. – Какво мога да направя?

– Не зная как да ти помогна. Ти трябва да решиш сама.

– Как да го направя, когато...

– Не мога да ти помогна – грубо повтори Калим. – Не разбираш ли? Той ще я убие и вината ще бъде моя. Не успях да я защитя. Тамар ми я отне и аз го гледах като немошен старец. Тя ще умре. Не мога да ти кажа да не отиваш, дори ако това означава да загубя доверието на Мейджирона.

– Не – каза тя. Вгледа се в измъченото му изражение и я обзе състрадание, примесено чувство за безпомощност. Не беше вярвала, че суровият и строг Калим може да изпитва толкова дълбоки чувства. – Не можеш да ми кажеш да не отида – тя уморено сви рамене. – И няма как да не отида. Вайян не е за онази пълзяща змия.

– Не. Тя беше много изплашена, защото знае какво представлява той. Познава го от детинство.

Тес също бе изплашена, но не можеше да допусне това да замъгли разсъдъка ѝ.

– Тогава трябва да я отървем веднага – каза тя. – Влез в шатрата да ти прегледам раните и да помисля за...

– Не.

Тя се извърна и го погледна.

– Защо?

– Няма да ти позволя да се грижиш за мен. Нямам право.

Тес го погледна уморено.

– Какво ще направиш? Ще стоиш там докато ти изтече кръвта ли? Каква помощ ще окажеш на Вайян, ако си мъртъв? – тя го хвана за рамото и го поведе към шатрата. Тес се намръщи и докато го тикаше към дивана, мислеше усилено. – Първото нещо, което трябва да направим, е да се уверим, че размяната ще се състои без измама. Ще вземем Юсеф и останалите мъже да защитават Вайян след размяната, а след това ще я придружиш до Заландан и ще съобщиш на Гален...

– Той няма да ми прости – едва чуто произнесе Калим. – След Вайян Гален ми е най-скъп, а аз действам без...

– Ще млъкнеш ли, дявол да те вземе? – тя го бутна върху възглавниците. – Не можеш да направиш нищо друго. Трябва да я спасим.

– А какво ще стане с теб?

– Аз не съм като Вайян – Тес започна да развързва парцала, с който бе увита главата му. – Много ли я обичаш?

– Бих дал живота си за нея – просто каза той. – След онова, което се случи, вече изгубих честта си.

– Не знаех...

– Понякога бях дивото момче от хълмовете, но я обичах. Не умея да говоря добре. Не притежавам както братовчед ти дарбата да печеля женските сърца. Аз съм само един воин... – гласът му секна, ръцете му се свиха в юмруци. – Тя не бива да умре.

– Разбира се, че няма да умре – Тес прегледа раната на слепоочието му. – Не изглежда чак толкова зле. Раната на рамото по-сериозна ли е?

– Не, само една драскотина.

– Добре, макар че вероятно ме лъжеш – каза тя и тръгна към входа на шатрата. – Ще повикам Юсеф да превърже раните ти и да ти даде лауданум. По-добре се справям с болни коне, отколкото с хора – Тес спря на входа. – Искам да не ме гледаш така, сякаш съм поела към гроба. Нямам намерение да позволя на Тамар да победи Гален. Само трябва да измисля какво да направя. Сигурно не е чак толкова трудно.

Красиви и смели думи, помисли си тя уморено, когато излезе от шатрата, но как можеше да спаси себе си от Тамар, а Гален – от междуплеменната война? Щеше да ѝ е трудно да избяга сама, ако силите на Тамар наистина бяха такива, каквито ги беше описал Калим, така че не ѝ оставаше нищо друго, освен да разчита на Гален. Но ако Тамар променяше лагера всеки ден, как можеше Гален да го открие?

Трябваше да има някакво оръжие, което би могла да насочи срещу Тамар. Имаше едно предимство, което можеше да използва. Ясно бе, че Тамар, както и Хаким, я смятаха за глупава, но важна фигура в плана на Гален. Възможно бе да използва... очите ѝ се разшириха.

– Света Богородице, дали ще успя?! – тя се обърна и изтича обратно в шатрата при Калим. – Открих!

Тамар погледна Тес, която стоеше с гордо вдигната глава върху коня си, отметна глава назад и извика през смях:

– Аллах, смили се над нас, какво е това?! Целият лагер ли си домъкнала с теб?

– Не виждам нищо смешно – Тес вдигна надменно брадичка и огледа Тамар с хилещите се зад него мъже. – Не можех да тръгна без най-

необходимото. Кой знае на кого ще решиш да ме предадеш срещу откуп и колко време ще ми отнеме това?

– Най-необходимото? – възкликна Тамар. Погледът му премина от скъпоценната отърлица около шията ѝ до златното чадърче, което държеше в ръка. Гривата на коня ѝ бе украсена с подобни златни панделки, а конят зад нея бе натоварен със сандъци, имаше дори и плетена клетка с някаква птица.

– Паун! Съпругата на Гален е паун.

– Неговата съпруга е принцеса на Тамровия – каза Тес. – Това никога нямаше да се случи, ако знаех за варварщината, която трябва да понасям тук – намръщи се тя. – В Белажо никога нямаше да ми се случи да понасям тези унижения – тя се обърна към Калим и каза нетърпеливо: – Хайде да приключваме. Вземай момичето и заминавай, за да мога да слеза от този отвратителен кон. Горещината е непоносима.

Калим погледна въпросително към Тамар. Тамар все още не сваляше поглед от Тес. Изглежда, се забавляваше.

– Не ти харесва нашата страна, така ли?

– В Заландан е приятно, но пустинята е непоносима – тя избърса челото си с напарфюмирана кърпичка и каза многозначително: – Караш ме да чакам.

– Моите извинения, Ваше височество – подигравателно се поклони Тамар. Щракна с пръсти, ездачите се разделиха и в края на колоната се появи дребна фигура.

– Вайян!

Вайян подкара коня си към Тес. Лицето на момичето бе пребледняло, а в тъмните очи се четеше болка. Тес почувства изблик на гняв към Тамар, но веднага съобрази, че това можеше да се види лесно в израза на лицето ѝ, и нарочно се обърна към Вайян.

– О, глупаво момиче, причини ми доста неприятности.

– Съжалявам – прошепна Вайян.

Тес сви рамене.

– Може да е за добро. Ако е разумен, двамата с този бандит можем отлично да се разберем, възможно е съдбата да ни е събрала.

Тамар вдигна вежди.

– Наистина ли?

– Ще видим – Тес се обърна надменно към Калим. – Вземай я и заминавай.

– Тес – обърна се към нея Вайян и спря коня си до Павда. – Съжалявам, аз не бих...

– Ако наистина съжаляваш, изчезвай, за да мога да сляза от това животно. Знаеш, че не понасям коне.

Очите на Вайян се разшириха от изненада.

– Но, Тес, аз не...

– Хайде, Вайян – Калим сръчно пое юздите на коня й и го поведе след себе си.

Нима Тамар щеше да ги пусне да си отидат? Тес се вцепени, когато видя как шейхът изгледа отдалечаващите се Калим и Вайян. Не вярваше той ще се отнесе честно към уговорката за размяна, ако това не му се нравеше. Гален й бе казал, че той е човек, който действа според прищявките си.

Реши да му отвлече вниманието. Бързо пришпори Павда и закри гледката на Тамар към Калим и Вайян.

– Имам предложение за теб.

Погледът му се премести отново върху нея.

– Предложение ли?

Тя кимна.

– Защо иначе ще се съгласявам на тази размяна? Пред мен се отвори възможност да напусна тази отвратителна страна. Ако искаш да ме предадеш някому за откуп, защо да не е на баща ми в Тамровия? – тя отново избърса челото си и каза раздразнено: – Защо ме държиш тук в тази горещина? Никъде ли в тази страна няма сянка? Хайде, ела да отидем в твоя лагер.

– О, да отидем в моя лагер ли? – устните на Тамар се изкривиха. – Мисля, че няма да стане, Ваше височество. Ние развалихме лагера и ни очаква дълъг път, преди да спрем отново – той отправи поглед към Калим и Вайян, които се бяха отдалечили и вече едва се виждаха. След това отново се обърна към Тес. – Аз ще реша кога ще почиваш. Ще разбереш, че аз не съм Гален Бен Рашид. Той винаги е бил мекушав с жените. Виновна е онази кучка – неговата майка, която го... – очите му изведнъж се разшириха и той започна да се хили отново. – По дяволите! – плесна се той по бедрото. – Разбира се, защо не? – Тамар извърна коня си. – Елате, Ваше кралско височество, току-що ми хрумна прекрасна идея. Да тръгваме.

– Моето предложение – запротестира Тес, като хвърли поглед към завоя на пътя. Отдъхна с облекчение, когато видя, че Калим и Вайян вече бяха завили зад ъгъла и се присъединиха към Юсеф и чакация ги ескорт.

– Бъди сигурна, че ще те изслушам – изсмя се Тамар – Ти си много

по-забавна, отколкото си мислех. Ще те оставя да говориш колкото си искаш, докато това ме развеселява. В края на краищата – стрелна я той със злобен поглед – ние имаме да правим нещо... само двамата.

Тес продължи да си придава раздражен израз.

– И ти си така груб, както и мъжът ми. Няма повече да понасям това отношение. Ще се радвам да се прибера у дома, в цивилизована страна, където мъжете говорят мило и учтиво.

Тамар се втренчи в нея, сякаш тя беше някакъв нов вид животно, който той за пръв път бе открил.

– Не разбираш ли какво смятам да направя... – той спря и отново започна да се смее. – Невероятно! – извика той и заби шпори в коня си. – Само мога да съжалявам Гален. Какво ли е преживял, докато те е влачил от племе на племе през последните два месеца! Трябва да ми е благодарен, че го спасявам от самия него.

– Боже господи, значи ти я ОСТАВИ на него?! – Гален имаше странно чувство, че нещо в него сякаш се скъсва на две. – Ти му я даде?

Калим потрепера.

– Постъпих неправилно, но не знаех какво друго можех да сторя. Вайян беше...

Саша направи крачка напред.

– Как е Вайян? Той нарани ли я?

– Не, тя само е изплашена и уморена. Почти не продума по пътя за Заландан – отвърна Калим. – Веднага щом пристигнахме в двореца, тя се прибра в стаята си, а аз дойдох тук.

Гален се отправи към вратата.

– На кое място стана размяната?

– На хълмовете над фестивалния лагер.

– Събери хората. Тръгваме веднага.

– Той е ранен, Гален – напомни му тихо Саша.

Гален се извърна да го погледне. Усещаше как гневът го разкъсва отвътре.

– Мислиш ли, че ме интересува? Щом може да язди, тръгва с нас. Всички тръгват. Има късмет, че не го обесих. Ще я върнем обратно.

Саша поклати глава.

– Не можем да търсим напосоки. Познаваш Тамар. Той е като сянка. Можем с дни да претърсваме хълмовете.

– Щом трябва, ще ги претърсваме.

– Не – каза Калим.

– Не? – Гален се обърна към Калим и очите му хвърлиха гневни мълнии. – Може би искаш да я оставиш на Тамар? Ти сигурно с голямо задоволство си я предал на нежните му грижи.

Калим пребледня.

– Аз не можех... – преглътна той. – Заслужавам гнева ти, но Мейджира бе тази, която каза да чакаш тук.

– Да чакам! Тя не знае, че Тамар...

– Знае – прекъсна го Калим. – Каза, че ще ти изпрати вест и къде се намира.

– И как ще го стори?

– Чрез Александър. Взе го със себе си. Каза, че ще ти съобщи къде се намира. Тя също има план да накара Тамар и войните му да се почувстват безпомощни.

Гален го погледна изумен и почувства искрица надежда. Не разбираше как Тес, сама жена, изобщо можеше да се надява да победи бандата на Тамар, но гълъбът можеше да я спаси.

– Кога я остави?

– По обяд.

Гален вдигна поглед към небето.

– Слънцето скоро ще залезе. Като се смрачи, ще спрат да си построят лагер – той се обърна и тръгна към вратата. – Погрижи се конете да са оседлани и хората да са готови за път, Саша. Калим, ела с мен и ми разкажи за плана. Отивам в стаята на Вайян да чакам Александър.

Обзе го ужас, кръвта замръзна в жилите му. Толкова слаба бе тази надежда. Но тя бе единствената, единствената възможност да я спаси.

Господи, Тес беше казала, че проклетият гълъб не е особено умен. Дори да успееше да го пусне, каква бе гаранцията, че гълъбът нямаше да се изгуби и да отmine Заландан?

Мили боже, не му позволявай отново да отлети за Сауд Абаба!

Тес видя как Александър се издигна, отдалечи се от кулата и отлетя на запад. *Сауд Абаба?* Чу стъпки по извитата каменна стълба, бързо се обърна, ритна празната клетка на Александър в сянката на ъгъла и се запъти към отворения сандък по средата на стаята. В този момент вратата се отвори и Тамар влезе.

– Не мога да намеря кутийката с бижутата си – оплака се тя. –

Знаех си, че тези дръвници няма да я сложат на мястото ѝ.

– Напротив, сложиха я точно там, където им казах – ухили се той. – При моите собствени вещи.

– Не можеш да крадеш бижутата ми – погледна го с омраза Тес. – Какво друго спечелих от този брак? Пясък, горещина, разправии, обиди и... и... лунички – тя се огледа наоколо. – А сега ти ме водиш в тази мръсна кула. Защо сме тук?

– Веднъж, преди много години, дойдох с Гален тук – Тамар отправи поглед към ограденото със завеси легло но средата на стаята. – Беше удобно и реших, че е подходящо.

Тамар бе убил едно от момичетата в пиянска ярост.

Побиха я тръпки, когато си спомни разказа на Гален за онази ужасна нощ, която бе променила живота му.

Тамар все още не отместваше поглед от леглото.

– Освен това Гален няма и да помисли да дойде тук. Неговите спомени от тази кула не са толкова приятни, колкото моите.

– Моето предложение – започна Тес. – Искам да...

– Не сега – разсеяно каза Тамар и очите му заи-скриха сред брадатото лице. – Не ми пречи. Хубаво е понякога да съживиш миналото.

Въздухът около нея изведнъж натежа и злокобно се сгъсти.

– Гладна съм. Няма ли да ме нахраниш? – строго попита Тес.

Погледът му се премести от леглото към нея.

– Боже господи, каква упорита и заядлива жена.

– А къде е сандъкът с вино, който носех със себе си? То е от най-добра реколта – намръщи се тя. – Чудно как могат тези диваци от Ел Заланд да правят такова прекрасно вино.

– Моите хора ми казаха, че не струва. Но те нямат изтънчен вкус, за да го оценят – захили се той. – Както и да е, аз имам по-изискан вкус и ще ти кажа дали са прави или не.

– Но това вино е мое! То щеше да ми стигне за няколко години, след като стигна в Белажо.

– Ще видя дали ще мога да им измъкна малко и за теб. Или може би не за турнира. Искам те будна и в добра форма – усмихна се той подигравателно. – Ще ме удостоите ли с благоволенieto си, Принцесо?

– Не зная какво искаш да кажеш, но съм сигурна, че е отвратително – намръщи се тя. – Сега съм гладна и искам да ям.

Той се обърна.

– Ще изпратя някого да ти донесе паница задушено.

– Искам го в моята сребърна чиния – каза тя.

Той я погледна.

– Благодаря се, че изобщо ти давам да ядеш.

– И в моята чиния.

Тамар отметна глава и отново се разсмя.

– В твоята чиния.

Затръшна вратата след себе си и тя чу, че продължи да се смее, докато слизаше по стълбите. Когато напрежението се смени с облекчение, Тес се почувства много отпаднала. Господи, колко бе изплашена! Призля й, като видя как Тамар гледаше леглото. Как можеше Гален да си помисли, че си приличат? Тамар беше звяр.

Върна се до прозореца. Можеше само да се моли виното, което нарочно беше наредила да й опаковат, да задържи Тамар и хората му за известно време, преди той да поиска следващото си удоволствие от нея. Не предполагаше, че ще се изплаши толкова много и не беше сигурна колко още ще издържи да се прави на глупачка, след като коленете й така се подгъваха всеки път, щом той се приближеше до нея.

Погледна към небето, но от Александър нямаше и следа. Дали беше завил на запад, или бе поел на изток?

– Не към Саид Абаба – прошепна тя. – Моля те, Александър. Не към Саид Абаба, а към Заландан.

През последните два часа виковете и смехът в долната стая постепенно заглъхнаха и накрая спряха.

Докато напругаше слуха си, Тес така силно стискаше облегалките на стола, че пръстите й бяха побелели. Нищо не можеше да чуе. Беше ли изпил Тамар виното? Беше ли спасена?

След малко чу неравномерни стъпки по каменната стълба. Не, още не беше спасена. Тя обезумяла се огледа наоколо...

Сребърната кана на масата можеше да й послужи за оръжие, тъй като изглеждаше доста тежка.

Тамар отвори вратата и клатушкайки се, влезе в стаята.

– Не почука – каза Тес, като се насили и пусна облегалката на стола. – Такова неуважение е недопустимо – тя се изправи и тръгна с бързи крачки към масата, на която стоеше сребърната кана. – Освен това не ми носиш задушното, което ми обеща.

– Всичко свърши. Виното също – думите на Тамар бяха малко провлачени, а очите му бяха приковани злобно в нея. – Хората ми откриха, че виното е изключително упойващо. А аз се чудя защо... – той се промъкна към нея. – Питам се защо ги хвана дрямката и главите им нажежаваха толкова бързо, след като са свикнали на далеч по-силни

питиета?

Тес замръзна на мястото си и продължи да стои с гръб към него. Само да можеше да достигне каната:

– Това е превъзходно вино. Всеки може да разбере защо... – тя спря, тъй като ръцете на Тамар я стиснаха за раменете и я обърнаха с лице към него.

– Какво имаше в него?

– Не зная за какво говориш. Ако обичаш, пусни...

Ръцете на Тамар я стиснаха още по-силно и тя се задъха.

– Какво? Отрова ли?

Хватката се затягаше все повече и повече и Тес прехапа долната си устна, за да не изпищи.

– Какво?

– Лауданум.

– Много ли?

– Не... зная. Колкото можах да открия в лагера.

– И ти се престори на глупачка от високо потекло, за да повярвам, че нямаш достатъчно мозък, и да ме измамиш? – лицето му беше разкритено от ярост. Той премести ръцете си от раменете към гърлото ѝ. – Кучка!

„Тамар уби едно от момичетата в пиянска ярост. Удуши я.“

За момент на Тес ѝ се стори, че чува писъците на бедното момиче като ехо, което сякаш идваше от стените на стаята. И тя ли щеше да умре по същия начин?

– Мислиш ли, че имам нужда от теб? – Попита Тамар и ръцете му започнаха бавно да се затягат върху шията ѝ. – Твоята смърт също ще ми свърши работа. Гален няма да преглътне убийството на жена си дори изобщо да не го е грижа за теб. Мислех само да си поиграя с теб, но ти се оказа прекалено умна.

Тес не можеше да си поеме дъх. Пресегна се напосока зад себе си, за да сграбчи сребърната кана, но преди да успее да я достигне, той я издърпа далеч от масата.

Обезумяла, тя вдигна ръце към гърлото си, за да отхлаби пръстите, които я задушаваша. Изпитваше ужасна болка.

Усети кръвта да тупти в ушите ѝ, застрашавайки всеки миг да избухне в слепоочията.

Коленете ѝ омекнаха и се подкосиха. Тамар я държеше изправена, притиснал безмилостно ръце около шията ѝ.

Не чу отварянето на вратата, нито вика на Гален, но Тамар го чу.

Пръстите му се отпуснаха, но той продължи да я стиска здраво за гърлото. Обърна се към вратата и я повлече след себе си.

– Пусни я, Тамар – на светлината на свещите очите на Гален блесяха така диво, както и тези на Тамар.

„Той е моето огледало. Той е това, което аз можех да бъда...“

Тамар изруга, разтвори пръсти, но така я удари, че тя излетя встрани и се претърколи няколко пъти. Посегна към камата, затъкната в пояса му.

– Не! – Гален скочи напред.

Това бе Гален... Имаше нещо, което толкова много искаше да види. Имаше нещо...

Но той се движеше прекалено бавно. Тамар вече държеше камата си в ръка и се обръщаше към нея.

Гален ще се забави!

И тя ще умре.

Не, не сега. Сега, когато знаеше, че и Гален... Светлината на свещта блестеше върху вдигнатото острие на ножа.

Тес усети, че пропада в тъмнина. Обгърна я мрак.

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА

Носеха я силните ръце на Гален. Тя чу тропота на ботушите му върху каменните стъпала.

– Не... – гърлото ужасно я болеше, докато се опитваше да прокара думите си през него. – Не ме оставяй да умра!

– Тихо, Тес – прекъсна я гласът на Гален. – Не говори.

Тя отвори очи и видя бледото му лице. Не разбираше ли той? Трябваше да му каже колко важно е да живее и те да бъдат заедно.

– Важно е...

Лъхна я студен въздух. Видя блясъка на стотици запалени факли във от кулата. Всички воители на Ел Заланд я чакаха.

– Няма да умреш.

Гален я прехвърли в ръцете на някакъв друг мъж и се качи на коня си.

Тес се вгледа в познатите сини очи и разбра, че е в ръцете на Саша.

– Кажи му...

– Не бъди упорита, немирнице – нетърпеливо я прекъсна Саша. – Преживяхме достатъчно заради теб и сега престани да предизвикваш съчувствието ни с този жабешки кряк.

Тес почувства силно облекчение. Дори и Саша нямаше да я нарече жаба, ако тя изживяваше последния си час.

– Вината не е моя – произнесе тя с толкова достойнство, колкото гласът ѝ позволяваше. – Аз... не можах да направя всичко.

Саша се усмихна.

– Но все пак се опита. Упои хората на Тамар, изпрати съобщение, остави ни съвсем малка възможност да проявим героизъм. Май трябва да ти благодарим, че поне Тамар остави на нас.

– Не стигнах до каната навреме.

– Дай ми я – каза Гален.

Тя отново се озова в ръцете на Гален, който я загърна с наметало.

– Добре ли се справих?

– Чудесно – отвърна Гален, притегли я по-близо и я настани удобно на седлото. – Сега спи и ни остави да довършим останалото.

– А Тамар?

– Мъртъв е.

Не, това не беше вярно. Трябваше да каже на Гален, че не е бил

прав.

– Той е извратен. Не е като теб.

– Шшшт – притисна той бузата ѝ към гърдите си, извърна се и вдигна ръка, за да даде знак на мъжете зад себе си. – Ще говориш по-късно.

След минута ритмичната походка на Селик я унесе в дрямка. Тя вдъхна миризмата на росната трева, кожа и лимон.

– Ние трябва да... поговорим. Искам да ти кажа нещо.

– По-късно.

Да, това можеше да почака. Сега, след като видя лицето му в оня момент, тя можеше да изчака за останалото.

Тес се сгуши по-близо.

– Добре, по-късно.

Когато Тес се събуди няколко часа по-късно, слънчева светлина струеше в стаята ѝ в двореца, а Вайян седеше на един стол до дивана.

Лицето на Вайян беше сковано от напрежение. Тя се наведе и докосна ръката на Тес.

– Не се опитвай да говориш.

Тес вдигна ръка към гърлото си, усети раната и трепна.

– Боли.

– Имаш ужасни синини – прошепна Вайян. – Толкова съжалявам! Вината е моя...

– Глупости – Тес седна и отметна завивката. Боже господи, гласът ѝ приличаше на гарванов грак. – Как може вината да е твоя? Тамар беше онзи, който се опита да ме удуши. Къде е Гален?

– Току-що си тръгна. Остана тук цяла нощ.

Това беше чудесен знак за Тес и тя го прибави към онова, което бе видяла в изражението му предишната нощ...

– Искам да го видя – каза тя, стана и се олюля, но успя да се закрепни на крака. – Ще ми помогнеш ли да се облека?

– Трябва да си почиваш – намръщи се Вайян. – Освен това той не може да те приеме. Току-що получи известие, че тамровианците са били видени на миля от градските порти.

Баща ѝ! Света Богородице, почти беше забравила за тази нова заплаха! Но за своя изненада откри, че не се изплаши както първия път, когато чу за пристигането му. След срещата с Тамар страхът от баща ѝ значително бе намалял.

– Гален в стаята ли си е?

Вайян кимна.

– Не можеш ли да почакаш? Калим е все още на хълмовете. Не можеш да изпратиш съобщение...

– Мразя да чакам. Искам да отида сама – Тес повдигна вежди. – Калим цяла нощ е бил навън?

Вайян се изчерви и кимна.

– Той, изглежда, мисли, че е направил нещо непростимо.

Аз бих умрял за нея, беше казал Калим.

– Сигурна съм, че Саша също... – Тес спря и поклати глава. Думите като че ли не бяха на място. Трябваше да помисли за това, но по-късно.

– Гален няма да му прости. Той му е много сърдит, че те е оставил в ръцете на Тамар.

– Вината не беше на Калим. Ще обясня на Гален.

Но сега тя бе прекалено нетърпелива да сложи в ред собствения си живот.

– Ела, искам да говоря с Гален, преди да пристигне баща ми. Ще облека роклята с цвят на смарагд. Ще ми избереш ли един красив шал, който да увия около шията си, за да скрия тези отвратителни синини?

Трябваше да се опита да говори нормално. Гален не биваше да бъде повлиян от съжаление към нея. Каквото и да беше решението му, каквото и да й кажеше, то трябваше да дойде от сърцето му.

– Върни се в стаята си – намръщи се Гален веднага щом тя пристъпи прага. – По-добре е да не се движиш. Хайде обратно в леглото!

– Защо? Аз живея тук – Тес затвори вратата след себе си и го погледна. – Освен това мисля, че в леглото е много скучно, когато наоколо стават толкова интересни неща.

Мрачните черти на лицето му се смекчиха.

– Забелязал съм, че и в леглото не те обзема скука, когато там се случват интересни неща – усмихна се той. – Не искам да си тук при пристигането на баща ти. Ти вече води достатъчно битки.

– Но тази битка също е моя. Къде е баща ми?

– Очаквам го всеки момент. Саша излезе да го посрещне и да го доведе в двореца.

– Тогава ще чакаме заедно – усмихна се тя. – Трябва да съм тук, за да се защитавам. В края на краищата, аз съм само една безпомощна жена. Как мога да съм сигурна, че няма да ме предадеш на него?

– Безпомощна жена ли? Шегуваш се. Всички в Ел Заланд говорят как организира залавянето на Тамар – намръщи се той. – Освен това ти казах, че няма... защо да се смееш!

– Смешно ми е. Чувствам се много щастлива – тя прекоси пак стаята и застава пред него. – Каж ми, Гален, сега, когато Тамар е мъртъв, заплахата за съюза е много по-малка, нали?

– Да.

– И ти нямаш повече нужда от мен за съюза.

Той я погледна.

– Не съм казал такова нещо.

– Тогава кажи го. Каж ми истината.

Устните му се свиха.

– Не си ми необходима повече за осигуряването на съюза.

Тя се усмихна.

– Тогава аз съм свободна. След като баща ми си отиде, аз ще замина за Франция. Ти, разбира се ще ми осигуриш ескорт.

– Не! – ръцете на Гален я стиснаха здраво за раменете, а очите му искряха. – Ти ми обеща...

– Дете? Но ти вече нямаш нужда от дете.

– ИМАМ НУЖДА от дете.

– Но не заради съюза.

– Не, но... искам дете.

– Но ти обеща да ме освободиш, когато вече няма да имаш нужда от мен за обединяването на Седикхан. Ще нарушиш ли обещанието си?

– Казах ти... имам нужда от теб.

– Само варваринът не спазва дадената дума – нежно каза Тес. – Няма ли да се държиш като цивилизован човек, Гален? – той я погледна с нещастно изражение и ръцете му стиснаха раменете ѝ още по-силно.

– Не. Не ме интересува дали... ще останеш.

– За колко време?

– Завинаги! – думата бе произнесена с такава сила, че проехтя в стаята.

Тес засия.

– Отлично – извика тя и се хвърли в прегръдките му. – Страхувах се, че ще ме накараш да те моля за това, което щеше да е много недостойно.

Той се стъписа от изненада и я отдръпна от себе си.

– Ти искаш да останеш! Господи, надявам с че осъзнаваш какво говориш! – огромните му ръце трепереха. Той извърна главата ѝ и я

погледна в очите. – Знай, че аз не мога да те пусна да си отидеш, дори това да означава, че ще те държа тук насила, както баща ми постъпи с моята майка... – той затвори очи. – Боже господи, какво те кара да искаш това?

– Мъжът, когото обичам – каза тя просто. – И ако Бог е добър – мъжът, който също ме обича.

Клепачите му се разшириха и разкриха искрящите му очи.

– О, да! – каза той твърдо. – Мисля, че те обичам от момента, в който те видях да се държиш за Аполон в онова проклето благо.

– Това е доста странно, като се има предвид, че цялата бях покрита със зеленикава мръсотия и вонях непоносимо – тя отново се хвърли в прегръдките му и зарови лице в гърдите му.

– Когато те гледах бледа и неподвижна... а шията ти... заклех се, че ако Бог те остави да живееш, ще те пусна да си отидеш, но сега, когато те видях да влизаш в стаята... – той прошепна: – Реших да рискувам душата си, но да те запазя. Аз съм същият варварин като баща си.

– Не – отдръпна се тя и вдигна поглед към него. – Ти не си нито като баща си, нито като Тамар. Може и да си варварин, но аз обичам варварското в теб, както и останалите ти качества – присви веждите си, докато търсеше подходящи думи. – Не разбираш ли? Ние сме такива, каквито сме. Аз съм прекалено буйна и дръзка. Обичаш ли ме по-малко заради това?

– Не – на устните му се появи лека усмивка. – Въпреки че искрено се надявам да дадем по-лична насока на буйния ти нрав.

– Това може никога да не се случи. Може би ти никога не ще изкорениш всичко варварско от себе си. По-важна е борбата и ние ще прекараме живота си, като се борим заедно – тя го прегърна с всички сили. – Мисля, че ще бъде интересно.

– Дори и ако не мога да ти обещаю свободата която ти толкова желаш тук, в Седикхан?

– Ти ще ми дадеш това, което можеш, а за останалото аз само ще се боря – видът ѝ издаваше решителност. – И това също ще бъде интересно, не мислиш ли?

Той я погледна подигравателно.

– Мили боже, каква съдба очаква всички ни! Бедният Хаким!

– Той го заслужава – Тес махна пренебрежително с ръка. – А и всички вие.

Гален отметна глава и се засмя, а лицето му придоби момчешки израз.

– Бедният Гален!

– Не – повдигна се тя на пръсти и нежно целуна устните му. – Аз ще те защитавам и ще те обичам винаги, сега и завинаги. Не ще имаш възможност да се самосъжаляваш.

– Сега и завинаги – повтори той, без да сваля очи от нейните.

Това беше клетва, която я изпълни с огромна радост, и тя почувства, че ще се пръсне от щастие.

– Трябва да съм благодарна на Тамар, ако той те е накарал да разрешиш, че ме обичаш.

– Не, аз го разбрах много преди това. Осъзнах го, когато падна от Павда и си помислих, че си мъртва.

– Аз не паднах от Павда. Знаеш, че... – тя се намръщи. – Защо не ми каза?

– А ти защо не ми каза, че не възнамеряваш да ме напуснеш?

– Заради нашата сделка. Страхувах се, че...

– Аз също – видя как очите ѝ се разшириха от изненада и добави с тих глас: – Никога през живота си не съм изпитвал по-голям страх. Не можех да повярвам, че няма да ме напуснеш, ако не те заставя.

– Никога няма да те напусна – целуна го тя и се отдръпна от него. – Това е всичко, което исках да ти кажа. Сега ще седна ей там, на онзи стол, ще бъда съвсем послушна и ще ви оставя двамата с баща ми да обсъдите... престани да се смееш – извика тя, но в следващия миг също се разсмя. – Добре, наистина ще се опитам да не се меся.

В този момент Саша връхлетя в стаята, без да почука.

– Саша, какво става, по дяволите?

Тес се обърна да погледне братовчед си и веднага разбра какво бе накарало Гален да зададе този въпрос. Саша беше пребледнял и стоеше като замаян. Тя бързо попита:

– Какво ти каза той? Много ли ти е сърдит?

– Кой?

Тя се взря в него объркана.

– Баща ми.

– Аксел ли? – Саша поклати глава. – Не зная да ли ми е сърдит или не. Той не е тук.

Тес го гледаше изумена.

– Не е тук ли? Нима е пратил заместник.

– Да, пратеник. Не му е било възможно да пусне в момента Тамровия.

– Саша, какво, по дяволите, ти става – попита Гален.

Тези думи извадиха Саша от унеса му.

– Те са мъртви. И двамата са мъртви. Баща ми и брат ми. Удалили са се. Лодката им се преобърнала в река Зандор и те попаднали във водовъртежите, преди да успее някой да им помогне. Случило се два дни, след като напуснах Тамровия. В момента ги замества Аксел – той вдигна глава и ги погледна Сега аз съм крал на Тамровия – Саша изведнъж избухна в смях. – Боже господи, не е ли смешно? Аз!

– Сигурен ли си? – попита Гален.

– Граф Мазлек ме уверява, че кралският двор и народът с нетърпение очакват завръщането ми в Белажо – Саша се усмихна горчиво. – За първи път някой изявява желание да ме види в двореца. Предполагам, трябва ла скърбя за тяхната смърт, нали? – Саша сви рамене. – Не искам да бъда лицемер. Нито ги обичах, нито ги уважавах, докато бяха живи, така че няма да съжалявам за тях и сега, когато са мъртви.

– И какво ще стане сега? – попита Тес.

Саша я погледна безизразно.

– Струва ми се, че трябва веднага да се върна в Тамровия. Ще нареда да опаковат багажа ми. Ще нареда на прислужницата да опакова и твоя багаж, Тес – той се обърна и без да я погледне, отвори вратата. – Ще се видим в двореца след няколко часа.

– Моят багаж ли?

– Като крал на Тамровия, мое задължение е да осигуря брака ти с тамровиянски аристократ.

Очите ѝ се разшириха.

– Саша!

Светлите му очи бяха ледени, както и гласът му:

– Съжалявам, но смъртните случаи в кралските фамилии изискват незабавно заздравяване на рода. Този брак ще бъде анулиран и след година ще те оженим за благородник от кралството.

– Какво?! – Гален хвана Тес през кръста, сякаш за да я защити.

– Не можем да търпим брак между тамровиянска принцеса и варварски шейх като... – Саша спря избухна в смях. – Господи, какво изражение имаш, палавнице! – той се подпря на вратата като продължаваше да се превива от смях. – Ти ми повярва!

– Свиня – устните ѝ се разтеглиха в снизходителна усмивка. – Хванах се на въдицата ти.

– Струва ми се, великолепно имитирах баща си – Саша потрепери. – Каква ужасна мисъл – той бавно се усмихна. – Почти накарах Гален да извади камата си и да промуши злодея, за да те запази за себе си.

– Не ми беше смешно – призна Гален и притегли Тес по-близо до себе си. – Твоето първо действие като монарх щеше да вкара Тамровия във война.

Очите на Саша се разшириха от изненада.

– О, по дяволите, забравих, че трябва да мисля за досадните кралски задължения. Колко потискащо е това! Изобщо не вярвам, че тази работа някога ще ми хареса. Аз не съм подходящ за владетел.

Четири часа по-късно Тес стоеше на стъпалата с Гален и наблюдаваше как Саша оседлава жребца си.

– Ще ми липсва – с мъка промълви тя.

– Не си отива завинаги – каза Гален.

Но и двамата знаеха, че Саша поема по път, който щеше да го отведе далеч от тях. Въпреки предчувствията на Саша, Тес вече забелязваше проява на сила и власт в държанието му и в начина, по който подкани граф Мазлек да се качи на коня си.

– Той ще се промени.

– Ние всички се променяме – Гален нежно докосна с устни слепоочията ѝ. – Иначе животът би бил твърде безинтересен. На теб това няма да ти хареса, любов моя – той я побутна леко напред. – Хайде, иди да се сбогувате.

Тя тръгна надолу по стълбите.

– Ти няма ли да дойдеш?

– Аз му казах довиждане преди малко в стаята му. Не обичам дългите сбогувания.

Като я видя да се отправя към него, Саша ѝ се усмихна.

– Не изглеждай толкова самотно, дяволче. Заландан не е на другия край на света, а аз помня обратния път.

– Каза ли довиждане на Вайян?

– Да – усмивката му се стопи. – Тя беше много... учтива – въздъхна той. – Това ме натъжи.

– Глупости.

Очите му се разшириха.

– Мислех, че ще проявиш повече съчувствие.

– В началото наистина мислех, че трябва да имаш Вайян просто защото я искаш – Тес срещна погледа му. – Но сега разбирам, че тя съвсем не е за теб. Ти и аз много си приличаме, Саша. Ти я харесваш само защото тя излъчва спокойствие и сигурност, които ние никога не сме

притежавали. Само за три месеца Вайян щеше да ти омръзне до смърт. Ще се чувства много по-добре с Калим. Веднъж той ми каза, че би дал живота си за нея.

Саша се намръщи.

– На мен не ми липсва нито смелост, нито достойнство.

– Достойнството и смелостта нямат нищо общо с това – махна с ръка тя. – Ето защо тя не е за теб. Ти с удоволствие би рискувал живота си за нея. Но после какво? Ще потърсиш ново предизвикателство. Каж ми защо след шест години напускаш Седикхан толкова смирено?

– Защото никой не ми предложи трон по-рано – сухо каза Саша.

Тя поклати глава.

– Смяташ, че греша ли? – Саша вдигна вежди. – В такъв случай предполагам, че ти ще ми кажеш.

– Ти нямаш желание да бъдеш крал. Отиваш си, защото макар и борбата да продължава, съюзът стана реалност и вече не съществуват опасности. Не разбираш ли? На теб не ти трябва спокойствие. Ти имаш нужда от велики приключения, а Вайян не е твоето велико приключение, Саша.

Той забеляза искреното убеждение, с което тя говореше, и чертите на лицето му се смекчиха.

– Гален ли е твоето велико приключение, дяволче?

– О, да – отвърна тя.

– Няма ли да тръгнеш по стъпките на Марко Поло?

– Някой ден, може би – усмихна се тя. – Но можеш да бъдеш сигурен, че ще взема и Гален със себе си. Кадините се приемат съвсем естествено в Седикхан, а това хич не ми харесва – Тес протегна ръка и нежно стисна неговата върху юздите, след което отстъпи крачка назад. – Бог да те пази, Саша. Върни се, когато можеш.

– Ще се върна – усмихна се той. – Ела след година-две в Белажо и ще забележиш някои промени в двореца – той обърна коня си, за да се присъедини към граф Мазлек и ескорта. – Винаги съм мислел, че не е лошо малко да се съживи.

Тя се засмя, наблюдавайки как Саша напуска двора. Видът му издаваше твърдост и безгрижие. Тя изведнъж си го представи седнал на трона: с дяволити пламъчета в сините очи, а върху червените къдрици – килната корона, украсена със скъпоценни камъни.

– Помагай му, Господи! – прошепна тя.

– Тес? – извика Гален.

Тес се обърна и го видя да я чака на стъпалата. Тъмната му коса се

развяваше от лекия бриз, а в изражението му се четеше нетърпение и силна, искрена обич. Гален бе човек, който тя можеше никога да не опознае напълно. Едва ли щеше да чака дълго, за да види какво предизвикателство ѝ беше приготвил.

– Идвам – усмихна се тя.

Прекося двора и се отправи към своето велико приключение.

КРАЙ

© Айрис Йохансен

Iris Johansen

Сканиране: ?

Разпознаване: ?

Редакция: ?

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10266>]